

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 21

CENA 60 DINARA

NINĀ

SR Nemačka 3.5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

SABLAST CRNIH MOČVARA

Derek Finegan

SABLAST IZ MOČVARE

SERIJA
Borilačke veštine

NINĀA

Naslov romana:
SABLAST IZ MOČVARE

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© **DEN PRESS**

PONY WEST — BORILAČKE VEŠTINE — NINĀA 21 — VAN-
REDNO IZDANJE — februar 1985. godine. Cena 60 dinara. Izdaje
NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevi-
ća 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijevski. Izdavački
savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera Smre-
kić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana To-
mić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana Milovanović, Lji-
ljana Špajaković, Petar Jerković, Gojko Štulović. Telefoni: (032)
711-549 i 712-246, lokal 28 — uredništvo 714-250 prodaja. Telex:
13731. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

DEREK FINEGAN

SABLAST IZ MOČVARE

»U polju je tiho.

Leti leptir.

Leptir je zaspao...«

Haiku, stih rođen iz uma i ruke neumrlog japanskog pesnika Ho Sina rađao je nove slike pred sklopljenim očima čoveka koji je kao kamena statua sedeo u gotovo praznoj prostoriji glatkog poda. Gole grudi jedva primetno su mu se pomicala pokazujući da ipak diše; vlažni vazduh sa okeana pomerao je zavesu otvorenog prozora, ali to nije smetalo telu naviknutom da neprestano kontroliše svoj odnos sa okolinom.

Prevario bi se onaj ko bi pomislio da je čovek u dubokom transu, da mu se može neopaženo prići; jedan deo njegove podsvesti neprestano je bdeo, brzinom misli analizirajući svaku senzaciju koja je stizala iz spolj-

njeg sveta. Nijedan pokret zaves, nijedan šum bučnog grada nije promicao tom pažljivom stražaru, ali to, opet, nijednog trenutka nije narušilo duboku koncentraciju s kojom je mozak radio napajajući se slikama i zvukovima izvučenim iz dubine memorije...

... *Haiku* — govorio je sensei Tanaka zagledan u pergament u svojim rukama — *haiku* se jednostavno ne može prevesti na tvoj jezik, Lesli. Niti na bilo koji drugi jezik sveta.

— Učitelju... — osmelio se mladić. — Ali ja... ja *vidim* ono što je Ho Sin video...

— Ti samo *misliš* da to vidiš. Široko polje koje drema na podnevnom suncu. Leptira koji lenjo proleće sa cveta na cvet. I kako taj leptir najzad i sam pada u dubok, miran san. Te slike,

jedna za drugom, u logičnom nizu, odgovaraju tvom shvatanju i načinu posmatranja prirode. Ho Sin je to video drukčije, veruj mi, uzbuđen onim što ta slika zapravo *nije* pokazala. Ne radi se samo o stotinama godina koje su prošle otkako je taj stih nastao. Ho Sin je sve to video kao jednu celinu, trenutak otrgnut iz mnogo veće celine večnosti u kojoj smo polje, leptir, on, ti i ja samo sitni delovi nečeg što ne poznaje vreme... Pogledaj ovo!

Mladić je gotovo pobožno prihvatio pergament čija se boja čudno slagala sa bojom smežurane kože starčevih ruku. Vešti, naizgled nemarni potezi kičicom pre mnogo stotina godina ostavili su neuništivi trag od crnog tuša.

— Ne gledaš ga dobro, Lesli...

— Da li je to u glasu senseija zaigrao smeh? Bila bi to zaista retka prilika.

— Zašto?

— Nisi sklopio oči...

Potezi kičicom ostali su i pred zatvorenim očima, ali je iznenađeno svaki hijeroglif tradicionalne japanske azbuke imao novo značenje, a njihovo jedinstvo davalo je novu sliku, potpuniju od varljivog utiska koji je odavao svakodnevno tumačenje natpisa.

Mladić je otvorio oči.

— Shvatio sam, učitelju — reče tiho.

— Šta?

— Pesnik nije govorio o onome što je zaista video u polju. Bila je to slika iz njegove duše,

stanje u kojem se u jednom trenutku sam našao...

Ponovo tih, šuštav smeh naizgled krhrkog starca.

— Blizu si istine, Lesli. Pesnik se stopio sa svetom oko sebe, tražeći u njemu ono što će najbolje odslikati njegovo raspoloženje. To je upravo ono što želim da i ti postigneš... Ne, ne da razviješ veštinu *haiku* stihova, bilo bi to zaista previše. Želim samo jedno: da osetiš kako je sve oko tebe jedna celina i da svom telu dopustiš da se u nju ulije. Moraš slušati svoje telo, Lesli: ono će ti reći šta se događa u blizini mnogo pre nego što to otkriješ čulima na koja si do sada bio naviknut da se oslanjaš.

— Haragei? — tiho je upitao mladić.

— Da. Haragei. Videćeš, noć će ti reći da kraj tebe nalazi oružje u ruci čoveka spremnog da ubije; svaki predmet u tami koji bi mogao postati opasan po tebe slaće u prostor signale koje telom možeš osetiti, a razumom protumačiti, Lesli. Zato što će noć, tvoje telo, oružje u tuđoj ruci, biti jedna celina, a ne prosti zbir elemenata pred borbu koja svakog trenutka može početi... Ako zaista želiš da postaneš ninda, to je prvo — i najvažnije — što moraš naučiti. Oružje, samo po sebi, nije opasno, opasan je čovek koji ga drži u ruci i rukovanje svim vrstama oružja biće i najlakši deo tvoje obuke...

Čovek po imenu Lesli Eldridž otvori oči, ispunjavajući pluća vlažnim vazduhom koji je donosio slani ukus okeana. Podigao se na noge jednim hitrim i lakim pokretom u kojem nije bilo ničeg nepotrebnog. Kao dobro uhodana mašina njegovo telo munjevito je reagovalo na zahtev mozga, skraćujući na stote delove sekunde ono na što obično ljudi troše čitave desetine.

Istina, njegovo telo i jeste bilo mašina...

Mašina za ubijanje.

Mašina za ubijanje izgrađena i uhodana u najboljoj tradiciji stolećima stare veštine ninducu, sada stavljene u službu čoveka koji je iznad svega drugog voleo pravdu...

Pokreti tela postajali su sve brži, u ritualu čiji je cilj bilo angažovanje svakog njegovog mišića, svake tetive napete do krajnjih granica ljudskih mogućnosti. Podsećalo je to na ples, sa sve bržim pokretima koji su se neosetno prelivali jedan u drugi brzinom koju ljudsko oko više nije moglo da prati.

Kao tigar spreman za napad, on iznenada zastade. Sklopljenih očiju upijao je šumove iz okoline, dopuštajući konačno svojim mišićima da se opuste.

Da. Neko je bio pred njegovim vratima.

Nečujno, kao mačka, ninda u nekoliko dugih koraka pređe prostor do vrata. Zastao je pred njima u trenutku kada je odjeknuo prigušeni zvuk zvona.

I to je potvrđivalo ono što je govorio haragei. Opasnost sebe nikada ne najavljuje na tako bučan način...

Sem toga, zvuk žurnih koraka, sam način na koji je zvono pri-tisnuto, kratko i nervozno, odavao je još nešto. Pred njegovim vratima nalazila se žena.

On sa čiviluka dohvati svileni kimono i navuče ga. Otvorio je vrata kada je zvono zazvonilo po drugi put, sada već nešto duže, nestrpljivije.

— Oh! — žena se trgla, iznenađena njegovom pojavom. To nije, međutim trajalo dugo. — Mister Eldridž?

— Da. Ja sam Eldridž. A vi ste Čeril Skarf, zar ne?

Nije mogao da prikrije divljenje u svom pogledu. Istina, ovo lice već je viđao na fotografijama, ali malo boje i papira nisu mogli dočarati od uzbuđenja zarumenele obraze i blistave oči, još manje pokrete njenog čvrstog, bujnog tela savršenih proporcija. Nije bila mlada, ali bi to smeo reći samo onaj koji je znao godinu njenog rođenja. Kao što je to znao ninda...

— Čeril Bejsingstok — ispravi ga ona samouverenim tonom sve-tske žene. — Zadržala sam prezime svog poslednjeg muža, mister Eldridž — u njenom držanju sada se jedva naslućivalo uzbuđenje od pre nekoliko trenutaka i bila je ponovo savršena dama iz dobre porodice koja bezbrižno nosi svoju odeću nabavljenu

nu u najskupljim buticima Rima ili Pariza.

— Šta mogu da učinim za vas, gospođo Bejsingstok?

— Nećete mi najpre dozvoliti da uđem? — osmeh učini njeno lice još mlađim. Lesliju, međutim, nije promakao iskusni pogled kojim je procenila čvrste linije njegovog snažnog tela pod kimonom.

— Oprostite — reče on povlačeći se da je propusti. — Znam da je trebalo odmah da vas pozovem ali sam zbog nečeg ste kao utisak da vam se žuri...

— Zaista? — ona se malo iznenađeno osvrkala po prostranoj dnevnoj sobi uređenoj u klasičnom japanskom stilu. — Ovaj... kod vas se sedi na podu?

— Ponekad — Lesli odgurnu laka vrata koja skliznuše u stranu. Iza njih nalazila se mala radna soba čoveka sa Zapada: veliki pisaci sto, telefon, kalendar na zidu, klub garnitura i bife za posetioce. — Ali verujem da će vam ovde ipak biti ugodnije. Piće?

— Hvala — klimnu ona glavom, graciozno ispružajući svoje duge noge pošto je sela. Nije u tom pokretu bilo svesne potrebe da izazove divljenje muškarca pred sobom; Čeril Bejsingstok, nekada Čeril Skarf, bila je naviknuta na divljenje muškaraca i sve što je činila bilo je podsvesno potčinjeno takvom cilju...

Posluživši je starim francuskim konjakom koji je probala sa izrazom lica pravog poznavaoća,

Lesli zauze mesto za svojim pisacim stolom.

— Čemu mogu da zahvalim za ovu posetu, gospođo Bejsingstok?

Izraz na njenom licu nije se promenio.

— Moj otac je nestao, mister Eldridž.

— Nestao?

— Da.

— U Floridi?

— Da. Znali ste da je otišao na odmor?

— Svakako — klimnu ninda glavom, nastojeći da ne oda svoje misli. Filip Skarf i on u poslednjih nekoliko meseci postali su veoma dobri prijatelji, bez obzira na razliku u godinama. U njihovom odnosu vladalo je uzajamno poštovanje koje je čudilo mnoge poznanike starog naučnika, jer on čak ni njima nije odao tajnu istraživanja kojima se bavio uz nindinu pomoć.

A sada, iznenada, kada se njihov rad upravo bližio vrhuncu, Filip Skarf je — nestao.

— Kada se to dogodilo?

Ona obori pogled, nervozno se igrajući već ispražnjenom čašom.

— U stvari, ne znam tačno... vidite, on i ja, kao što znate, nismo živeli zajedno. Moj otac nikada nije odobravao način života koji sam odabrala, s pravom ili ne... Naši kontakti svodili su se na božićne čestitke i povremena viđanja, u proseku možda svega jednom mesečno. On je imao svoj rad, a ja... — ona sleže ramenima.

— Da, znam — tiho reče Lesli.

Avanture gospođo Bejsingstok, bivše gospođe Mendoza, bivše gospođe Norton, bivše gospođice Skarf ponekad su nalazile mesta i u društvenim hronikama listova koji se takvim temama obično nisu bavili. Bilo je i razloga za to, jer je iz svakog svog braka Čeril Skarf izlazila bogatija za poneku fabriku, plantažu ili paket akcija koje su na kraju godine davale masne dividende.

— Pa, eto, tako se i ovoga puta dogodilo. Malo me iznenadilo kad me je pozvao telefonom i rekao da putuje na odmor; koliko znam, to je trebalo da mu bude prvi pravi odmor posle majčine smrti, a od tada je prošlo već više od devet godina... Verujem da znate da je on svoj rad uvek stavljaio iznad svega drugoga?

— Sasvim tačno. Imao sam čast da izvesno vreme sarađujem s njim na jednom projektu.

— Da, vidim da ste ga dobro poznavali — osmehnu se Čeril. — Poželela sam mu prijatan odmor i na tome se završilo. Čekala sam da mi, po običaju, pošalje razglednicu sa nekoliko reči; to je uvek činio kada bi putovao negde na neki kongres ili naučni skup...

— Ali ovoga puta razglednica nije stigla?

— Ne. Kako ste pogodili?

— Nije bilo naročito teško — osmehnu se Leslie. — Zbog čega biste inače pretpostavili da je nestao, zar ne?

— To je bio možda najmanji problem — sleže ona ramenima,

pružajući čašu da je Leslie ponovo napuni. — Međutim, prekjuče me je zvala gospođa Guzman, domaćica mog oca. Bila je veoma uzrujana, jer se otac nije javio telefonom, što je, bio njegov običaj.

— Da — Leslie klimnu glavom. Nije joj odao da je i sam bio zabrinut za Skarfa. Naime, naučnik je odleteo na Floridu ne radi odmora, već da bi u miru sredio njihove zajedničke beleške i već je trebalo da mu se javi...

— Pokušala sam da stupim u vezu sa hotelom u mestu Sebl, gde je trebalo da odsedne, ali mi oni nisu mogli pomoći. »Da, mister Skarf je imao rezervisanu sobu kod nas, ali se nije pojavio u najavljeno vreme«, tako su mi rekli. Zvala sam i policiju u Majamiju, ali...

— Ali oni i bez toga imaju pune ruke posla — prekide je Leslie sa osmehom. — Svakako su vas hladnokrvno obavestili da će pribeležiti ime vašeg oca i obavestiti vas čim nešto doznaju o njemu. Lista nestalih osoba, samo u Floridi, gospođo Bejsingstok, u ovom trenutku svakako ima nekoliko hiljada imena. Policija tu bukvalno ništa ne može učiniti i zato ništa i ne preduzima. Dobra stvar u svemu tome je što bar znamo da je vaš otac živ; u suprotnom biste svakako već bili obavešteni.

— Tako nešto su mi otprilike i rekli — klimnu Čeril glavom. — Razmišljala sam šta da preduzmem, a onda sam se setila

vas. Iz pričanja svoga oca, stekla sam utisak da ste prilično odlučan i sposoban čovek, čovek od akcije, on se upravo tim rečima poslužio...

— I?

— Htela sam... mislim, da li biste želeli da mi pomognete u traganju za ocem, mister Eldridž? Novac neće predstavljati nikakav problem, verovatno znate da su moji bivši muževi bili spremni dobro da plate kako bi me skinuli sa vrata...

— Novac u svakom slučaju ne predstavlja problem — lice nide ostalo je mirno. — Ni u kom slučaju ne bih se ni prihvatio tog posla za novac. Vaš otac, gospođo, bio mi je prijatelj. A ako već želite da utrošite deo para koje su vam muževi tako veliku dužno poklonili, zbog čega ne angažujete neku detektivsku agenciju. Majami je prepun ljudi izvežbanih da za male pare uđu u trag nevernim ženama, odnosno muževima; jedan starac za njih svakako neće predstavljati veliki problem.

Ona se ugrize za usnu i lice joj obli jedva primetno rumenilo. Sada je uzbuđeno disala i Leslie sa zadovoljstvom primeti kako joj se pune grudi dižu pod lakom haljinom od tankog, gotovo providnog materijala.

— Oprostite ako sam vas uvredila — počeo ona tiho. — Vidite, Leslie... neće vam smetati ako vas zovem, Leslie? Vidite, otac mi je toliko pričao o vama, da imam utisak da vas već dugo poznajem. On...

— Kada vam je toliko pričao o meni, ako ste se viđali u proseku jednom mesečno?

Njeno lice sada buknu. Zabcila je glavu ponosnim pokretom, izbacujući grudi napred.

— Čujte, mister Eldridž, ja nisam došla da...

— Oh, ponovo sam »mister Eldridž«? Ostanite kod Leslieja, meni nimalo ne smeta ako me zovete po imenu. Naravno, i ja bih želeo vas da zovem Čeril...

Za svoj trud bi nagrađen blistavim osmehom. Gospođa Bejsingstok očigledno je bila žena kod koje zbunjenost nije dugo trajala.

— Onda će sve biti u redu — reče zanosnim glasom. — Prihvatajte ovaj posao, zar ne?

— Posao? Čini mi se da nismo razgovarali ni o kakvom poslu? — podiže Leslie obrve.

Ona se uspravi naglim pokretom, spuštajući čašu na sto. Hoda da je svesna svoje lepote, kao da u tih nekoliko koraka do nje ga želi da mu da do znanja koliko bi mogao dobiti prijateljstvom s njom...

Sada je stajala tako blizu nje ga da ga je gotovo dodirivala. On podiže pogled prema njenim tamnim, dubokim očima.

— Žao mi je — reče Čeril promuklim, uzbuđljivim glasom. — Bojim se da sam vas pogrešno procenila, Leslie...

On ustade, i dalje je gledajući u oči. Jedno od njih, svejedno koje, načini iznenadni pokret koji rastojanje između dva tela sve de na onu toliku željenu nulu.

Poljubac je bio tako dug da se žena morala otrgnuti iz njegovog zagrljaja kako bi došla do daha.

— Ovo... — dahtala je. — Ovo je...

— Ovo je samo početak — mirno reče on, još uvek osećajući dodir njenog tela na svojim grudima. — Nastavak, na žalost, moramo odložiti... Nadam se da ćete mi dopustiti da pretražim stan vašeg oca, možda ćemo tamo naći rešenje njegovog iznenađenog nestanka...

— Odmah? — njen pogled nehotice odluta prema kožnom kauču sa kojeg je trenutak ranije ustala.

— Odmah — osmehnu se on. — A ovo, drugo... imamo još mnogo vremena, zar ne?

— Da — uzdahnu ona s tragom razočarenja u glasu. — Imamo još mnogo vremena...

*
* *

Kao i uvek kada je ulazio u radnu sobu doktora Skarfa, Leslie oseti prijatno uzbuđenje pred tim minijaturnim hramom nauke. Imanje koje je nasledio od svog oca, veoma uspešnog poslovnog čoveka, Filip Skarf iskoristio je da svoju jednospratnu vilu na obali okeana pretvori u pravi mali raj za naučnika zaljubljenog u svoj posao, ulažući u nju svaki dolar zarađen od

članaka u naučnim časopisima i predavanja koja je u svoje vreme držao po najpoznatijim svetskim univerzitetima. Ogromna biblioteka koja je obuhvatala sve oblasti ljudskog znanja, laboratorija opremljena uređajima o kojima su čak i čuveni instituti još uvek razmišljali, hrpa časopisa sa člancima ispodvlačenim olovkama raznih boja na ogromnom radnom stolu za koji je, međutim, Skarf veoma retko sedao. Ako već nije radio u laboratoriji, onda je šetao po velikom, urednom parku, sa rukama na leđima, zagledan sebi pred noge kao da među vlasima bujne kalifornijske trave traži odgovor na ono pitanje koje ga je mučilo već desetinama godina.

Šta je čovek? Čime se to, zapravo, odvaja od milionima godina duge linije životinjskih predaka od kojih je nastao? Zbog čega je jedino ljudski mozak sposoban za apstraktno razmišljanje, za stvaranje umetničkih dela od kojih zastaje dah, za postupke kojih bi, kada bi to bila u stanju, morala da se stidi i najgora zver iz preistorijske prašume?

Ljudski mozak, taj savršeni mehanizam sposoban za najveće podvige i najgora zverstva, ta hrpa sive materije jedva nešto veća od kalifornijskih narandži iz njegovog vrta, fascinirao je doktora Skarfa. Kako mozak radi, kakve su njegove konačne mogućnosti i ima li uopšte ikakvih ograničenja u njima; bila je to grupa pitanja koja su ga godi-

nama mučila. Ali, to nije bilo sve: može li se rad čovekovog mozga podražavati na veštački način, može li se stvoriti uređaj koji bi, bar u onim najjednostavnijim zadacima, mogao duplirati rešenja kakva mozak daje ili bar pokušati da dostigne ono što nijedna mašina ne može: da nađe rešenje problema čije sve pojedinosti nisu poznate i tako rešava pitanja koja je čovek do sada rešavao samo intuitivno...

Čeril Bejsingstok je bez mnogo interesovanja prešla pogledom preko urednih nizova knjiga u policama duž zidova i nemarno se spustila za radni sto, odguruvši hrpu časopisa da načini mesta svojim laktovima. Pogledom je pratila Leslija koji je, na izgled besciljno, šetao unaokolo, zavirivajući u ormane, zastajući čas ovde, čas onde da dohvati neku knjigu i pažljivo je prelistava pre nego što je vrati na njeno mesto. Gospođa Guzman, Meksikanka srednjih godina, stajala je uz vrata, neprestano brišući ruke svojom keceljom. Vide-lo se da joj se nimalo ne dopada ova situacija koja je toliko odudarala od navika koje su doktor Skarf i ona gajili godinama.

— Možete ići, gospođo Guzman — nemarno dobaci Čeril okrećući se domaćici. — Niste nam više potrebni...

— Ostanite, gospođo Guzman, molim vas — reče Lesli dižući pogled sa knjige koju je prelistavao. — Hteo bih da vas pitam:

da li se doktor Skarf pred polazak na put ponašao dugačije nego obično?

— Pa, svakako da jeste — gospođa Guzman govorila je engleski bez ikakvog naglaska. — Vidite, on je često putovao, ali uvek na neke naučne sastanke i kongrese... imao je jedan kofer koji je uvek nosio na takva putovanja i ja sam ga obično pakovala. Znalo se šta sve nosi, znate, te stvari godinama se nisu menjale, sve dok ne bi dotrajale. Ovoga puta...

— Ovoga puta nešto se promenilo? — osmehnu se Lesli da bi je ohrabrio. Šta to, gospođo Guzman?

— U stvari, to se ne bi moglo baš precizno reći... žena je oklevała. — Pre svega, rekao mi je da nabavim neke nove stvari, i to lakše, s obzirom da je u ovo doba godine na Floridi mnogo toplije nego ovde. A onda... imala sam utisak da je mnogo raspoloženiji nego inače. Čak se nekoliko puta i našalio sa mnom, a to se već godinama nije dogodilo.

— Radovao se, dakle, tom putovanju?

— Da. U to možete biti uvereni.

Lesli klimnu glavom, jer je i sam stekao takav utisak prilikom poslednjeg sastanka sa Skarafom. Naučnik je tada rekao kako misli da je otkrio rešenje problema koje je tako dugo tražio, ali da bi želeo da sve svoje beleške sistematizuje i još jednom

pregleda pre nego što one dobiju svoj konačni izgled. Filip Skarf je uvek bio perfekcionista; otuda i iznenadno putovanje na Floridu koje je prkosilo ustaljenim navikama. Zbog nečeg, stari naučnik je smatrao da će mu promena vazduha prijati, da će na nekom drugom mestu moći objektivnije da razmotri sve svoje nalaze i zaključke. Leslie se složio s njim; u svakom slučaju, odmor je bio potreban Filipu Skarfu...

— Tražite li nešto posebno u tim knjižurinama — s dosadom u glasu progovori Čeril — ili tek onako preturate po njima?

— Pokušavam da utvrdim koje je knjige vaš otac poneo na Floridu — odgovori Leslie. — Imao je običaj da svoje primedbe upisuje olovkama raznih boja na marginama. Po svemu sudeći, dobar deo takvih knjiga više nije ovde. Vi ste ih pakovali, gospođo Guzman?

— A ne! — odmahnu ona glavom. — Gospodin Skarf nikada mi nije dopuštao da mu diram knjige. Zapakovao ih je, kao i obično, sam u jedan kovčeg koji je uputio na adresu svog hotela. Oprostite, neko je na vratima...

Gospođa Guzman je očigledno imala bolji sluh od mnogo mlađe Čeril, jer je ova iznenađeno podigla pogled kada je Meksikanka pitala iz biblioteke. Lesliju, naravno, zvuk zvona sa ulaznih vrata nije promakao. Odloživši knjigu koju je držao u ru-

kama, on se neupadljivo pomače nekoliko koraka u stranu, tako da ga sa vrata ne mogu odmah videti. Ne zato što bi možda predosećao opasnost; jednostavno, bila je to navika koju se isplatilo negovati, proverena u mnogim neočekivanim situacijama.

— Ponašate se kao da ćete mog oca pronaći upresovanoj među stranicama neke od tih dosadnih knjiga — reče Čeril, protežući se na stolici. Leslie je utiša pokretom ruke, jer je po koracima gospođe Guzman naslućivao da se dogodilo nešto neobično.

— Ovaj... Meksikanka je zbunjeno kršila ruke tražeći reči. — Dva čoveka su pred vratima, kažu da imaju poruku od gospodina... Žele da mu ponesu neke knjige i zabeleške, koliko sam ih razumela...

Lesli se pomeri još korak u stranu.

— Uvedite ih — reče kratko. — I nastojte, molim vas, da se ponašate malo prirodnije, da ne pokažete svoju nervozu. Moći ćete?

Iako joj je lice malo prebledelo, Meksikanka odlučno klimnu glavom. Čeril se zbunjeno zagleda u nindu.

— Mislite da su to...?

— Ne znam. Ostanite na tom mestu i ako vidite da će doći do gužve bacite se iza stola. Dovoljno je masivan da vas zaštiti.

U očima joj se pojavi strah, ali Leslie nije imao vremena za

Čeril; pred vratima biblioteke već su se čuli koraci: sitni i užurbani gospođe Guzman i samopouzdan, gotovo lenji koraci dvojice ljudi od kojih je jedan bio natprosečne visine i težine.

Gospođa Guzman ih je mirno propustila ispred sebe, zastavši na otvorenim vratima. Zahvaljujući njegovom položaju, Leslija nisu odmah primetili. Moglo im se to oprostiti: Čeril Bejsingstok, kao i uvek, neodoljivo je privlačila muške poglede.

Usne jednog od njih, onog krupnog, sa bikovskim vratom i obrijanom glavom, skupiše se kao da želi da zvizne od divljenja. Drugi čovek, visok i vitak, obučan sa nemarnom elegancijom čoveka koji mnogo troši na sebe, ućtivo skide šešir sa glave. Čeril ih je radoznalo posmatrala; elegancija jednog upadljivo je odudarala od primitivnog lica i izlizane jakne od džinsa drugog posetioca.

— Pretpostavljam da ste vi kćerka starog gospodina Skarfa — počeo medenim glasom onaj ugađeni. — Drago mi je što smo vas zatekli kod kuće, tako da vam direktno možemo preneti pozdrave od vašeg oca. Ujedno, zamolio me je da vam poručim kako mu odmor prija i kako će se zadržati duže nego što je mislio.

— Odlično! — Čeril prevrte svojim divnim očima, tako da se Lesli morao diviti prisustvu duha koje je pokazivala, prihvatajući odmah ponuđeni gambit. — Moram priznati da to i meni od-

govara, gospodo... Znaate kako je, kćerka se oseća mnogo bolje kad tata nije kod kuće!

Propratila je to značajnim pokretom tela sračunatim da njihov pažnju privuče na sebe i u tome je uspela kod momka sa obrijanom glavom. Lesli se gotovo nasmejavao primetivši njegovu opuštenu vilicu i brz pokret grkljana kada je progutao pljuvačku. Drugi, se međutim, bolje savlađivao, Osvrnuo se oko sebe i tek tada primetio Leslija koji je stajao nekoliko koraka dalje, kao kip sa prekrštenim rukama.

Onda ga je nervozni trzaj ruke koja je na trenutak poletela prema džepu sakoa, a zatim produžila naviše, gladeći ionako već glatku kosu sjajnu od briljantina.

— Oprostite, gospodine — reče onim istim prefinjenim glasom — nisam vas odmah primetio... S kim imam čast?

Lesli se osmehnu, ali taj osmeh nije obećavao ništa dobro.

— Čini mi se da ste vas dvojica zaboravili da se predstavite — reče. — A što se mog imena tiče... zovem se Eldridž.

— Oprostite — ugađeni se i dalje topio od ljubaznosti, dok je njegov partner na trenutak odvojio pogled od grudi Čeril da bi se okrenuo Lesliju. Procenivši — pogrešno da je pred njim čovek s kojim bi lako mogao izaći na kraj, on se ponovo okrete prema ženi.

— Moje ime je Epsom — produži elegantni posetilac — moj

partner je Kremer. Kako rekoh, gospodin Skarf nas je poslao da...

— Kada ste poslednji put videli Filipa Skarfa? — prekide ga Lesli čvrstim glasom. Njegov ton konačno prodre i do mozga krupnog čoveka i on se podozrivo okrete prema Lesliju, bacajući iskosa pogled na svog šefa.

— Videli? Pa juče, kada smo poleteli iz Floride. Vidite, imali smo nekog posla u San Francisku, a on...

— Gde?

Epsomovo lice postepeno je gubilo svoj samouvereni izraz. Po svemu, situacija mu se nije naročito dopadala.

— Osrostitute, a s kojim pravom vi mene ispitujete? — reče on uvređenim glasom. — Zaboga, hteli smo čoveku samo da učinimo uslugu, a vi...

— Gde ste videli Filipa Skarfa, — Lesliejev glas nije trpeo pogovora.

— Gde? A gde bismo ga, do đavola, videli nego u hotelu »Leon«, gde je i odseo! Vaš ton mi se ne dopada, gospodine, moram vam to reći. Mi nismo nikakvi...

— Rekao vam je, dakle, da pozdravite njegovu kćerku — produži Lesli, premeštajući neupadljivo težinu tela na nožne prste kako bi imao brži odraz ako dođe do borbe. — Mene nije pomenio?

— Ne, koliko se sećam, nije. Slušajte, mister, meni se žuri... ako možete da mi date te knjige i ostalo, dajte, a ako ne... — on sleže ramenima kao da mu je

svejedno hoće li knjige dobiti ili ne.

— Imate li spisak knjiga?

Malo umiren, Epsom iz džepa sakoa, levog džepa, izvuče pažljivo presavijen komad hartije i pruži ga Lesliju. Činilo se da još uvek gaji nadu da će njegova prevara uspeti, jer je sebi dopustio i nekoliko pažljivih pogleda u pravcu Čeril koja se, opet, pravila kao da se i dalje dosađuje.

Spisak je bio otkucan rukom i na njemu se nalazilo desetak naslova kojih, Lesli je bio siguran, nikada nije bilo u biblioteci doktora Skarfa. Kao ni zabeležaka u žutoj svesci zahtevanih na samom kraju spiska. Međutim, naslovi tih knjiga i njihov redosled možda su u sebi skrivali neku poruku od Skarfa i Lesli pažljivo gurnu hartiju u džep, a onda podiže pogled prema neobičnom paru.

— U redu — reče mirno. — Dosta je bilo komedije. Ko vas je poslao?

Epsom je u deliću sekunde shvatio da je njegovoj igri kraj i oči mu se zakrvaviše od gneva. Ruka mu još jednom polete prema džepu i ninda mu dopusti da iz njega izvuče pištolj i tako stekne lažnu iluziju sigurnosti. Štaviše, sačekao je da se cev podigne prema njegovim grudima pre nego što je desnom nogom zadao strahovit udarac koji je završio na Epsomovom pleksusu. Iz pluća napadača šumno izlete

vazduh i on se zgrči na tepihu, koprcajući se.

Kremer, mnogo snažniji i zato i mnogo sporiji, tek sada je, kao tenk, kretao prema njemu, brundajući nešto nerazumljivo kroz stisnute zube. Ninda s lakoćom odbi težak udarac namenjen njegovoj glavi i izbeže medveđi zahvat šaka koje su podsećale na vesla. Kao zmija provukao se ispod Kremerovog pazuha; u prolazu je zadao jedan jedini kratki udarac vrhom ukrućenih prstiju leve ruke, dovoljan da s treskom pošalje grmalja na pod gde je podigao čitav oblak sitne prašine.

Leslijev pogled srete se sa od uzbuđenja raširenim očima Čeril Bejsingstok.

— Rekao sam vam da se zaklonite iza stola ako dođe do gužve — reče. — Niste me poslušali...

Ona lagano odmahnu glavom, još uvek fascinirana onim što je videla.

— Nije bilo nikakve opasnosti, zar ne?

— Nije, ali je moglo biti — sleže Lesli ramenima. — Gospođo Guzman... kuda ste krenuli?

Meksikanka, lica bledog od straha, zastade u mestu. Onih nekoliko sekundi, koliko je borba trajala, nije se ni pomerila od okvira vrata za koji se čvrsto držala obema rukama.

— Kako... zar... zar nećete pozvati policiju?

— Ima vremena za to, gospođo Guzman — osmehnu se Lesli. — Neka to bude moja briga. Vi

sada možete ići, verujem da imate posla na nekom drugom mestu u kući.

Žena nekoliko puta klimnu glavom, a onda nestade, pažljivo zatvarajući vrata za sobom.

— Jadna gospođa Guzman — prigušeno se nasmeja Čeril. — Kladim se da za sve ove godine kod oca nije doživela ni stoti deo ovog današnjeg uzbuđenja!

Lesli joj dobaci Epsomov revolver i ona ga spretno uhvati.

— Zna li da rukujete ovom stvarčicom?

— Da. Štaviše, kažu da veoma pristojno gađam.

— Odlično. Držite na oku ova dva dripca, ja moram na nekoliko minuta da pređem u laboratoriju da nešto proverim. Ne verujem da će se tako brzo osvestiti, ali ipak... za svaki slučaj. I još nešto...

— Šta?

— Nemojte oklevati da pucajte. Ovo su svakako otmičari vašeg oca i ubeđen sam da nimalo ne bi prezali da vas ubiju ako im se ukaže prilika. U redu?

— U redu.

Glas joj je bio tih, ali odlučan, a revolver je držala na način koji je pokazivao da će zaista umeći da ga upotrebi ako to bude potrebno.

Osmehnuvši se, Lesli baci još jedan pogled prema dvojici onesvešćenih ljudi na podu, a onda pohita kroz susedna vrata u laboratoriju. Imao je jednu ideju koju je što pre želeo da proveriti, a za to mu je bio potreban kompjuter doktora Skarfa, jedan od

najboljih uređaja te vrste na Zapadnoj obali.

Čekajući da kompjuter počne da funkcioniše, on još jednom zamišljeno pogledom prelete preko onih nekoliko redova na hartiji koju je dobio od Epsoma. Uz neočekivanu posetu dvojice gorila, to mu je govorilo veoma mnogo, a najvažnije od svega bilo je to da je doktora Skarfa neko oteo pre svega u želji da iskoristi njegovo znanje.

Bolje od svih drugih, možda čak i bolje od samog Skarfa, koji je tako malo znao o pravom licu društva u kojem je živeo, ninda je shvatio kakvo se opasno oružje moglo stvoriti na osnovu Skarfovih saznanja. Neko je očigledno naslućivao čime se doktor bavio; konačno, to i nije bilo naročito teško doznati, s obzirom na čitavu seriju članaka u časopisima koje je Skarf objavio pre nešto više od godinu dana.

Ninda iznenada podiže pogled sa ekrana preko kojeg je u ovom trenutku prolazilo niz geometrijskih figura kojima je kompjuter sam sebe testirao.

Nešto nije bilo u redu...

Tamo, iza visokih prozora koji su gledali u veliki vrt vile doktora Skarfa...

Odbacivši hartiju od sebe, ninda skoči na noge. U jednom jedinom dugom skoku našao se pred vratima biblioteke.

Pucanj, čitav rafal praćen treskom stakla, odjeknuli su u istom trenutku kada su njegove

noge ponovo dotakle izlazni tepih...

Nošena njegovom težinom vrata su odletela u stranu, odbila se od zida i ponovo zalupila; sve to nije trajalo više od desetog dela sekunde, ali je to vreme bilo dovoljno nindi da proleti kroz njih i baci se na pod ispod prozora, posut sitnim kamadima razbijenog stakla.

Još u letu, ninda pogledom proceni situaciju u biblioteci. Kremer i Epsom ležali se nepomično, tamo gde ih je i ostavio. Čeril je ovoga puta nestala iza stola, verovatno nepovređena, jer se nad stolom videla ruka sa revolverom čija se cev neodlučno kretala tamo i amo.

Posle prvog rafala pucnjave više nije bilo. Oštri sluh ninde razabrao je korake dvojice ljudi na mekoj travi vrta. Ti koraci žurno su se udaljavali.

— Ostani dole, Čeril! — uzviknu on, vinuvši se kroz već razbijeni prozor sa laktovima napred kako bi zaštitio lice. Dočekao se na noge, spreman da načini novi skok u stranu, ali za tim nije bilo potrebe. Dva čoveka već su zamakla za ugao vile i on pohita za njima.

I pored sve njegove brzine, begunci su imali preveliku pred-

nost. Snažni motor pred ulazom u vilu zaurao je pre nego što je dospeo do njenog ugla. Kroz gusto šiblje razabrao je samougu tamnu siluetu kola koja su, zaškripavši gumama na asfaltu, jurila u pravcu grada.

Ninđa zastade u mestu, oslušujući motor napetog lica, nastojeći da u svoje pamćenje ureže karakteristični zvuk snažne mašine. Ako se dogodi da još jednom susretne vlasnika tih kola, njih dvojica imaće o čemu da porazgovaraju.

A imao je utisak da će se sresti. I to veoma brzo...

Laganim korakom vratio se do prozora i zavirio unutra. Čeril je oprezno izvirivala iznad stola, u njenim očima nije bilo straha. Jednim pokretom Leslie ponovo uskoči u biblioteku.

— O? — Čeril se uspravljala, odlažući oružje na sto. — Nisi se nikada bavio skokom u vis, a? Hmm... dobar materijal čini mi se.

Ne odgovorivši, ninđa se nažena nad dva nepokretna tela. Upravo onako kako je i očekivao: Epsom i Kremer bili su mrtvi, pogođeni preciznim hicima u glavu i gornji deo tela.

Čeril oprezno zaobiđe vlažnu tamnu mrlju koja se lagano širila po tepihu. Prostorija je zaudarala na barutni dim, na strah i na svežu ljudsku krv...

Pogledi im se susretoše.

— Mister Eldridž — zainteresovanim glasom reče žena. — Čovek od akcije od glave do pete, zar ne?

Leslie sleže ramenima, izbegavajući odgovor na njeno neizrečeno pitanje. Još jedan podatak, novi podatak, proširivao je sliku o nestanku Filipa Skarfa. Onaj koji je to učinio nije imao mnogo smisla za šalu; utoliko više računa vodio je o sopstvenoj sigurnosti, a to je značilo da će biti veoma teško ući mu u trag.

— Otiđite do gospođe Guzman — reče mirno — i sprečite je da pozove policiju, ako to već nije učinila. Potrebno mi je još nekoliko minuta u laboratoriji vašeg oca, Čeril. Koliko znam, u ovo doba druge posluge nema u kući?

— Nema — odvrati ona s vrata. — Gospođa Guzman uglavnom radi sama, ponekad zatraži pomoć jedino kada je u pitanju veliko spremanje.

Pretres džepova dvojice mrtvih nije mu otkrio ništa novo, sem da su obojica zaista došli sa Floride, što su potvrđivale vozačke dozvole izdate u Majamiju. Pracen ispitivačkim pogledom Čeril, koja se već vratila sa svog zadatka, on bez reči ponovo pređe u laboratoriju.

Njegov mozak u međuvremenu je razmišljao o šifri koja se krija u Skarfovoj poruci. Po svemu sudeći, vođa otmičara bio je suviše inteligentan da bi naučniku uspelo da u tekst ubaci reči koje bi dale bliže podatke o mestu gde se nalazi; početna slova naslova, međutim, mogla su značiti nešto drugo, naročito kombinovana sa rednim brojevima ispred njih. Na taj trag Le-

slija je navelo to što Skarf nije za svaki naslov koristio redni broj, već je brojeve ubacivao samo tek ispred svakog drugog ili trećeg reda.

»Matori je lukav«, osmehnu se Lesli u sebi, osećajući pogled žene koja je krenula za njim. Hitro je otkucio kombinaciju slova i brojeva dobijenu odvajanjem početnih slova i upisanih brojeva. Kompjuter nije reagovao: kombinacija očigledno nije davala nikakvu šifru pod kojom je nešto bilo uneto u njegovu memoriju.

Strpljivo, Lesli otkuca novu kombinaciju, izostavljajući ovoga puta slova ispred kojih je redni broj bio upisan.

Da!

Na ekranu zelene boje zatreperiše slova koja su se neprestano palila i gasila. Lesli se glasno nasmeja.

— Šta to treba da znači? — radoznalo upita Čeril. »Lesli. Prvi dan«.

— Vaš otac je, zbog nečeg, bio veoma oprezan, Čeril. Ostavio je u memoriji kompjutera tekst čiji je sadržaj namenjen samo meni. Ako se ne varam, šifra pod kojom se taj tekst nalazi predstavlja datum našeg prvog susreta... Sad ćemo to proveriti...

Lesli se još jednom morao osmehnuti, dok je otkucavao brojeve na tasteru, iako ga je donekle dekoncentrisalo to što se Čeril oslonila grudima o njegovo rame, zainteresovano se naginjući napred da bolje vidi ekran.

Setio se svog prvog susreta sa žustrim, živahnim i hrabrim doktorom Filipom Skarfom...

Njegovo veličanstvo Slučaj i ovoga puta je odigralo glavnu ulogu. Lesli je tih dana dozvolio sebi malo odmora, ali je jedne večeri ipak odlučio da poseti noćni lokal u lučkoj četvrti i prikupi neke zanimljive informacije. Nije bilo naročito kasno kada je izašao, ali su se ulice već praznile, tako da je još izdaleka video grupicu u naizgled živoj raspravi.

Zainteresovan, približio se upravo u trenutku kada je grupica »anđela pakla«, obrijanih glava i sa ogromnim kukastim krstovima okačenim o debele lance na grudima počela svoju večernju »zabavu« sa oniskim, krhkim starčićem, koji je kočoperno mahao svojim kišobranom, izazivajući pravu buru smeha kod napadača. Lesli je, međutim, dobro znao kako te igre završavaju: jednom kada im slabašni otpor žrtve dosadi, izudaraće ga, isprazniti mu džepove i pokupiti se na svojim bučnim motociklima pre nego što se iko i seti da pozove policiju.

Kalifornijski anđeli pakla poznati su po svojoj borbenosti i bezobzirnosti, ne jednom, veće bande suprotstavljale su se i policiji u obračunima u kojima je mrtvih bilo na obe strane. Ova banda, međutim, nije spadala u tu kategoriju, pa je ninda dosta lako izašao sa njima na kraj, uprkos lancima i olovnim palicama kojima su bili naoružani. U svemu tome Lesliju je najviše im-

ponovala hrabrost Filipa Skarfa; čvrsto stežući dršku kišobrana, uspeo je da zada nekoliko ne baš bezazlenih udaraca dok je pažnja bande bila usmerena prema iznenadnom napadaču.

Tako je počelo njihovo poznanstvo, nešto kasnije obogaćeno i zajedničkim radom na problemu koji je obojicu privlačio.

A sada je Filip Skarf nestao i neko drugi pozeleo je da se posluži opasnim plodovima toga rada...

— Šta to znači? — upita Čeril odmičući se od Leslija. Niz slova i brojeva koji se pojavio na ekranu njoj svakako nije ništa govorio.

— Vaš otac je veoma inteligentan — odgovori ninda, napeto prateći nizove slova koji su smenjivali. — I oprezniji nego što sam mislio. Rezultati do kojih je došao mogli bi biti zloupotrebljeni ako bi došli u pogrešne ruke; ovom porukom uverio me je da je i na to računao. Nije poneo zabeleške sa sobom na Floridu, oslanjajući se na svoje izvrsno pamćenje, već je rezultate prikupio ovde, u memoriji kompjutera, pod šifrom do koje sam samo ja mogao doći.

Ona se strese.

— Lesli, nećeš se ljutiti što ti govorim »ti«? Mislim, tako se dugo poznajemo, da...

— Čitava tri sata — osmehnu se Lesli. — Ne, Čeril, ne smeta mi. Reci šta si htela.

— Nisam ni sanjala da se otac bavio tako opasnim poslom. Prokletstvo, pa njega oružje nikada

nije zanimalo! Otkud sad iznenađeno tako opasno otkriće?

— Vremena se menjaju — zamišljeno reče Lesli. — Oružja, u klasičnom smislu te reči, više nisu naročito zanimljiva. Međutim, ono što je tvoj otac otkrio opasnije je možda i od nuklearne bombe, jer... — on začuta.

— Jer?

— Bolje je da to ne znaš, Čeril — reče on nežno. — Veruj mi...

Ona se ugrize za usnu.

— U redu. Ali... znači li to da njemu pretili... ozbiljna opasnost?

— Da i ne. Da, jer njegovi otmičari neće prezati od ubistva u času kada im više ne bude potreban... ali taj čas neće doći tako brzo. Ubeđen sam da tvoj otac neće lako odati svoju tajnu.

— Ohhh... a šta ako... ga budu mučili?

Lesli odmahnu glavom, iako se i sam bojao takve mogućnosti.

— Neće, jer će se on praviti kako želi da sarađuje. I ovaj spisak — on glavom pokaza na hartiju pred sobom — to pokazuje. Verovatno im je rekao kako mora raditi još izvesno vreme da bi došao do rezultata i zahtevao literaturu koju oni na drugi način nisu mogli dobiti. Čini mi se da su ovde u pitanju retke knjige do kojih se teško dolazi... a neki od naslova su i izmišljeni. Ne brini, Čeril, imaćemo dovoljno vremena da ga pronađemo... pretpostavljam da ćeš i ti krenuti sa mnom?

— Ja? Zato što sam ti zaista potrebna, ili...?

On se okrete i privuče je sebi, stavljajući joj ruke na bokove. Koža joj je bila uzbudljivo glatka i topla pod tankom tkaninom.

— Nikada nisam bežao od lepih žena, Čeril — reče tiho. — Ali postoji još jedan razlog što želim da budeš uz mene. Razmišljali malo...

— Oni bi me mogli iskoristiti kao sredstvo pritiska na oca?

— Upravo tako. Verujem da bi Filip Skarf mogao podneti veliki deo onoga što bi oni mogli smisliti, ali njegov otpor ne bi trajao dugo ako bi mu pokazali šta sve mogu učiniti s tobom.

— Shvatam — klimnu ona glavom. — Biće opasno, zar ne?

— Veoma, ali ćeš posle bar imati šta da pričaš svom društvcetu iz džet-seta.

Ona se odvoji od njega.

— Već sam primetila da sa izvesnim prezirom govoriš o mom načinu života i društvu u kojem živim — reče. — Zašto, Lesli? Zar je tako loše provoditi svoj život u potrazi za zabavom, u druženju sa zanimljivim, poznatim ličnostima? Mi nikome ne smetamo, do đavola!

— Varaš se, Čeril — mirno odvrati on. — To smeta mnogima... recimo svoj onoj deci koja upravo u ovom trenutku negde u Africi umiru od gladi. Razmisli koliko bi se njihovih bednih obroka moglo kupiti za novac koji si ti utrošila, recimo, na

tu haljinu u Parizu, ili gde si je već kupila.

— Njima neće pomoći ni ako budem išla u pocepanoj pamučnoj haljini — prkosno reče ona. — Taj problem niko od nas ne može rešiti, Lesli, i neću dozvoliti da mi to neprestano prebacuješ!

— Niko od nas pojedinačno to zaista ne može rešiti — složi se on. — Svi zajedno bismo mogli... ali ti i tvoje društvo ništa ne činite da biste nešto izmenili.

— A ti?

— Ja činim.

— Šta?

On se uspravi, isključujući veštim pokretima uređaje oko sebe.

— Nastojim da ovaj svet učinim boljim u meri u kojoj to mogu postići — reče. — Ali, nemojmo sada o tome, Čeril. Nije trebalo ni da počinjemo, zar ne? Trenutno je ipak mnogo važnija sudbina tvog oca.

Ona klimnu glavom. Osmehnuvši se, Lesli je ponovo privuče u zagrljaj.

— Pre nego što sa tebe svučem tu skupu haljinu iz Pariza — šaputao je — moram te na nešto upozoriti...

— Već znam — osmeh joj je bio topao. — Postoji žena koju voliš, Lesli.

— Zar se to vidi na meni?

— Ne, ali žene to jednostavno osećaju. Ne želiš da je povrediš?

— Nju takve stvari ne mogu povrediti, Čeril. Vaspitana je sasvim drugačije od prosečne američke žene.

— Nije Amerikanka?

— Ima državljanstvo, ako je to ono što želiš da pitaš. Inače, otac joj je bio Japanac.

— Gle, gle! — u osmehu Čeril Bejsingstok naziralo se malo prezira. — Sad znam gde si naučio tako da se boriš. Od nje, a?

— Ponešto i od nje — složi se Leslie. — Znaš, žene ako odluče da se zaista bore za nešto, bore se daleko upornije i — moram reći — nemilosnije nego muškarci. To je dragocena lekcija koju sam naučio od Sumiko.

Čeril je zamišljeno hodala unaokolo, praćena Leslieevim pogledom punim divljenja.

— Kada polazimo?

On baci pogled na ručni sat.

— Večeras. Mislim da ćemo imati neki avion do Majamija ili Tampe. Imaćeš dovoljno vremena da se pripremiš?

Osmehnula se.

— Malo znaš o meni, Leslie Eldridž. Nikada ne nosim prtljag kad putujem, ako tu ne računaš čekovnu knjižicu. Sve što mi je potrebno uvek mogu i da kupim, zar ne?

— Sve što je čoveku potrebno nikada se ne može kupiti — mirno reče Leslie. — Shvatićeš to kad postaneš malo starija i kada ti dosadi potera za zabavom po egzotičnim mestima.

— Starija? — frknu ona. — Do đavola, šta misliš koliko ja imam godina?

— Trideset dve.

— Prokletstvo! — morala se nasmejati. — A moj kozmetičar me je ubeđivao da izgledam kao da imam najviše dvadeset pet!

— I u pravu je, zaista tako izgledaš. Nesreća je u tome što slučajno znam godinu tvog rođenja, Čeril. Nisam mislio na godinu kada sam rekao starija. Mislio sam na ono vreme kada sve zabave postanu prazne i nijedno mesto na ovom svetu ne bude moglo da ti ponudi ništa novo... a takvo vreme je za ženu uvek strašnije nego za muškarca, veruj mi.

— O tome ću razmišljati kada to vreme dođe — prkosno reče ona. — Kad krećemo?

— Odmah... ako si ozbiljno mislila da ti nikakav prtljag nije potreban.

— Mislila sam ozbiljno. A ti? Kako ćeš ti ostaviti svoju dragu Sumiko?

On se uspravi, visok, širokih ramena i ozbiljnog lica na kojem su sada veselo svetlucala dva plava oka.

— Ona je već navikla na iznenadne rastanke. Jedan telefonski razgovor biće sasvim dovoljan.

— Prtljag?

— Sve što mi je potrebno nalazi se u kolima pred vilom.

— Vidi, vidi! — iako je nastojala da joj glas bude ironičan, nije baš u potpunosti uspela. — Izgleda da smo po tome veoma slični, a? Srodne duše, tako se to zove? Iako još uvek sumnjam da tebe privlači samo moje telo...

— Odnekud se mora početi — osmehnu se Leslie pružajući joj ruku — a svaki početak je težak. Hajde, da damo uputstva

gospodi Guzman, pa da krenemo. Dug je let do Floride...

*
* *

Devojka u dugoj tankoj haljini od divne prirodne svile podiže svoju crnokosu glavu i oslušnu. Nežna ruka sa finom četkićom kojom je vukla sitne poteze tušem po hartiji zastade neodlučno. Da li to telefon zvonit?

Da, sada je bila sigurna. Ispravila se jednim hitrim pokretom, kao mačka, ispravljajući naizgled krhko telo mačjim protezanjem tako da se tanka haljina zateže na njenim čvrstim oblinama. Pažljivo je odložila četkiću i pohitala prema aparatu u susednoj prostoriji.

Nežni zvuk zvona odjeknuo je još jednom pre nego što je podigla slušalicu, zabacujući dugu crnu kosu sa lica sa ogromnim tamnim očima koje su sada ozbiljnog izraza proučavale njen lik u ogledalu.

— Molim?

Osmehnula se svojoj slici u ogledalu kada je prepoznala glas sa druge strane.

— Ja sam — reče nežno Leslie Eldridž. — Ne mogu doći...

Izraza očekivanja u njenim očima nestade, ali ona ne dozvoli da joj se razočaranje pokaže i u glasu.

— Oh? Posao?

— Vrlo hitan. Filip Skarf je nestao, svakako otet.

— Shvatam. Ideš na Floridu. zar ne?

— I to odmah. Zovem sa aerodroma. Pit još nije došao?

— Ne. Leslie... — ona zastade, posramljena pitanjem koje je želela da postavi. — Imaš sve što ti je potrebno?

— Naravno — po glasu je znala da se sada osmehuje. — A sada pitaj ono što si želela da pitaš...

— Neka žena putuje sa tobom?

— Čeril Bejsingstok. Ona je Skarfova kćerka.

— Znam. Divna je, Leslie.

— Jeste. Ne znam, međutim, koliko ozbiljno shvata sve ovo... i sama znaš kako je do sada živela. Međutim, moram je povesti kako je otmičari ne bi iskoristili da ucenjuju njenog oca.

— Svakako — sada se ona osmehivala. — Imaš li uputstva za mene i Pita...

Ozbiljno je nekoliko puta klimnula glavom dok su joj se u pamćenje urezivale precizne instrukcije koje joj je Leslie dao. Onda je nekoliko trenutaka vladala tišina...

— Sumiko? Još si tu?

— Naravno da sam tu. A gde bih bila?

— Znam. Kad sve ovo prođe ostajemo na Floridi, važi?

Ona podiže obrve.

— Čekaj malo. Ovo je prvi put da čujem kako treba tamo da dođem!

— Nisam ti to rekao? Do đavola, postajem zaboravan! — smeja se Leslie. — Naravno da ćeš doći ovamo čim ti i Pit oba-

vite posao u San Francisku. Ko će paziti na Čeril dok ja budem tragao za Skarfom?

— Pa Pit je za to svakako mnogo pogodniji od mene!

— Neće biti po njegovom ukusu. Pre svega, nije riđokosa; sem toga, znaš da je uvek zazirao od žena koje imaju previše para i previše pameti! Slušaj, moram da žurim, već pozivaju putnike za Majami... vidimo se uskoro i — budi oprezna!

— Ti budi oprezan, gorilo!

— Ja? Draga, vrlo dobro znaš da meni ne može niko ništa!

— Ja mislim na Čeril Bejsingstok... kažu da ona prosto proždire muškarce...

— Što znači da bi ti morala da se zadovoljiš onim što ostane od mene, je li? Ne brini, nije ona tako opasna...

Ponovo nekoliko trenutaka ćutanja. Kada je Sumiko ponovo progovorila, glas joj je zvučao mnogo ozbiljnije.

— Les...

— Znam. Čuvaću se. Ne brini, Sumiko...

Ostala je još neko vreme sa slušalicom u ruci kada je Leslie prekinuo vezu. Trgla se tek kada je oštro odjeknulo zvono sa vrata. Sačekala je, brojeći u sebi. Dve sekunde kasnije još jedan kratak i oštar zvuk, pa još jedan, sada tri sekunde kasnije. Osmehnula se i spustila slušalicu.

Sada se začuo ključ u vratima i ona su se otvorila da propuste kršnog mladića nešto duže plave kose na čijim je širokim ramenima

gotovo pucala jakna od džinsa. Njegovo preplanulo lice razvuče se u osmeh kada je ugleda pred sobom.

— Zdravo, Japanko! — reče.

— Da li me to oči varaju, ili zaista mene čekaš pred vratima?

Osmehivala se. Tabasko Pit, jedan od najstarijih Lesliejevih prijatelja i dragocenih saradnika, uvek je uspevao da joj popravi raspoloženje svojim vedrim smehom i grubom srdačnošću.

— Čekaj da pogledam! — govorio je on, proučavajući je pogledom od glave do pete. — Hmmm... trebalo je da Leslie dođe, ali se javio i rekao da je sprečen, je li tako?

— Šerlok Holms! — klimnu ona glavom. — Do đavola, Pite, kako ti je to uspelo?

— Ništa lakše! — on je nežno obgrli oko ramena dok su prelazili u susednu prostoriju. — Obukla si haljinu zbog koje bi te odmah uhapsili tamo u kraju odakle sam došao... ali ti oči govore da nije sve išlo onako kako si zamislila. Prema tome... ima li piva?

— Znaš gde stoji — ona preciznim pokretima počela da skuplja pribor za crtanje sa stola.

Tabasko Pit zastade sa otvorenom konzervom u ruci.

— Veliki poglavica ima posla za nas?

— Veliki poglavica je sada već u avionu za Majami sa jednom plavušom iz džet-seta — nasmeja se Sumiko. — Na žalost, nije provod u pitanju... ona je Čeril Bejsingstok, kćerka doktora Fili-

pa Skarfa, sećaš se da su on i Lesli dugo sarađivali na nekom poslu o kojem ni ja nisam doznala mnogo... E, taj doktor Skarf je nestao negde na Floridi, pa je Les krenuo u poteru. Dovoljno za početak?

— Taj momak uvek izabere najlepší deo posla — progunda Pit bacajući se u fotelju koja zaškripa pod njegovih sto osamdeset funti kostiju i mišića. — A nama je ostalo preturanje po prašnjavim kartotekama i starim kompletima listova, kladim se. Šta ovoga puta tražimo?

— Lesli mi se maločas javio sa aerodroma... u poslednje dve godine, rekao je, nekoliko bogatih ljudi nestalo je na Floridi dok su bili na odmoru. Naš posao je da utvrdimo sve što se o njima može doznati, a naročito o okolnostima pod kojima su nestali. Zabavno, zar ne?

— Kao i uvek — uzdahnu Tabasko, otvarajući drugu konzervu piva. — Kad počinjemo?

— Što pre, to bolje. Rekao je da dođemo za njim čim ovde okončamo posao, znaš. Decembar nije loš mesec u San Francisku. ali...

— Ali je na Floridi svakako mnogo prijatniji — dovrši Pit umesto nje. — Tu si savršeno u pravu, mala. Hajde, oblači nešto pristojnije, pa da krenemo. Boga mu, otkad nisam video Majami!

Polu sata kasnije Pit zaustavi svoj otrcani »ford« pred redakcijom »Egzaminera«, zgradom u starom delu grada koja je još u-

vek izgledala kao i onda kada je podignuta, devedeset godina ranije. Ipak, iza zidova od crvene cigle nalazila se jedna od najkomplikovanijih arhiva na Zapadnoj obali i ne retko se dešavalo da se i policijski inspektori, u strogoj tajnosti, obrate starom Patu O'Maliju za neki podatak koji nisu uspeli da pronađu u svojim kompjuterizovanim kartotekama.

Kao i obično, mali Irac jarkocrvene kose nad izbornim licem sedeo je u svom staklenom kavezu, budno motreći na rad šest ili sedam devojaka koje su na kartice prenosile sadržaj sa gomila isečaka iz svih većih listova Amerike i mnogih drugih krajeva sveta. Budnost je na ovom mestu svakako bila neophodna, jer su mnogi obletali oko »O'Malijevih devojčica«, odabranih na osnovu dva glavna kriterijuma: lepota i efikasnost. I pored čudne odanosti koja je vladala između tih ljupkih devojaka i namćorastog starog Irca, mnoge nisu uspevale da odole ponudama za mnogo bolje plaćena radna mesta; postati jedna od »O'Malijevih devojčica« bila je preporuka bolja od preporuke bilo koje veoma ugledne i skupe škole za sekretarice na Zapadnoj obali.

— Pite! — dreknu O'Mali kad Tabasko otvori, bez kucanja, vrata njegove kancelarije. — Napolje, barabo! Koliko sam ti puta rekao da ovde neću da te vidim!

Pit sa osmehom podiže obe ruke uvis.

— Ne pucaj' O' Mali, ovde sam sasvim službeno, časra reč. Sačekaj najpre da vidiš koga sam ti doveo, boga mu!

Izmakao se malo u stranu da propusti Sumiko koju su njegova široka pleća sve dotle zaklanjala. O' Mali živahno skoči na noge, žurno vraćajući krajeve košulje u pantalone sa starinskim hoznitregerima.

— Sumiko! — uzviknu hitajući joj u susret. — Nije moguće da si se predomislila? Hoćeš li konačno pristati da radiš za starog Pata?

— Ne, Pate... — osmehnu se ona, stežući njegove žilave, ali još uvek snažne ruke. — Žao mi je... mislim da bi bilo pravo uživljanje raditi za tebe, ali...

— Znam, znam — gundao je to bože ljutito Irac. — Ti i ovaj veliki majmun uvek imate neke zagonetne poslove o kojima najradije ništa ne bih ni želeo da čujem. Pa, kaži, devojčice... šta mogu da učinim za tebe?

Pit se već spustio u glomaznu fotelju za posetioce, prepuštajući devojci udobnije mesto pored stola. Bilo je, međutim, još razloga za to; odgurnuvši nogom vrata ormančića pored sebe proučavao je njegov sadržaj zamišljeno vrteći glavom. Kao i obično, piva tu nije bilo, a čak i da ga je bilo nikada ne bi pristao da ga popije, s obzirom da Pat O' Mali nije verovao u frižidere postavljene u kancelarijama.

U međuvremenu, Sumiko je već počela svoje objašnjenje i

O' Mali je zamišljeno klimao glavom dok je slušao.

— Uvek mi je drago — reče — kad dođu ljudi koji znaju šta u stvari traže. Hmm... to će biti kod Mini. Nova devojka, ali se odlično snašla — on pritisnu dugme interfona na svom stolu. — Mini, pošalji mi kartice »Neobjašnjeni nestanci, otmice i slično, Florida i susedne države, poslednje dve godine«... Hvala!

— Mini Erlander? — zainteresovano upita Tabasko. — Švedanka, pet stopa i četiri placa, riđokosa? Mogla nam je baš i doneti te kartice, Pate...

— Zbog takvih sam i uveo ovaj krš koji se stalno kvari! — frknu Irac, pokazujući uređaj za prijem pneumatske pošte. — Evo ga opet, sto mu gromova! Mini! Mini... ova prokleta stvar opet je negde zapela! Kod mene gori crvena lampica!

— Nisi pritisnuo dugme interfona! — isceri se Pit. — Hoćeš da ja odem i kažem joj da je došlo do zastoja, a?

— Ne! Aha... evo ga!

Uz glasnu lupu, donoseći sa sobom oblačić sitne prašine, iz otvora na uređaju izlete glatki cilindar koji O' Mali vešto otvori. U njemu se nalazio tanak svežanj kartica, uredno povezanih vunenom vrpcom.

— Da vidimo... — mrljao je O' Mali zagledan u sadržaj kartica. — Hmm... hmm... hej. Pite, pa ti si stvarno na nešto krupno naleteo, boga mu...

Desetak minuta kasnije činjenice zapisane na O' Malijevim kar-

ticama počele su da se uklapaju u sliku koja je već nešto govorila; crveno lice Irca postepeno je postajalo sve zamišljenije i on je rasejano zazviždukao neku melodiju koja je, činilo se Pitu, bila popularna negde krajem ludih dvadesetih.

Po ko zna koji put Tabasko Pit se uverio da je O' Malijeva kartoteka gotovo neiscrpni izvor informacija. Potrajalo je to gotovo dva časa, istina, ali je posle tog vremena pred njim bio iscrpan spisak svih osoba nestalih na Floridi pod neobjašnjenim okolnostima u poslednje dve godine. Šest imena privlačilo je posebnu pažnju; svih šest bili su bogati poslovni ljudi ili bogati naslednici, svi su nestali u vreme kada su se na Floridi nalazili na odmoru ili oporavku i u svih šest slučajeva poslednji put su viđeni na krajnjem južnom delu poluostrva, u pojasu letovališta nanižanih duž obale između Palm Biča i rta Sebl.

I još nešto. Možda najinteresantnije od svega...

Nekoliko dana pred svoj nestanak, sva šestorica sastavila su nove tesmatente i propisno ih overila kod uglednih advokata na Floridi. Gnev naslednika bio je uzaludan: bogatstvo šestorice nestalih bilo je na potpuno zakonit način ustupljeno fondacijama malo poznatih imena koje su se bavile isključivo radom u dobrotvorne svrhe.

O' Mali još jednom prelete pogledom preko spiska od šest ime-

na, dopunjenog gusto ispisanim redovima teksta o svakom pojedinom slučaju. Kao u transu, prešao je prostor do ormara u uglu i iz njega izvukao flašu sa tečnošću tamne boje.

— Hej, polako! — Pit ga dohvati za rukav. — Ostavi i nama nešto!

— Zaveži! — progundā Irac. Sigurnim pokretom ruke ponovo je pritisnuo dugme interfona.

— Mili! — dreknuo je. — Ova-mo!

Sumiko se osmehnu izrazu na Pitovom licu. Podsećalo je na četvorogodišnjeg dečaka koji zablenut u ekran očekuje da konačno počne njegov omiljeni crtani film.

Devojka koja je graciozno ušla u O' Malijevu kancelariju svojih pet stopa i četiri palca raskošne švedske lepote potpuno je zasluživala takvo nešto. I možda čak i mnogo više od toga, sudeći bar prema ledenom pogledu kojim je ošinula Tabasko Pita.

— Mili, dušo — O' Mali je iznenada postao veoma nežan — uzmi ovu hartiju, prekucaj tekst i napravi mi tri kopije. Strogo poverljivo, naravno, kao i uvek? Pet minuta, važi?

— Pet minuta? — Švedanka podiže obrve. — Vi nas baš ne štedite, šefe!

— Pet minuta — čvrsto odvrati O' Mali. — O' kej?

Dobacivši još jedan ledeni pogled Pitu, devojka nestade kroz vrata sležući ramenima. O' Mali je razneženo gledao za njom.

— Pravo blago. časna reč — gundao je. — Jedna od mojih najboljih devojčica. Zamislite, hteli su da je zaposle u gradonačelnikovoj kancelariji, jedva sam je ubedio da ostane!

— A zbog čega su vam potrebne dve kopije, Pate? — umeša se Sumiko u razgovor. Sve dotle ona je pažljivo pratila šta se zbiva oko nje, nastojeći da svaki detalj ureže u svoje pamćenje.

— Kako zašto, devojčice? — zinu O' Mali. — Do đavola, jedna je za tebe, a original ostaje u mojoj privatnoj arhivi. A drugu kopija... he—he—he, drugu ću vam za jednu posebnu priliku!

— Hoćeš da se kandiduješ za Pulicerovu nagradu, a? — progundala Pit.

— Ja? Taman posla! U pitanju je nešto drugo... — O' Mali se zaverenički osvrte oko sebe. — Vidiš, ovih dana, pred kraj godine, razgovara se o tome da se smanji budžet za arhivu u »Egzamineru«...

— Pa?

— Oduvek sam znao da si glup! — cerekao se Irac. — Sedeću mirno na tom sastanku i slušati šta momci imaju da kažu, a onda im lepo poturiti ovo parče hartije pod nos i pitati ih koliko bi neki od konkurentskih listova platio za takvu informaciju. Hi—hi—hi... već vidim ka kva će lica da naprave!

— A šta ako neko to provali pre tebe? — nasmeja se Pit.

— Taj neko može biti samo ti! — preteći je režao O' Mali. — Prema tome... — on sićušnom pesnicom zamahnu Pitu ispred nosa.

— Ne brinite — umiravala ga je Sumiko — ovaj materijal svakako nećemo objaviti. Hvala vam mnogo, Pate, znala sam da ste vi prijatelj na koga se uvek mogu osloniti...

— Naravno, draga moja! — ljubazno se osmehivao Irac, iako su mu oči i dalje besno sevale u Pitovom pravcu. — A ako ti ikada zatreba posao, znaš gde možeš da me nađeš. O kej?

Mili Erlander još jednom se bez reči pojavi u kancelariji, spuštivši na šefov sto tri uredno otukucana lista hartije. Ovoga puta nije čak ni pogledala u Pitovom pravcu, ali je svaki pokret njenog raskošnog tela jasno govorio da je i te kako svesna njegovog zadržanog pogleda.

— Hvala još jednom, Pate — reče Sumiko ustajući. Jednu kopiju pažljivo je savila i gurnula u svoju torbicu. — Razmisliću i o vašoj ponudi, ali ne verujem da će se nešto promeniti...

— Znam — osmehnu se ljubazno starac. — Bilo bi i šteta tako nežno biće zatvoriti u jedan od ovih staklenih kaveza. Nego... ovaj slučaj te zanima zbog nečeg posebnog? Ili je u pitanju opet onaj tvoj tajanstveni prijatelj?

Ona ga blago potapša po mišici.

— Sve ćete već na vreme doznati, Pate — reče. — I naravno, »Egzaminer« će dobiti ekskluzivno pravo na sve novo što budemo otkrili... Idemo, Pite!

Vukući za ruku Tabaska koji je dobacivao čežnjive poglede prema jednom od stolova, Sumiko još jednom mahnu O'Maliju. Lice joj je, međutim, postalo veoma ozbiljno kada su se našli sami u liftu.

— Kada imamo prvi avion za Floridu, Pite? — upita je.

— Ne znam, ali je trebalo da pitaš O'Malija — reče on. — Taj matorni je zlatni rudnik informacija... Čekaj, nećemo valjda odmah za Lesliejem?

— Ovde više nemamo šta da radimo — odlučno reče devojka. — Zar tebi nešto nije palo u oči?

— Kako da ne! — uzdahnu Tabasko. — Ona Švedanka, boga mu!

— Suviše je krupna, čak i za tebe! — nasmeja se devojka. — Ali, šalu na stranu... nisi primetio da je u svih šest slučajeva istragu vodio jedan isti policajac, kapetan Frejberg iz Majamija?

— To nisam — odmahnu Pit glavom. — Hmm... kapetan Frejberg... to ime mi se nimalo ne dopada, znaš...

— Onda što pre menjaj mišljenje o čoveku koga uopšte i ne poznaješ — posavetova ga Sumiko ozbiljnim glasom. — Moguće čak i da doživiš prijatno iznenađenje, jer će kapetan Frejberg

biti prvi čovek s kojim ćemo se upoznati na Floridi!

*

* * *

Zgrada aerodroma u Majamiju bila je klimatizovana, ali se Čeril odmah požalila kako joj je pretoplo u haljini u kojoj je doputovala.

— Samo pet minuta, Leslie, molim te — žurno je dobacila i otčala prema nizu butika poređanih duž jednog zida velike aerodromske zgrade. Odmahnuvši glavom, ninda se spusti na jednu od kožnih fotelja, privlačeći uz nju crnu torbu, neobično sličnu torbama u kojima se nose štapovi za golf. Sadržaj te torbe sva kako bi jako iznenadio svakog radoznalca koji bi dobio priliku da zaviri u nju, ali takvih, bar do sada, nije bilo.

Ispod poluspuštenih trepavica Leslie se po navici osvrtao oko sebe tražeći poglede i lica koji bi više nego što je to normalno bili zainteresovani za njega. Nije zapazio ništa sumnjivo u aerodromskoj vreći koja će svoj vrhunac dostići tek za nekoliko dana, pred početak božićnih praznika.

A ipak, ovo je bilo mesto odakle se moralo krenuti u traganje za doktorom Skarfom; jer, naučnik je nestao pre nego što se uopšte i pojavio u rezervisanom hotelu. Otmičari su svakako proučili njegove navike pre početka poduhvata i obavili svoj posao

brzo i vešto tako da to niko ne primeti... ali...

Ali je sada na njihovom tragu bio jedan — ninda!

Znao je odakle će početi i sada je smireno sedeo, opuštajući svoje moćno telo i prikupljajući energiju koju će zahtevati dugo i naporno traganje. Čeril će neko vreme moći da bude uz njega, iskustvo mu je govorilo da je muškarac uvek manje upadljiv kada je u društvu upadljivo lepe žene, jer tada na njega niko ne obraća pažnju...

Kao sada, na primer... Do ušiju mu dopre nekoliko tihih zvižduka divljenja, a po zvuku koraka naslućivao je da muškarci usporavaju ili zastaju u hodu kako bi nešto pogledali. Osmehnuo se za sebe, jer je već znao o čemu se radi.

— Kako ti se dopada?

— Lagano je podigao pogled sa zelenih cipela gotovo neverovatno visokih potpetnica, uz dugu suknju koja je, međutim, gotovo potpuno otkrivala levu nogu žene. Vitki struk bio je nesputan, otkriven, dok je oko grudi bila uvezana samo tanka marama koja se samo nekim čudom držala na njima, s obzirom na svoje dimenzije.

— Dakle? — Čeril nestrpljivo zacupka nogom. — Ili na svoj odvratni muški način želiš da mi kažeš kako sam ostala duže od pet minuta?

— Divno! — osmehnu se Lesli, uspravljajući se da bi joj obavio ruku oko golih ramena. —

Upravo ono što mi je trebalo!

— Misliš na mene?

— Više na tvoju haljinu... ako se to uopšte sme nazvati haljinom!

Ona mu isplazi jezik.

— Ti uopšte i ne znaš šta je haljina, dečko! I to se vidi na tebi, da znaš. Idemo li?

Lesli dohvati torbu sa poda.

— Idemo... najpre da nađemo taksi.

— Zašto ne bismo iznajmili kola? — namršti se Čeril. — Mnogo zgodnije, znaš...

— Jeste, ali ja želim taksi.

Ovaj decembar bio je neobično topao, čak i za Majami, tako da ih zapahnu talas vrelog vazduha čim su izašli iz zgrade. Lesli zamišljeno pogleda dugi niz taksija poređanih pod nadstrešnicom koja ih je štitila od sunca. Ako je išta moglo razdrmati zadremale vozače, to je svakako morala biti Čeril u svojoj smeloj garderobi.

Čovek u prvom vozilu, jednom prastarom »bjuiku« koji je, međutim, blistao od čistoće, nije skrivao svoje divljenje.

— Kuda, gospodo? — zapitao je kada su smestili na zadnje sedište i Lesli se pritajeno osmehnu. Kao što je i očekivao, njega niko neće zapaziti, sem kao tipa koji se nalazio u društvu raskošne plavuše.

Srećom, doktor Skarf retko se kretao u društvu raskošnih plavuša...

— Zaista, kuda? — podiže Čeril obrave. — Rt Sebl?

— Rt Sebl, gospodo? To vam je malo predaleko za taksi, ali, ako već insistirate...

— Možda ćemo i do rta — u-meša se Leslie — ali bih pre toga hteo da porazgovaram sa tobom, prijatelju.

— Sa mnom? — po prvi put taksista baci pogled na Lesliejevo lice. — O čemu?

— Tražimo jednog čoveka, oca ove gospode — objasni ninda. — Jedino što znamo jeste da je sleteo u Majamiju i od tada mu se gubi svaki trag.

Taksista tiho zviznu.

— Ne zamerite što ovako govorim, gospodo — reče — ali... da li je vaš otac, mislim... voleo žene?

— I potražio skriveni kutak sa nekom damom? — osmehnu se Čeril. — Ne na žalost, ta mogućnost otpada...

— Postoji li u blizini neko mesto sa klima — uređajem? — upita Leslie. — »Bjuik« nije loš, ali bih želeo da na miru porazgovaramo. Naravno, plaćam čekanje.

Taksista sleže ramenima.

— Meni odgovara. U ovo doba dana ionako nema mnogo posla zbog čega bi se isplatilo pržiti se na aerodromu... Tu, na dve milje odavde je motel, ispred samog grada. Ništa naročito, ali zato ima hladovinu kojoj nikakav klima-uređaj nije ravan? Može?

— U redu — osmehnu se Leslie, zavalivši se udobnije u sedište i sklapajući oči, kako bi se lakše koncentrisao na kartu južnog de-

la Floride koju je dugo proučavao u avionu. Još jednom je podsetio sebe na položaj Majamija, odakle su se na tri strane sveta pružali mnogobrojni putevi i pružge, kao pipci nekog čarobnog pauka koji svojom lepotom privlači ljude u mrežu iz koje se teško iskobeljati...

— Tu smo — reče taksista nekoliko minuta kasnije i Leslie otvori oči. Mali motel nije bio naročito upadljiv, možda i zato što je od bučnog auto-puta bio odvojen palmovom šumicom, ali se Leslieju dopao dugi trem ukrašen raskošnim suptropskim cvećem koji je vodio svud oko jednospratne zgrade od drveta.

— Mmmm... — uzdahnu Čeril, uvlačeći miris cveća punim plućima. Leslie zabrinuto pogleda u nju, plašeći se da ne izgubi onu maramu, ali je ona, uprkos svim iskušenjima, čvrsto stajala na svom mestu. Taksista ih pouzdanim korakom provede kroz je dan polumračni prolaz, odakle se ulazilo u patio, kvadratični prostor oivičen slepim belim zidovima. Nekoliko palmi širilo je svoje krošnje, stvarajući prijatan hlad nad stolovima i stolicama poređanim oko vodoskoka koji je umirujuće šumeo.

I Leslie punim plućima udahnu snažni miris cveća kojeg je bilo svuda unaokolo. Mir i tišina u ovom vrtu podsećali su ga na japanske vrtove, iako su od opšteg utiska donekle odudarale pravilne linije stolova i stolica od pletene trske, obojene belom bojom.

— Divno mesto, a? — reče taksista spuštajući se u jednu od stolica. Lesliju se dopadalo njegovo široko, iskreno lice i čvrst pogled tamnih očiju koje su svojom dubinom pokazivale da u žilama ima bar mali deo indijanske krvi. — Često navraćam ovamo da se odmorim i malo osvežim.

— Čudno da ovako zgodno mesto nema više gostiju — primeti Čeril, dotičući rukom mlaz vode iz vodoskoka. — Gledajte, nigde nikog živog... kao začarani vrt!

— Ljudi su glupi — sleže taksista ramenima. — Jedva milju odavde, takođe pored samog puta, nedavno je otvoren novi motel, čudovište od stakla i betona koje mami bleštavim svetlećim reklamama i ogromnim reklamnim tablama. Časna reč, izbegavam da uđem tamo, i pored najboljih klima-uređaja... sve je automatizovano, boga mu, i nemaš s kim ni reč da progovoriš... A čekajte samo da vidite Estrelu!

— Estrela? — radoznalo upita Čeril, ispružujući svoje duge noge tako da ih hlade kapljice sa vodoskoka. — Ko je Estrela?

— Estrela je vlasnica ovog mesta — objasni vozač, osvrćući se oko sebe. — Čudno, još uvek je nema. Obično odmah izađe sama pred goste...

— Tu sam, Dani, ne brini... Dobar dan, gospodo.

Lesliju nisu promakli tihi koraci u onom istom prolazu kojim su i sami došli i stoga je bio pr-

vi koji je primetio vitku ženu u jednostavnoj pamučnoj haljini koja nije bila načinjena sa željom da previše otkrije skladno telo hitrih pokreta. Duga crna kosa padala joj je na ramena, na preplanulom licu isticale su se pune usne sa tek nešto malo tragova ruža. Ipak, najjači utisak na tom licu visokih jagodica ostavljale su oči: crne, duboke i mirne kao noć.

Lesli ustade, praćen iznenađenim pogledom taksiste.

— Sedite — reče Estrela sa prijatnim osmehom. — Vi ste ovde gost, zar ne? Čime mogu da vas poslužim?

— Dozvolite da ja preporučim! — umeša se taksista, podižući ruku. — Kod Estrele ćete popiti najbolji mint-hulep sa ove strane zaliva, časna reč... a kad smo već kod toga, zaboravio sam svoje ime: Danijel Mičel, zvani Dani. Ovo je Estrela, a ovo su...

— Čerli i Lesli — reče ovaj drugi sa osmehom na licu. — Sasvim dovoljno za početak, zar ne? Naravno, pod uslovom da i mi vas možemo zvati Dani i Estrela?

Ozbiljno klimnuvši glavom, tako da joj crn kosa na trenutak prekri lice, devojkica nestade između dva stabla palme odakle se otvarao prolaz u drugi deo motela. Dani je ushićeno gledao za njom, na trenutak zaboravljajući čak i na Čeril.

— Estrela je divna devojkica — reče tiho. — Ne ide joj baš dobro otkako je taj novi motel ot-

voren. ali je nikada nećete čuti da se žali... Međutim, zaista ne znam koliko će moći da izdrži.

Ninda se malo pomeri na svom mestu kako bi na oku istovremeno mogo držati oba ulaza u patio. Nešto neprijatno, nešto što je odudaralo od malopredašnje atmosfere mira iznenada je zabledelo u vazduhu. I Čeril kao da je to osetila; povukla je nogu dalje od vode i zimogrožljivo obuhvatila rukama ramena.

Dani Mičel je mirno odbijao dimove svoje cigarete, ali i njemu zasmeta iznenadna tišina.

— Gle? — reče kao za sebe. — Estrala je danas neuobičajeno spora...

— Dani... — zausti Leslie osluškujući. Nije bio siguran, ali mu se činilo da odnekud iz dubine zgrade dopire jedan neprijatan glas.

Muški glas.

Molim? — taksista izvuče cigaretu iz usta. Proučavao je Lesliejevo lice skupljenih obrva.

— Sem problema u poslu... ima li Estrela kakvih drugih problema?

Dani lagano odmahnu glavom. — Ne, koliko ja znam. Ali...

— Često se događa da poslovni ljudi ne biraju sredstva da uklone potencijalnu konkurenciju — tiho reče Leslie. — A ovo mesto, uz malo bolju reklamu moglo bi postati jedno od najpopularnijih u Majamiju. Ko je vlasnik tog novog motela?

— Ko će ga znati? — uzdahnu taksista, gnječeći cigaretu u pe-

peljari. — Uvek se pojavljuje neka korporacija u kojoj...

Nije završio, jer se ninda iznenadnim pokretom uspravio i bukvalno poleteo u pravcu prolaza između dveju palmi. Do njegovih oštirih ušiju ovoga puta je jasno dopro prigušeni ženski krik...

Uski polumračni hodnik koji se otvorio pred njim vodio je levo i desno, u dubinu zgrade. Hitrim i nečujnim korakom skliznu na desnu stranu, tamo gde se hodnik širio u ljupki mali hol sa recepcijom.

I hol je bio potpuno prazan, ali on bez oklevanja pređe preko njega. Pored pulta recepcije nalazila su se vrata sa natpisom »Upravnik« i on ih naglim pokretom otvori, zastavši u stavu koji mu je omogućavao da iz njega trenutno pređe u napad. Ili u odbranu, ako se za tim ukaže potreba...

Estrela je stajala oslonjena leđima o suprotni zid, a preplavalu lice bilo joj je sivo od straha, oči prikovane za blistavu oštricu brijača kojim se namerno poigravao visok momak širokih ramena u kariranoj košulji, farmerkama i čizmama dubokim do kolena. Na zvuk otvaranja vrata pogledao je preko ramena, ali u njegovim očima straha nije bilo, već samo ozlojađenosti što ga prekidaju u njegovoj omiljenoj zabavi.

— Šta hoćeš? — zarežao je, okrenuvši se Leslieju. Brijačem je nervozno gladio masnu nogavicu pantalona.

Lesli je gledao u devojk, ali mu nije promakao ni jedan jedini sićušni pokret oštrice.

— Estrela, šta ovaj tip hoće od vas? — upita mirno.

Ona otvori usta, ali iz stisnutog grla ne izađe nikakav glas. Samo je grčevito odmahнула glavom, kao da se guši.

Nadmoćno se iscerivši, tip sa britvom leno pođe prema Leslieju, naizgled opušten, kao da ne zna šta da preduzme.

U holu iza njega začu se topot koraka; stizao je Dani Mičel, naglo se zaustavljajući pred otvorenim vratima, Leslieju iza leđa. Ninda jasno ču uzdah njegovog iznenađenja.

— Rasti... Rasti Maršal!

Malo pokoleban Lesliejevom nepokretnošću, nepoznati zastade, preteći sužavajući oči.

— Dečko — reče — pusti me da prođem!

— Šta si hteo od devojk?

— To se tebe ne tiče, znaš...

— A šta ako me se tiče?

Pokret desne ruke nepoznatog bio je munjevit, ali ga je najavio iznenadni blesak u ledenim plavim očima. Ninda jedva primetnim pokretom tela izbeže horizontalni udarac koji bi mu otvorio utrobu, a podlaktica napadača sudari se sa Lesliejevom podlakticom. Britva izlete iz njegovih prstiju i zazveketa po mermernom podu hola, zaustavljajući se pod Danijevim nogama.

— Ne! — vrisnu Estrela. — Ne ovde...

Lesli klimnu glavom.

— U redu, Estrela... — pokretom glave pokaza vrata razoružanom tipu koji ga je začuđeno gledao, trljajući povređenu ruku. — Ti, napolje! I da te ovde više nisam video!

Pognute glave, nepoznati projuri kraj njega, gotovo se spotakavši o niski prag kancelarije. Leslieju pade u oči pogled kojim ga je ispratio Dani; u tom pogledu bilo je mržnje, ali i mnogo više — straha!

Devojka se odvoji od zida, brišući nadlanicom sitne kapi znoja sa lica. Pokušala je da progovori, ali je Lesli ućutka pokretom ruke.

— Ne govorite sada — reče nežno. — Dani, nadam se da nas i ti možeš poslužiti tim čuvenim mint-hulepom, ako ovde nema nikog drugog. Hajde, Estrela, idemo u patio da porazgovaramo.

Uhvativši pod ruku zbunjenu devojk, on je povede hodnikom. Čeril ih je čekala na istom mestu, ali su joj oči bile ispunjene strahom.

— Les! Šta se ovde događa, do đavola? Obojica ste otrčali kao... kao...

— Ništa naročito — osmehnu se ninda. — Jedan neprijatan tip uznemiravao je našu domaćicu...

Estrela se već bila pribrala kada se Dani pojavio sa velikim bokalom i četiri čaše na poslužavniku. Pogledavši se, njih četvoro ćutke podigoše čaše da nazdrave jedno drugom. Ćutanje je potrajalo još nekoliko trenutaka.

— Dakle, Estrela? — tiho reče ninda.

Ona klimnu glavom.

— Ne bi trebalo da vas zamaraju svojim problemima. ali...

— Ali je mnogo bolje kad nekom kažeš šta te muči! — glas Danija Mičela bio je čvrst. prijateljski.

— Pa... — devojka uzdahnu — čini mi se da je to prilično poznata priča... Vlasnici tog prokletog novog motela zbog nečeg misle da bih im ja mogla smetati. Pre desetak dana posetio me je jedan veoma ljubazan i lepo vaspitan gospodin po imenu Karberi ili tako nekako i predstavio se kao advokat. Ni njegova ponuda da kupi motel nije bila smešno niska... mislim, jasno se videlo kako je spreman da da i više ako budem uporna. Međutim...

— Pogrešićeš ako ovo mesto prodaš, Estrela — mumlao je Dani. — Ja ga ne bih dao za sve pare na ovom svetu...

Ona mu na trenutak dotače ruku i lice joj ozari osmeh.

— Srećom, nisi na mom mestu, Danijele Mičele, i zato čuti! Iako si potpuno u pravu — ni ja ovo mesto ne bih prodala... sve dok me okolnosti zaista ne primoraju na to!

— Odbili ste, dakle, Karberijevu ponudu? — umeša se Lesli.

— Da, odbila sam i pomislila kako je time čitava priča završena. Bojim se da nisam sasvim ozbiljno shvatila njegova pomalo nedefinisana upozorenja na kraju razgovora. Znate već ono: usa-

mljena žena, bez oslonca, a svašta se može desiti, svet je pun opasnih ljudi i tako dalje...

— I onda je danas došao Rasti Maršal...

Glas Danija Mičela bio je jedva čujan i Lesli ga oštro pogleda. Mržnje je ponovo bilo u očima mladića, ali sada mnogo više nego straha.

— Ko je Rasti Maršal, Dani? — upitao je.

— Rasti Maršal je aligator iz močvare — govorio je Mičel kroz stisnute zube. — Okrutan i hladan, veoma opasan kada su u pitanju žrtve slabije od njega... ali. Rasti Maršal ima uvek moćne prijatelje kojima s vremena na vreme zatreba kakav prljavi poslić — kao ovaj danas!

— Meni nije izgledalo naročito opasno — osmehnu se ninda.

— Nemoj da te to prevari, Lesli... Rasti često radi sam, ali za tili čas može okupiti čitavu bandu tipova...

— Hmmm... znači li to da Estrela ipak treba da proda ovaj motel?

Dani steže zube. Videlo se da ključa od gneva, ali njegovo ćutanje ipak nije trajalo dugo.

— Da — reče na kraju. — Drugog izlaza nema...

Lesli se okrete devojci koja je sve vreme ćutala, jedva dodirnuvši svoju čašu.

— Mislite li i vi tako, Estrela?

— Dani je u pravu... moram ga prodati, dok je cena iole pri-

stojna. Verovatno znate kako ti ljudi posluju: kako vreme bude odmicalo, cena će biti sve niža.

— A ako vam neko pomogne? Bledo se osmehnula.

— Kako? Ovde nema nikoga ko bi se usudio da se suprotstavi Rastiju Maršalu... bolje rečeno, ljudima koje on predstavlja...

— Ja bih to smeo.

Ona ga pogleda malo začuđeno. Dani Mičel je sumnjičavo odmahivao glavom; videlo se da ga samo pristojnost sprečava da ne prsne u smeh...

— Hvala — gotovo prošaputa Estrela — ali...

— Ja to i mogu, Estrela — glas ninde bio je pouzdan, uverljiv. — Međutim, ovde sam se našao zbog drugog posla. Mislim ipak da ću moći da vam pomognem, ako i vi i Dani — pomognete meni.

— Kakav posao?

— Oni traže jednog čoveka, Estrela — objasni taksisti. — Oca ove ljupke dame... ali ga neće naći, naravno. Žao mi je što to moram reći, Čeril, ali... možda je i bolje da se ne zanosiš lažnim nadama...

Lesli položi ruku preko sada hladnih prstiju Čeril na stolu.

— Zbog čega tako misliš, Dani? Znaš nešto o njemu?

— O njemu ne... ali znam da u poslednje vreme mnogo ljudi nestaje, Lesli. I nijedan još nije pronađen...

— Ah! — uzviknu Estrela. — Misliš da...?

— Da. Estrela. Bojim se da je i on jedna od žrtava sablasti iz močvare...

Neobičan par je već satima radio u Lesliejevom stanu; krupni mladić i krhka devojka strpljivo su preturali po starim isečcima iz novina koje je ninda godinama prikupljao u svojoj ličnoj arhivi. Nije bila ni izbliza tako potpuna i tako pregledna kao arhiva Pata O' Malija, ali je zato bila bolje prilagođena njegovim potrebama, pre svega zato što je pružala mnogo više detalja o svim neobičnim događajima koje su novine beležile. Njen krupan nedostatak ipak je bilo to što se ograničavala na zbivanja u Kaliforniji i na Zapadnoj obali; ni vreme ni prostor nisu nindi dopuštali da je proširi, što je značilo da se materijal o zagonetnim nestancima na Floridi ograničavao uglavnom na ono što su o tome pisali listovi u San Francisku.

Međutim, materijala je i tu bilo previše, što su Sumiko i Tabasko Pit veoma brzo shvatili. Sledio je i najteži deo posla: izvući samo stvarne činjenice skrivene u hiljadama krupnih i zabudljivih reči kojima novinari najčešće prikrivaju ono što nisu uspeli da doznaju o slučaju koji prate. Gotovo instinktivno, njih dvoje su izbegavali članke sa

krupnim naslovima, znajući da takav naslov obično služi samo kao dimna zavesa iza koje najčešće nema baš nikakve korisne informacije.

Srećom, bilo je ipak dovoljno članaka iz kojih se srž mogla izvući i Sumiko je list za listom hartije prekrivala svojim urednim, sitnim rukopisom. Gotovo iznenađeno je podigla pogled kada je shvatila da nema više nijednog isečka na mestu gde ih je Pit doturao sa druge strane stola.

— Nema više?

— Kao da ti ovo nije bilo dovoljno? — progunđa Pit ispravljajući svoja moćna leđa tako da stolica zakrcka pod njim. — Pogledaj koliko je sati, boga mu! U ovoj kući se izgleda ne večera?

— Vрати onda te isečke na mesto, a ja ću pogledati ima li čega u Lesliejevom frižideru. Važi?

— Mogli smo negde da izađemo na večeru... sit sam suve hrane!

Devojka odmahnu glavom.

— Žao mi je, Pite. Imamo još puno posla ove noći...

On tužno pogleda listove hartije naslagane pred njom.

— To smo mogli da ostavimo i za sutra... ali se tebi očigledno veoma žuri da stigneš na Floridu! Nemaš nimalo srca, znaš; na tvom mestu ja bih Lesliju dopustio bar nekoliko dana uživanja sa onom njegovom plavušom.

Smešeći se, Sumiko nestade u susednoj prostoriji, a mladić, zvi-

ždući, počeo da vraća fascikle sa isečcima na njihovo mesto u Lesliejevom ormanu. Ovakvi poslovi mu se nisu dopadali, ma koliko bio svestan njihovog značaja; i sam je čeznuo da jednom već krenu na Floridu i suoče se sa problemima koji se rešavaju na mnogo jednostavniji i efikasniji način: snagom ruku i pesnica.

Posle večere Sumiko sede za pisaću mašinu da sredi svoje beleške. Pit ostade pred televizorom sa konzervom australijskog piva u ruci, svestan da taj predah neće dugo trajati i da će Sumiko od njega uskoro zatražiti da pregleda beleške kako bi uporedili svoje utiske o njima.

Lice devojke bilo je umorno kada mu je konačno prišla sa svežnjem hartija u rukama i Pit je pažljivije pogleda. Ne, bilo je tu još nečeg, sem umora.

Straha...

— Šta se dogodilo?

— Pogledaj ovo, Pite...

On pogledom prelete preko uredno otkucanih redova. Poslednja dva lista, sa podacima o poslednje dve otmice bili su prekriveni i sa najviše teksta. Debelim crnim flomasterom na oba lista bilo je podvučeno nekoliko redova.

— Taj Dejv Belinski, novinar iz Majamija bio je brži od nas — tiho reče devojka. — On je prvi povezao sve slučajeve nestanka i potražio zajednički čini-lac... i našao ga.

— Kapetana Frejberga?

— I njega, ali mislim da tu nema ničeg, Pite. Kapetan Flejberg je jednostavno zadužen za takvu vrstu slučajeva.

Pit još jednom pređe pogledom preko hartija. Reči koje mu sve do tada nisu govorile mnogo složiše se u mozaik sa novim značenjem.

— Prokletstvo! — procedi kroz čvrsto stisnute zube. — Zar je moguće da ovo nisam odmah primetio?

— Moguće je, Pite — blede se osmehnu devojka. — Čak je i meni isprva promaklo. Očigledno, ni urednik nije imao mnogo poverenja u teoriju Belinskog.

— S tim momkom bi trebalo što pre razgovarati — reče. — Imaš li tu negde imenik Majamija? I koliko je sada tamo sati?

— Imam nešto bolje od imenika, Pite. Lesliejev kompjuter kome je to jedan od uzgrednih poslova. A što se vremena tiče, hmmm... da vidimo: sada je pola deset u San Francisku, a na Floridi će biti... tri sata kasnije. Vreme nije baš zgodno za pozive, znaš...

— Je li? — isceri se Tabasko. — A kada jutarnji listovi idu u štampu. a? Kladim se da ćemo nekoga naći u njegovoj redakciji... naravno, samo ako ta glupa mašina bude umela da nam nađe broj.

Osmehnuvši se bez reči, Sumiko dotače rukom jedno mesto na zidu i jedan njegov deo bešumno skliznu u stranu, otkrivajući

uski prolaz iza kojeg se videla omanja prostorija ispunjena raznoraznim elektronskim uređajima. Devojka sigurnim pokretima pređe preko tastera i jedan ekran pred njom se osvetli. Trenutak kasnije na njemu zaigra dugi niz telefonskih brojeva na koje se mogao dobiti list »Miami Star«.

— Evo ti, Pite — reče ona. — Ako želiš, mogu uključiti uređaj koji će pozivati sve ove brojeve istovremeno dok ne uspostavi vezu sa jednim od njih...

— Nisam znao da je Leslie toliko lenj, boga mu! — Pitovo lice, međutim pokazivalo je divljenje, a ne gnev. — Mrzi ga da sam okreće brojeve svojim dragocenim rukama, je li?

Pit privuče sebi jedan od nekoliko aparata koji su se nalazili u prostoriji. Govorio je tihim glasom, tako da ga je Sumiko jedva čula. Na vezu sa Floridom zaista se nije dugo čekalo...

Grubo lice mladića bilo je zamišljeno kada je konačno spustio slušalicu, zahvalivši se sagovorniku sa druge strane.

— Nešto nije u redu, Pite? — u tihom glasu devojke osećala se primesa straha.

— Ništa nije u redu, mila. Belinski je mrtav. Ubijen. Pre šest dana.

— Ubijen?

— Da. Čist, profesionalno obavljen posao, bez ikakvih svedoka. Neko je mirno ušao u njegov stan i ispalio mu u glavu tri hica

iz kolta 45, tako da su ga jedva identifikovali. Policija, naravno, pojma nema ko je to mogao učiniti i verovatno će sve i ostati na tome, iako je »Star« obećao nagradu od pet hiljada dolara za svako obaveštenje o ubici Dejva Belinskog.

— Ima li to veze sa našim slučajem, Pite?

— A šta ti misliš? Naravno da ima, boga mu! — mladić lupi pesnicom po fotelji pod rukom. — Prokletstvo!

— To ti neće pomoći, znaš! — osmehnu se Sumiko. — Dakle, Belinski nije nestao u močvari...

— Ne, draga moja, nije nestao u močvari, ali je to, bar što se nas tiče, potpuno isto. Uostalom, ta sablast možda povremeno i napušta svoje blato da bi ispalila nekoliko hitaca iz kolta. Vežbe radi, verovatno. Ponekad zaista ujutru ne vredi izlaziti iz kreveta!

— Ako je tako, onda je ubica grdno pogrešio — odlučno reče Sumiko. — Belinski jeste prvi primetio da su dvojica od šestorice nestalih sasvim sigurno nestali u močvarama oko jezera Okičobi, ali se za ostalu četvoricu to moglo samo sumnjati. Video si one isečke, Pite: jadnog Belinskog su svi ismevali, a neki od njegovih kolega lansirao je čak i posprdni naziv »sablast iz močvare«, proglašavajući tu sablast za krivca za sva nedela koja se dogode na jugu Floride... Međutim, sada, kada je Belinski

ućutkan, neko će ga valjda i ozbiljnije shvatiti...

— Teško — sleže Pit ramenima. — Mi, ljudska bića, teško priznajemo svoje greške. Hmm... ta teorija Belinskog mi se sve više dopada. Nešto se događa u tim močvarama, a naročito kada na dosadašnjih šest dodamo i slučaj doktora Skarfa...

— On nije nestao u močvarama, Pite.

— Je li? A gde je onda nestao, doktore Votson?

Devojka se prigušeno nasmeja.

— Šerlok Holms ponovo u akciji! U stvari, u pravu si, nisam dovoljno dobro razmislila; mi ne znamo gde je Skarf nestao, što znači da močvara još jednom dolazi u obzir... Trebalo bi upozoriti Leslija na to.

— Kako?

Sumiko baci pogled na sat.

— Trebalo je već da nam se javi, zar ne?

— Kao da ne poznaješ Leslija. Javiće se tek kada bude bilo potrebno da nam se javi... Hajde, vreme je da pođeš na spavanje, Sumiko. Previše si umorna da bismo noćas mogli još nešto korisno uraditi... ako se išta uopšte može učiniti sa rastojanja od nekoliko hiljada milja... Sutra se rano ustaje... pokušaću da rezervišem karte za prvi jutarnji let prema Floridi.

— A šta ako nam se Lesli ne bude javio pre nego što krenemo?

— Bojiš se da ga nećemo naći? — Pit se glasno nasmeja. — I nećemo... sve dok on ne bude pozeleo da ga nađemo. Ali će utoliko sigurnije on pronaći nas...

*
* *

Čeril je lagano odmahivala svojom ljupkom glavom s jedne na drugu stranu.

— Sablast iz močvare? Vi... mislim, to nije neka loša šala, zar ne?

Lesli je ćutao, žaleći što nije imao dovoljno vremena da detaljno prouči sve slučajeve nestanka na Floridi. Da, nekako je pre ili kasnije morao povezati slične činjenice i potražiti rešenje; ali, da će to rešenje u pomoć pozvati natprirodne sile, to mu zaista nije palo na pamet. Mada to nije bilo toliko neočekivano: ako se iza svih tih nestanka nalazi jedan čovek, njemu bi svakako najviše odgovaralo da krivicu prevale na neko tajanstveno biće koje policija neće ni pokušati da traži...

— Na žalost — uzdahnu Dani — nije šala, Čeril. Nekoliko ljudi je nestalo u poslednje vreme i neki od njih poslednji put su viđeni gore na severu, u blizini jezera Okičobi. Jugozapadni deo tog jezera prelazi u močvaru koja je i danas veoma opasna ako u nju krenete bez vodiča koji je dobro poznaje. A izgleda da se ovoga puta upravo to dogodilo...

Lesli se nasmeja.

— Otkuda onda priča o sablasti? Nije nimalo neobično što ljudi koji ne poznaju kraj stradaju u močvarama, zar ne?

— Nije... ali ako se uzme u obzir da je u poslednje dve godine nestalo više ljudi nego u prethodnih dvadeset, onda sve izgleda drukčije.

— To nema veze sa mojim ocem! — odlučno reče Čeril. — On, pre svega, nije imao šta da traži u toj močvari... imao je rezervisan hotel u Seblu, na sasvim drugom kraju poluostrva!

— Ali tamo nije ni stigao, ako se ne varam — Danijevo lice bilo je zamišljeno. — Čudno, niko još nije razmišljao otkud to iznenadno interesovanje za močvaru. Svi su je do sada izbegavali...

— Možda neka turistička agencija organizuje izlete? — upita Čeril. — Šta ti misliš, Lesli?

Ovaj ja nešto osluškivao podignute glave.

— Lesli! — ponovo devojka glasnije.

On je ućutka pokretom ruke.

— Gde se nalazi najbliži telefon, ne računajući telefone u motelu? — upita on Estrelu.

— U tom novom motelu... zašto?

Ninđa se uspravi hitrim pokretom.

— Vas dve ostanite ovde — reče glasom koji nije trpeo pogovora. — Dani, za mnom...

— Šta se dogodilo? — Estrelinno lice bilo je ponovo bledo od straha.

— Čuo sam motor kola i škripu guma kada su naglo zakočila pred ulazom — objasni Leslie. — Imam utisak da se naš prijatelj Rasti Maršal vratio... i to sa pojačanjem!

— Boga mu! — promumla Dani dok su njih dvojica hitali polumračnim hodnikom. — Pa ti imaš uši kao slepi miš, prijatelju! Ja baš ništa od toga nisam čuo!

— Nije teško ako se čovek koncentriše — nemarno odgovori ninda. — Slušaj... dokle je ta banda spremna da ide? Mislim, hoće li upotrebiti i nešto drugo sem pesnica i noževa?

— Svakako... ako ocene da će im biti potrebno.

— Onda se drži iza mene i budi spreman da potražiš zaklon ako neko od njih potegne oružje. U redu?

— Sa zadovoljstvom — progundna mladić — ali... šta ćeš ti da radiš?

— To prepusti meni... i ne brini.

U međuvremenu su stigli do hola i zastali na izlazu iz hodnika. Kroz zatamnjeno staklo videli su četiri prilike koje su dosta sporo prelazile preko suncem obasjanog parkinga prema ulaznim vratima, ali je upravo ta sporo delovala preteća. Leslie je bio gotovo siguran da je njegov malopredašnji poznanik, Rasti Maršal, na čelu te male grupe.

— Ostaćeš ovde, Deni — reče on tiho, pretražujući pogledom prostor pred sobom kako bi u pamćenje urezao svaki detalj ko-

ji bi mu kasnije, u borbi, mogao biti od koristi. — Ako u rukama imaju revolvere, vratićeš se unaokolo do svojih kola i doneti moju torbu sa zadnjeg sedišta... Povuci se dalje, da te ne bi videli kada uđu. Tako... čim se vratiš sa torbom, dobacićeš mi je kad zatražim. U redu?

— U redu — mladić klimnu glavom, iako mu je grlo bilo malo stisnuto od straha. — I nadam se da u toj torbi imaš bar dve šipke dinamita, prijatelju...

— Nešto slično — osmehnu se ninda, izlazeći laganim korakom do središta hola, tačno nasuprot ulaznim vratima. Stav mu je bio naizgled opušten i samo bi pravi poznavaoči borilačkih veština uspeli da procene koliko brzo dobar borac iz takvog stava može preći u iznenadni napad.

Jedan od četvorice ljudi koji su sada zastali pred ulazom da se još jednom nešto dogovore tihim glasom, zaista je imao revolver u ruci. Pokretom ruke, Leslie pokaza Daniju da krene po torbu.

Rasti Maršal je prvi odgurnuo pokretna vrata i glupo se zagledao u priliku koja je mirno stajala pred njim.

— Hej! — uzviknu prigušeno. — Pa on je ovde, momci...

— Naravno da sam ovde — osmehnu se ninda. Pogledom je proučavao lica preostale trojice, njihov stav i držanje, pokušavajući da proceni koliko bi mogli da budu opasni. Kao i obično, čovek koji je oklevajući podigao

cev revolvera prema njegovim grudima, bio je najmanje opasan od svih; u njegovim očima Leslie jasno vide strah... i želi da je u ovom trenutku negde na drugom mestu, daleko odavde.

Instikt je svu četvoricu upozorio da je pred njima čovek opasniji od drugih; zastali su iza Rastija, neodlučni kako da nastupe. Leslieju pade u oči hitar pokret kojim je jedan od njih, mladić gipkog tela i zamašćene tamne kose skliznuo u stranu, spreman da se jednim skokom nađe Leslieju za leđima. Njegovo držanje, naročito desna ruka opuštena malo iza tela, pokazivalo je da mu se nož nalazi skriven negde otpozadi. Četvrti čovek. Rastijeve visine, ali širih ramena od njega, bio je najmanje inteligentan; sitne oči upale u sulo tupo su gledale u nindu, ogromne šake nervozno su kopale oko debelog opasača gotovo skrivenog pod opuštenim trbuhom.

— Dakle? — hladno reče ninda gledajući Rastiju u oči. Znao je da obračun neće početi pre nego što vođa ne da svoj znak...

— Gde je Estrela? — drsko reče ovaj. — Hoću da razgovaram s njom!

— Možeš isto tako da razgovaraš i sa mnom. Recimo da me je imenovala za svog zastupnika...

— O-ho! — Rastijeve usne isceriše se u podrugljiv osmeh. — Baš me zanima čime će da ti plati usluge... nema ni centa, prijatelju. Ili to možda nisi znao?

Mladić sa skrivenim nožem zadovoljno se cerio.

— Ti kao da ne znaš čime, Rasti — reče oblizujući usne. — Drolje se služe samo jednom monetom... iako ta mala nije loše parče. Da je slučajno mene odabrala za »zastupnika« ja bih se pobrinuo da deo usluga naplatim unapred!

— Zaista, jesi li je povalio? — zainteresovano upita Rasti. U njegovim očima ninda zapazi neobičan sev; kao da njihov vlasnik pripada ljudima koji uživaju već pri pomisli na seks, iako sami nisu sposobni za normalan odnos sa ženom. Bilo bi zanimljivo doznati da li je zaista takav Rasti Maršal od koga je drhtao čitav kraj.

Međutim, nije želeo da to upravo sada proverava, pre svega zbog nervoznog momka sa pištoljem u rukama. Za koji trenutak iza njega će se pojaviti Deni sa torbom; njegov dolazak lako bi mogao značiti početak obračuna, naročito ako iznenadi četvoricu napadača. Ionako su postali nemirni. shvatajući da njihovo prilično naivno izazivanje ne pali kod tog visokog čoveka ozbiljnih očiju i da će sami morati da načine prvi korak ako žele nešto da postignu.

Rasti Maršal nije bio od ljudi koji u takvim situacijama oklevaju, naročito kada misle da iza sebe imaju podršku. Stupio je korak napred, cereći se čitavim licem, verovažno svestan činjenice da većina ljudi ne može dugo

da podnese taj prizor a da ne poželi da ga lupi pesnicom.

— Skloni se, momak — reče.
— Nemamo ništa protiv tebe. Nama treba ona prokleta meksi-kanska kučka...

Napao je u trenutku dok je izgovarao poslednju reč, ubeđen da će protivnik nasesti na njegov trik. Kao i pola sata ranije, Lesli izbeže udarac hitrim pokretom u stranu, koristeći Rastijev zamah da ga odbaci čak do suprotnog zida, odgurnuvši ga ispruženom levom rukom. Vre mena za pravi udarac nije bilo, jer je onaj gipki momak s nožem krenuo delić sekunde kasnije za svojim šefom.

Taj napad bio je mnogo opasniji, ne samo zbog veštine kojom je izveden, već i zbog gotovo nedostižne brzine. Vrh noža je kao zmijski jezik zapalacao pred Leslijevim telom, krećući se kao munja naviše, u udarcu smišljenom da mu jednim potezom otvori utrobu.

Ninda izbeže udarac izmakavši se samo gornjim delom tela, a onda se vrati natrag, kao zapeta snažna čelična opruga. Stisnuta pesnica desne ruke potonu u grudnom košu napadača: rebra zakrckaše i ču se šum sličan uzdah kad Lesli povuče okrvavljenu ruku iz razmrskanih pluća.

Onaj sa revolverom vrisnu od straha, potpuno zaboravljajući na oružje u ruci. Kao uplašeno dete pribio se leđima o zid, gledajući pred sebe izbečeno, nemoćan da se pomeri samo korak u

stranu i potraži spas iza otvorenih vrata. Međutim, onaj treći je, nešto mumlajući, pognuo glavu kao bik i jurnuo na nindu; u istom trenutku u igru se vratio i Rasti Maršal, ovoga puta sa čeličnim bokserom navučenim na ruku.

Posmatraču sa strane moglo bi se učiniti da njih trojica učestvuju u ritualnom plesu strogo formalizovanih pokreta. Ninda se malo povio u kolenima i na vrhovima prstiju obrnuo oko svoje ose, šireći obe ruke istovremeno. Desnom pesnicom odbio je Rastijev udarac koji je padao odozgo, leva je nekim čudom uspešla da zaustavi juriš drugog čoveka, odbacivši ga na trenutak unazad.

Dreknuvši, Rasti Maršal se po podu otkotrljao prema vratima, ali to nije bila dovoljna pouka za njegovog partnera. Raširio je ruke u nameri da privuče Leslija u svoj zagrljaj, potpuno zaboravivši šta se dogodilo trenutak ranije. Udarac bridom šake, kao čelična satara, prekinuo mu je vratne pršljenove i on se sruči na pod kao gromom pogoden.

Režeći od besa, Rasti otrže pištolj iz ukočene ruke poslednjeg preostalog čoveka, odgurnuvši ga od sebe tako da prepreči put kojim je ninda već stizao za njim. Kao da dočekuje loptu, Lesli uhvati čoveka za jednu ruku i jednu nogu, malo ga odižući od zemlje. Zatvarač pištolja glasno škljocnu u iznenadnoj tišini kada je Rasti ubacio metak u cev

i munjevitom brzinom podigao oružje prema Leslieevim grudima.

Odskočivši u stranu, ninda zavitala opušteno telo prema Rastiju koji je očajnički pritiskivao obarač automatskog oružja. Prasak hitaca slio se u neprekidnu grmljavinu; zadržano ogromnom energijom metala koji su mu se zarivali u grudi i stomak, telo čoveka prekide svoj let da bi tupo tresnulo o glatki mermerni pod.

U iznenadnoj tišini začu se samo pseće cviljenje koje je izviralo između stisnutih zuba Rastija Maršala. Jedna mračna visoka prilika lagano mu se primicala kroz sve ređi oblak barutnog dima. On shvati da to smrt dolazi po njega...

Instikt divlje zveri ipak je prevladao i on jednim dugim skokom, skokom za koji ni sam nikada neće doznati otkuda mu snaga, nestade kroz širom otvorena vrata. Leslieju se nije žurilo; na one koji su ga poslali mnogo više će delovati Rastijeva priča o onome što se dogodilo u motelu nego suva činjenica da su četiri njihova čoveka mrtva. Zato je zastao na vratima tek koliko da proveri hoće li Maršal skočiti u kola i pobeći glavom bez obzira.

Naravno, ako u ovakvom stanju uopšte stigne čitav do svojih poslodavaca...

Suvo se osmehnuvši, Leslie se vrati u polumračni hol u kojem se sada kroz oštri miris barutnog dima probijao i drugi miris, za-

dah tek prolivene ljudske krvi.

Dani Mičel je stajao na izlazu iz hodnika, ukočen kao mermerni kip. Usne su mu se bezglasno micale.

Kao da ga ne vidi. Leslie prođe kroz vrata pored pulta recepcije, sa uživanjem puštajući da mu mlaz ledene vode spere krv sa ruku. Krv mu nije smetala, čovek koji ne podnosi pogled na krv koju je sam prolio, nikada ne bi postao ninda; morao je voditi računa o utisku koji će takav prizor ostaviti na Daniju, još više na Čeril i Estrelu.

— Daj mi torbu — reče običnim glasom kada se vratio u hol, pred još uvek ukočenog mladića.

Ovaj nesvesno ustuknu jedan korak, pružajući torbu rukom koja je drhtala.

— Ti... — mucao je. — Ti si ih... sve pobio?

— Samo dvojicu — blede se osmehnu Leslie. — To te malo umiruje, zar ne?

— Ali, kako? Čime?

Ninda ne odgovori. Odmicao je lagano polumračnim hodnikom znajući da će Dani Mičel, pre ili kasnije, dobiti odgovor i na to pitanje...

*
* *

Telefon je zazvonio pred zoru. Tabasko Pit se trgnuo i skočio na noge, još uvek nesiguran da li je zvuk telefona stvaran ili je

i on samo deo burnog sna koji je sanjao.

Telefon zazvoni još jednom i on jurnu prema Lesliejevoj radnoj sobi.

Sumiko, u kratkoj spavaćici od tanke svile, već je stajala pored aparata.

— Halo? — gotovo je šapnula u mikrofon.

Pit vide kako se njeno krhko telo trglo kao ošinuto bičem i oseti užasan strah. Nemoguće... da se Leslieju bilo šta dogodilo...

— Kako? — reče Sumiko. Ugizla se za usnu, ali joj je glas zazvučao gotovo prirodno. Laganost je klimnula glavom, kao da je sagovornik sa druge strane može videti.

— Šta se dogodilo, zaboga? — proštenja Pit. — Reci mi!

Ona mu rukom dade znak da ćuti. Stajao je, nagnut nad nju, i ne primećujući da su mu nokti obe ruke do pola zariveni u dlanove vlažne od iznenadnog znoja.

Sumiko je dugo ćutala, slušajući glas sa druge strane.

— I misliš da znaju za nas? — reče konačno. — Da... da... u redu... I mnogo ti hvala...

Suvo škljocanje objavilo je da je razgovor završen. Sumiko lagano vrati slušalicu na aparat, kao da je ova od najfinijeg kristala. Pogled joj se srete sa Pitovim.

— Šta? — promuklo upita ovaj.

— Pat O'Mali je mrtav...

— Pat O'Mali? — ponovi tupo Tabasko. — Pat O'Mali! Boga mu, ko je mogao...?

Sumiko uzdrhta od svežeg vazduha sa okeana koji je dopirao kroz otvoreni prozor i rukama obavi ramena.

— Hajdemo odavde — reče. — Moram najpre nešto da obučem...

— Ko je ubio starog Pata? — zaurla Tabasko. — Ko?

Sumiko zastade na vratima. U očima joj se video bol.

— Ne, znam, Pite — reče jednostavno. — Ali ću učiniti sve da to doznam...

Nekoliko minuta kasnije, potpuno obučeni, njih dvoje se vrate u radnu sobu. Pit drhtavom rukom nali sebi punu čašu prvog pića koje mu je došlo pod ruku.

— Šta je to? — upita Sumiko. — Hoću i ja...

Pit spusti pogled na flašu koju je zadržao u ruci. Usne mu se razvukoše u bled osmeh.

— Liker, do đavola! — reče. — Kako sam samo uspeo da popijem to...

— Meni odgovara...

On joj nasu čašu iz koje Sumiko oprezno srknu. U međuvremenu Pit potraži nešto što bi bilo više po njegovom ukusu, zadovoljavajući se odličnom meksikanskom tekilom.

— Dakle? — reče osećajući kako se prijatna toplina alkohola širi njegovim telom.

— Mili Erlander me je zvala — počeo Sumiko tihim glasom, ali se videlo da je već uspela da zagospodari svojim osećanjima. — Ostala je večeras malo duže da radi sa Patom... to je

i njegovom poslu sasvim obična stvar, znaš...

— Znam. I onda?

— Dva tipa su upala u kancelariju. Nju su vezali za stolicu, a Pata odveli u njegov stakleni kavez. Matori je očigledno imao toliko prisustva duha da pritisne dugme interfona, a da oni to ne primete. Čula je svaku izgovorenu reč... i kako... kako su ga mučili...

— Zbog čega?

— Zbog nas, Pite. Zbog tebe i mene... hteli su da doznaju ko se raspitivao o nestancima u Floridi i zašto...

— I?

— Pat se držao vrlo dugo, kaže Mili, ali... Pite, on je star čovek!

— Shvatam... — klimnu Pit glavom. — I ne zameram mu... Na kraju su ga ubili, zar ne?

— Direktno ne... izgleda da njegovo srce nije izdržalo. Bilo kako bilo, dao im je naš opis... i jedan od telefonskih brojeva u ovom stanu. Onaj isti na koji je maločas zvala Mili...

— Njoj se ništa nije dogodilo?

— Ne... bar ne ništa opasno. Zapretili su joj samo da će je unakaziti ako policiji da njihov opis i otišli. Prošlo je nekoliko sati pre nego što je uspela da se oslobodi. Pozvala je najpre nas, a tek onda policiju...

— Pametna devojka — klimnuo je Pit glavom. — Uvek sam znao da u onoj njenoj ljupkoj glavi ima nečega... Ti tipovi, dakle, znaju naš telefon?

— Da. I to jedan od onih kojima se može ući u trag uz pomoć pošte...

— Loše! — procedi Pit kroz stisnute zube. — Leslie verovatno nije računao s takvom mogućnošću... šta da radimo?

Sumiko se odlučno uspravi.

— Grešiš, Pite... Leslie jeste računao s tim da će neko pre ili kasnije otkrio ovaj stan. Nije nimalo teško ukloniti sve što bi moglo izazvati nečiju sumnju.

— Misliš? Do đavola, kuća je puna kompromitujućih papira, a da ne govorim o memoriji kompjutera. Tu su negde svakako i njegovi kostimi i oružje... biće nam potreban kamion da to sve uklonimo — pod uslovom da nam daju dovoljno vremena za takav posao!

— Nema razloga za paniku, Pite — osmehnu se devojka. — Rekoh ti već da je Leslie sve predivideo... Važne hartije nalaze se u sefu, već spakovane u specijalnu torbu koja ne teži ni pet funti. Isto je sa njegovim kostimima i oružjem. A što se tiče memorije kompjutera, ona se može izrisati jednim pokretom prekidača... Leslie ima na drugom mestu rezervne diskove sa istim sadržajem.

Tabasko tresnu ispražnjenom čašom o sto.

— Pa šta onda čekamo. boga mu? Na posao!

Nekoliko minuta grozničavog, ali i smišljenog rada bilo je dovoljno da prikupe sve ono što bi radoznalim očima moglo odati da

je u toj kući živio čovek koji se po bilo čemu razlikuje od svojih potpuno prosečnih suseda. Tabasko Pit odmeri neveliku gomilu uredno složenih torbi i paketa.

— Ovo mogu i sam da ponesem — reče. — Sumiko, pođi ispred mene da mi otvaraš vrata do garaže.

— Još samo da uzmem jaknu — klimnu glavom, dok je on prikupljao stvari. Hitro su sišli niz stepenice i kroz kuhinju dospeli do vrata koja su vodila do Lesliejeve garaže sa radionicom. Radili su brzo i vešto, kao dobro uigran tim, raspoređujući stvari u prtljažnik velikog sivog »mercedesa« koji je Leslie iznajmio pod jednim od svojih mnogobrojnih lažnih imena.

— Ovoga puta tebi prepuštam da voziš — galantno reče Tabasko.

— Ne ponašaj se kao da mi ustupaš teži deo posla — devojci nije promaklo kada je on u džepu svoje jakne opipao neki težak metalni predmet. — Ti ideš napred da izvidiš, zar ne?

— A ko bi drugi... Ne pali motor dok ti ne dam znak, važi?

Ugasivši svetlo u garaži, Pit dotače jedno mesto na zidu i teška metalna vrata bešumno skliznuše naviše, otvarajući prolaz vlažnom i svežem vazduhu koji ji mirisao na skoru kišu. Priljubljen uza zid, Pit je pažljivo osluškivao stežući dršku revolvera u ruci.

Upravo se spremao da devojci da znak, kada uglom oka zapazi

neki pokret desno od sebe, negde u pravcu ulaznih vrata u kuću. Na vrhovima prstiju skliznuo je napolje i zastao pod krošnjom drveta koja je bacala duboku senku na kratku asfaltnu stazu ispred garaže.

Da, dva čoveka... jedan je tiho i vešto petljao oko brave na ulaznim vratima, drugi mu je svetlio minijaturnom baterjskom lampom. U takvim ekipama obično je postojao i treći; on sada verovatno stražari pored njihovih kola na ulici, spreman da ih upozori na svaki nepredviđeni događaj.

Tihi šumovi još su dopirali sa vrata, što je značilo da obijač ne uspeva da otvori bravu. Nimalo čudno; u pitanju je bila Lesliejeva specijalna konstrukcija koja se, istina, mogla otvoriti silom, ali je za to bila potrebna bar jedna šipka eksploziva. Do Pitovih ušiju dopre tiha psovka i on se isceri za sebe.

Znao je šta bi bilo najmudrije u ovakvoj situaciji; odšunjati se do kapije za kola na ogradi, tiho je otvoriti i dati znak Sumiko da krene. Pre nego što trojica napadača shvate šta se dogodilo, oni su mogli steći nedostižnu prednost. Buntovni duh Tabasko Pita, međutim, nije se slagao sa tako jednostavnim rešenjem; njegovo osećanje za pravdu zahtevalo je kaznu. Kaznu za ovaj noćni napad, kaznu za ono što su učinili Mili Erlander...

I naročito za ono što su učinili Patu O'Maliju!

Do ulaznih vrata bilo je pedesetak stopa travnjaka sa nekoliko retkih žbunova. Postojala je, dakle, mogućnost da ih iznenadi...

Stisnuvši zube, on zapanjujuće tiho pokrete svoje krupno telo, munjevito prelazeći prostor od žbuna do žbuna. Još deset stopa...

Dvojica provalnika nisu podizali glave, sve nervozniji zbog neuspeha svog pokušaja. Na vrhovima prstiju Pit izađe iza poslednjeg žbuna, već zguren na skok koji će ga doneti u neposrednu blizinu njih dvojice...

— Ale! — zaurla glas sa ulice. Stražar ga je primetio. — Terki!

Upozorenje je ipak stiglo prekasno, jer je moćno telo Tabasko Pita u dva duga skoka stiglo do dvojice iznenađenih ljudi. Onaj bliži od siline zamaha odlete na vrata, teško lupivši glavom u debelo drvo; drugi nije ni dospeo da podigne pogled sa brave pre nego što ga je precizan karate udarac u vrat poslao na tle. Ošamućen, prvi čovek slepo počeo da kopa oko džepa svoje jakne, ali udarac stiže pre toga, udarac koji ga je odbacio nekoliko stopa u stranu.

Instinktivno, Pit se prignu. U pravi čas, jer metak ispaljen sa ulice zasu ga komadićima drveta iz vrata. Pucanj se jedva čuo; tip na straži, dakle, koristio je prigušivač.

Ne čekajući da on ponovo nanišani, Pit se jednim jedinim sko-

kom vrati u zaklon žbunja, izvlačeći svoj revolver iz džepa. Opalio je, ne ciljajući, s namerom da dekoncentriše protivnika, a onda drugim skokom promenio mesto. Zastao je u novom zaklonu, stisnutih zuba, pažljivo posmatrajući prostor pred sobom.

— Hajde, dođi, dečko — procedi tiho, za sebe. — Čekam te...

Strelac sa ulice, međutim, bio je oprezan. Pri slaboj svetlosti udaljene ulične svetiljke Pit je uspeo da vidi samo njegovu ruku sa revolverom iza zaklona velikih crnih kola parkiranih malo desno od uske kapije.

U garaži zaurla motor »mercedes« i Pit se trže. Sumiko je odlučila da se umeša... ali se time i sama izlagala opasnosti!

Pažljivo ciljajući, Pit zasu hicima mesto gde je trenutak ranije video ruku sa revolverom, pitajući se da li je neki od suseda u ovom mirnom kraju već pozvao policiju. Ali policija neće stići tako brzo da bi učestvovala u obračunu; vođen sigurnom rukom devojke »mercedes« kao munja polete asfaltnom stazom levo od Pita, još uvek ugašenih farova.

Kapija! Boga mu, nisam otvorio kapiju!

U trenutku kada je Pit to pomislio, čuo se snažan tresak polomljenog metala, ali motor »mercedesa« nije ućutao; gume zaškripaše na asfaltu kada kola oštro skretoše udesno. Moćni farovi planuše, osvetljavajući ulicu pred sobom.

— Ne! — dreknu Pit iskačući iz svog zaklona.

Ali su teška kola povećavala brzinu u svakom narednom deliću sekunde, tako da su rastojanje od pedesetak stopa preletela pre nego što je dospeo da vikne. Uprkos buci motora, Pit jasno ču tup udar tela. Gume ponovo zaškripaše kada Sumiko pritisnu kočnicu...

Odmahnuvši glavom, Tabasko potrča prema kapiji. Vrata »mercedesa« čekala su ga otvorena. U prolazu on baci pogled na tamnu gomilu odbačenu na hladni asfalt; veliki prigušivač na revolveru mutno je svetlucau u sve široj tamnoj mrlji...

Kola kretoše pre nego što je zatvorio vrata za sobom. Negde u daljini tužno su zavijale policijske sirene.

Tabasko pogleda u devojkicu. Čak i u mraku se videlo da joj je lice mrtvački blede. I prsti na volanu bili su ledeno hladni kada ih je blago dotakao.

— Ovo ti je bio prvi, zar ne, mala? — reče tiho.

Ćutke je klimnula glavom. I Pit je ćutao.

Nije lako kada se ubije čovek...

A prvi put je to uvek najteže...

— Dakle? — upita Leslie kada je uskočio u Denijev taksiju koji je na trenutak zaista zastao is-

pred hotela. — Doznao si nešto? Mladić se tiho zakikota.

— Znaš — reče — kad si me poslao da se raspitujem za tog tvog prijatelja naučnika, bio sam ubeđen da nema nikakvih izgleda da nešto doznam. Međutim... — on se ponovo nasmeja. — Bio si u pravu, do đavola!

— Znao sam — osmehnu se i ninda. — Za Filipa Skarfa blago je reći da je upadljiv...

— Upravo tako — klimnu Deni glavom. — Od momaka sa aerodroma sa kojima sam razgovarao gotovo svi su ga zapazili. Naravno, za to dugujemo pomalo i čistoj sreći; izgleda da je matorac napravio neku gužvu oko svog prtljaga.

— I svakako počeo da vitla kišobranom od kojeg se ne razdvaja čak ni usred leta...

— Jeste, tako je bilo. Gomila sveta okupila se oko njega ispred zgrade, tako da su čak i ljudi iz bezbednosti aerodroma morali da intervenišu. U svakom slučaju, kada se gužva raščistila, Skarf je nekako iskupio svoj prtljag i ušao u jedan taksij.

— Nadao sam se da će biti zapažen — zamišljeno reče Leslie.

— Čijim taksijem je otišao?

— E, sada počinju problemi — snuždeno reče Dani, povećavajući brzinu, jer su iz gužve u centru konačno izbili na dugu aveniju koja se pružala paralelno sa morem. — Vidiš, niko ne zna čoveka koji ga je odvezao... štaviše, taj se ni pre ni posle toga nije pojavio na aerodromu.

— Hmm... mislio sam da tamo svi momci poznaju jedan drugog?

— Tako i jeste... međutim, ovaj nam, po svemu sudeći, uopšte nije kolega.

— Oho? Ubačen, znači, samo da bi pokupio Skarfa?

— I ja sam to odmah zaključio. Evo kako se to dogodilo: Frenči Lamoan je bio na redu kada je Skarf krenuo prema parkingu — a Frenči Lamon nije tip koji bi dozvolio da mu neko preotme mušteriju, ne gospodine moj! Kako mi je rekao, taman je ubacio u brzinu da pride Skarfu kada se neki tip isprečio ispred njega, gurajući kolica sa gomilom prtljaga, tako nevešto da mu je jedan kofer pao sa kolica. Potrajalo je skoro minut dok je tip to sredio, a u međuvremenu se ispred Frenčija odjednom stvorio drugi taksi, jedan novi »oldsmobil« i uzeo Skarfa i njegov prtljag.

— Broj?

— Niko mu nije zapamtio broj — snuždeno reče Dani. — Ali se zato Frenči Lamon kune da će tipa u taksiju prepoznati marker i posle sto godina...

— Šta je bilo sa momkom sa kolicima?

— U onom trenutku na njega niko nije obratio pažnju... a posle toga je i on nestao. Kao da je u zemlju propao.

— Vešto izvedeno — klimnu Leslie glavom. — Veoma vešto... neće nam biti lako da Skarfu uđemo u trag.

— Zapamtio sam tačan opis momka koji ga je odvezao. Možda će nam to pomoći, a?

— Moglo bi nam pomoći... kada bismo na raspolaganju imali policijsku kartoteku... i kada bi taj momak bio u njoj.

— Policijska kartoteka! — prezrivo reče Dani. — Postoji i nešto bolje od toga...

— Na primer?

— Svaka informacija se može kupiti u podzemlju, Leslie. U pitanju je samo cena...

— Aha. Shvatam šta hoćeš da kažeš. Ko bi nam mogao prodati takvu informaciju?

— Nekoliko njih, ali mislim da je Henri Voliš najpouzdaniji. I najskuplji, naravno.

— Cena ne igra ulogu — osmehnu se Leslie. — Gde možemo da nađemo tog Volša?

— U ovo doba dana u krevetu — nasmeja se Dani. — Tako bar kažu... noću je uglavnom po kokarnicama gde skuplja informacije, naplaćuje usluge i dobijenu lovu troši na ruletu. Neobičan tip... bio je u svoje vreme veoma sposoban advokat, ali su ga veze sa podzemljem konačno upropastile, iako nisu mogli ništa konkretno da mu dokažu. Bilo kako bilo, izbačen je iz advokatske komore, ali mu znanje nisu mogli oduzeti. Još uvek učestvuje kad god nekog gangstera izvedu pred sud, tobože kao običan gledalac, ali ljudi koji se razumeju u stvari kažu da je branilac optuženog obična lukta dok konce iz pozadine vuče Volš.

— Da, to je prilično uobičajena stvar — klimnu Leslie glavom.
— Gde živi?

— Ima vilu u Majami Biču, ogromno zdanje u arapskom stilu. Zove ga »Hiljadu i jedna noć«. Jednom sam video izdaleka kako izgleda... i mogu ti reći da u tom nazivu nema nimalo preterivanja!

Ninđa tiho zviznu.

— Po svemu sudeći njegove informacije su veoma skupe, a?

— Tako kažu. Nisam imao tu sreću — ili nesreću — da mi on zatreba. Premda u svakom slučaju ne bih mogao da platim njegove usluge...

Lesli baci pogled na sat. Čeril će svakako spavati još dugo, posle svega onoga što se između njih odigralo u hotelskom apartmanu...

— Kako bi bilo da odmah podelimo do njega? — predloži.

— Ti si šef — sleže Dani ramenima. — Iako kažu kako Volš ne voli da ustaje rano.

— Kad smo već kod toga — osmehnu se Leslie — šta je sa računom za sve ove vožnje?

Dani je nekoliko trenutaka ćutao.

— Video sam kako si sredio one tipove kod Estrele u motelu — počeo tiho — i znam da nemam nikakvih izgleda protiv tebe... Ali ti se kunem da ću učiniti sve što budem mogao da ti izbijem sve zube ako još jednom pomeješ taj prokleti račun! Jasno?

Lesli u šali podiže ruke, kao da želi da se odbrani.

— U redu, u redu — reče pomirljivo. — Nisam hteo da te uvredim, do đavola. Međutim, i ja i Čeril — a ona naročito — imamo para i više nego što nam treba... prema tome...

— Zaveži!

— Radiš za prijatelje, je li tako?

— Najzad si shvatio! — isceri se Dani. — Boga mu, mislio sam da imam posla sa inteligentnim momkom!

— Vrlo dobro. Zbog čega se onda ljutiš ako ja prijatelju želim da dam nešto čega imam suviše, a što njemu može dobro doći?

Dani se bezglasno nasmeja tresući glavom.

— Imaš odgovor na sve — reče. — Pa u redu... ako mi jednog dana bude zatrebala lova, neću oklevati da tražim od tebe. U redu?

Lesli ga lupi po ramenu i njih dvojica se prijateljski osmehnuše jedan drugom.

Vožnja do rezidencije Henrija Volša trajala je dugo, jer su u Majami Biču ponovo zapali u gužvu koja je samo najavljivala ono što će se ovde događati kad počnu božićni praznici. Dani je povezao malo brže tek kada su izbili u blizinu obale, na široku aveniju oivičenu ogromnim belim vilama brižljivo odvojenim drvoredima i gvozdenim rešetkama od problema običnog sveta. U ovo doba godine velika većina vila tek je očekivala svoje vlasnike, ali to nije značilo da su i

prazne; na sve strane mogli su se opaziti znakovi užurbanosti prema za njihov doček.

— Kakvo je obezbeđenje Volševe kuće? — upita Lesli iznenađeno.

— Obezbeđenje? — iznenadi se Dani. — Pretpostavljam da misliš na doge, naoružane čuvare, brave, rešetke i te stvari? Ništa od toga Volšu nije potrebno...

— Njegovo obezbeđenje je očigledno bolje — osmehnu se ninda. — Štiti ga ono što zna, zar ne?

— Baš tako. Svi znaju da su njegovi dosije i na sigurnom mestu i da će biti objavljeni ako se njemu nešto dogodi. Volš nema razloga za strah; svima je u interesu da vode računa o njegovoj dragocenoj koži... Pogledaj, to je »Hiljadu i jedna noć«...

Ninda još jednom zviznu, proučavajući obrise bleštavobeke građevine koja se nazirala kroz bujno rastinje urednog parka. Zasta, nedostajao je još samo vitki minaret da dopuni utisak o vremenu čuvenih bagdaskih kalifa. Kupole, okrugli tornjevi, nadsvođeni prozori i terase, vodoskok usred travnjaka i klupe skrivene pod niskim granama ružinih grmova... čak i staza koja se odvajala sa ulice nije bila asfaltirana. već posuta sitnim belim šljunkom koji meko zašušta pod točkovima taksija.

Ulaz na imanje provlačio se između dve debele palme, ostavljajući taman dovoljno mesta da kola prođu. Lesli je sa uživanjem

gledao oko sebe, iako se Volšov ukus nije poklapao sa njegovim; čovek koji je sebi umeo da uređi ovakav kutak u nemirnom i nesigurnom svetu zasluživao je poštovanje, bez obzira na način na koji je to sve postizao.

Taksi zastade pred širokim stepenicama od belog mermera koje su vodile do nadsvođenog ulaza u kuću.

— Slušaj, Les... — zavrpolji se Dani na svom mestu. — Ja bih najradije sačekao u kolima...

— Ne bi hteo da uđeš u Volšov dosije, a? — nasmeja se ninda. — Samo ostani... sam si rekao da nije opasan. Iako ću ga verovatno probuditi...

Lakim korakom ustrčao je uz stepenice i povukao široku svilenu traku okačenu kraj bogato izrezbarenih vrata. Negde u dubini kuće odjeknu melodični zvuk gonga i Lesli se osmehnu; Volš je do kraja ostajao veran svom orijentalnom ukusu.

A možda i ne... sem ako televizijska kamera, vešto ugrađena među zavojite ukrase od gipsa kraj vrata takođe nije poticala odnekud sa Istoka?

Lesli se ljubazno nakloni u pravcu kamere. Henri Volš bio je oprezniji nego što se u Majamiju smatralo; očigledno da mu ipak nije bilo potpuno svejedno ko zvoniti na vratima »Hiljadu i jedne noći«.

Baš kao u bajci, vrata su se bešumno rastvorila pred njim. Još jednom se osmehnuvši u pravcu kamere, Lesli zakorači u prostor

ispunjen snažnim i prijatnim mirisom tamjana, ne obraćajući pažnju na vrata koja su se isto onako bešumno zatvorila za njim. Noge su mu upadale u prekrasni tepih koji bi mogao poticati iz Persije da nije bio od sintetičkih vlakana, svakako mnogo jednostavniji za održavanje. Kao i u slučaju sa kamerom, potvrđivalo se da Henri Volš ne zanemaruje ni praktičnu stranu svog dvorca iz bajki.

Ni sluga koji je izašao pred njega nije bio obučen kao evnuh, ali njegov svileni kimono nije odudarao od orijentalne atmosfere. Lesliju nije promakao gipki hod, uspravno držanje i sigurne kretnje — naizgled krhkog čoveka, pogled kosih očiju odavao je da i sluga procenjuje njega.

— Žao mi je, ne znam kineski — osmehnu se Lesli, lako se naklonivši u odgovor na duboki naklon sluge. — Želeo bih da govorim sa mister Volšom.

— Mister Volš se odmara — odgovori Kinez dubokim glasom, nepokretnog lica. — Da li možda ja mogu da vam pomognem. Frensis Vu... sekretar mister Volša.

— Emeri Lesing — predstavi se Lesli jednim od imena koje je često koristio umesto pravog. — Na žalost, u pitanju je prilično poverljiva stvar, tako da mi je zaista stalo da govorim sa Volšom. Uveren sam da vam neće zameriti što ste ga probudili.

— Nemoguće. Dodite posle četrnaest časova, mister Lesing. Možda će tada mister Volš biti ra-

spoložen da vas primi, ako ostavite posetnicu i navedete razlog svoje posete.

— Moj razlog je prilično jak — osmehnu se Lesli. — Recimo, deset hiljada dolara.

Ta cifra nije ostavila nikakav utisak na hladnokrvnog sekretara kome to svakako nije bila jedina uloga u Volšovom »domaćinstvu«. Svaki njegov pokret odavao je majstora borilačkih veština, odnosno telohranitelja spremnog da priskoči u pomoć svom poslodavcu.

— Napišite poruku mister Volšu i javite se popodne.

— Žuri mi se.

— Vaša stvar, mister.

Lesli duboko udahnu vazduh. Suprotnom svom uobičajenom ponašanju, on dopusti da se i u njegovom držanju primeti koliko poznaje veštinu borenja golim rukama. Nagli pokret kosih očiju odade mu da je Kinez shvatio poruku, ali je i dalje ostao na svom mestu, možda samo za njansu oprezniji nego trenutak ranije.

Sporazumeli su se bez reči. ta dva čoveka koji su, svaki u svojoj klasi, bili gotovo nepobedivi borci. Ninda je, međutim, već znao ko će ostati pobednik u tom prvom okršaju.

Široke usne Kineza razvukoše se u grimasu koja je trebalo da predstavlja osmeh. Naklonio se Lesliju sa novim poštovanjem u pogledu.

— Vrlo dobro, mister Lesing. Budite ljubazni, sačekajte u sa-

lonu — on rukom pokaza prema stepeništu na desnoj strani. — Videću šta će mister Volš reći...

Klimnuvši glavom, Lesli zakorači na tu stranu, prateći ispod oka Vuove pokrete. Taj čovek bio je suviše opasan da bi ga i na jedan trenutak smeo ispustiti iz vida, naročito dok su još uvek ovako blizu jedan drugog.

Kinez zastade na pola puta do stepenica koje su vodile na levu stranu.

— Nije potrebno — reče tiho. — Neću vas napasti... sve dok to mister Volš ne naredi!

Ninđa nije odgovorio. Reči tu više nisu ni bile potrebne...

*
* *

Ono što je Vu nazvao salonom moralo je biti načinjeno prema nacrtima samog Harun al-Rašida ili nekog od njegovih bogatijih sledbenika. Niski divan ukrašen najskupljom svilom pružao se duž čitavog zida, ispred njega nekoliko okruglih stočića od ružinog drveta na kojima su se nalazile skupocene lule i pribor za čaj od srebra kovanog na starijski način. Središte prostorije bilo je prazno, ali mermerni pod kao da je još uvek zadržavao otičke nogu plesačice koja je možda koliko maločas izvijala svoje telo uz tihi orijentalnu muziku čiji izvor Lesli nije uspeo odmah da odredi. Širok prozor od obojenog stakla propuštao je u unutrašnjost široke trake crvenog,

zelenog i žutog svetla koje je toplim bojama ukrašavalo ćilimove raširene po zidovima.

Slegnuvši ramenima, Lesli se spusti na divan. Samo ova odaja morala je stajati čitavo malo bogatstvo; nikakvo čudo onda što Vu nije bio naročito impresioniran cifrom od deset hiljada dolara...

Miris duvana sa stola ispred njega ga je privlačio i on uze jednu dugu lulu, radoznalo zagledajući vijugave ukrase od finog srebra. Vatre za duvan, međutim, nigde nije bilo. Osmehnuvši se, Lesli lako pljesnu rukama, pitajući se da li Volšova posluga zna za takav način dozivanja, ili se odaziva samo ako se pritisne neko skriveno električno zvonce.

Svila zašušta i Lesli se radoznalo okreće. Iza podignute prostirke u uglu odaje pojavi se devojka u prozračnoj svilenj odeći, bosih nogu, lica prekrivenog tankom maramom od takođe prozirne svile. Kleknuvši pored Leslija, ona mu na lulu stavi komadić žara koji je donela u srebrnim mašicama.

— Hvala — osmehnu se ninđa, uživajući u skladnom telu ispod prozirne odeće. Devojka ne podiže pogled neprestano uperen pred sebe, ali ostade klečeći kao da čeka njegovu novu zapovest.

— Ima li ovde da se popije i nešto drugo sem čaja? — upita on.

I dalje spuštenu pogleda, devojka otvori vratašca u podnožju stola za kojim se Lesli našao.

Kristal nežno zvecnu dok je ređala flaše neobičnog oblika pred njega.

— O-ho! — podiže Lesli obrve. — Po boji bih rekao da je ovde konjak. Pogodio sam?

Ponovo nikakvog odgovora, ali glava devojke dade jedva primećan potvrđan znak. Blag miris konjaka raširi se unaokolo kada je nasula piće u široku šolju od finog porculana.

— Hvala. Ništa mi više nije potrebno — reče Lesli, dajući znak rukom. Poklonivši se, devojka ponovo nestade iza onog zastora, dok je Lesli sa ushićenjem pratio kretanje njenih bokova pod prozirnim šalvarama.

— Zgodno, zar ne — progovori jedan dubok, jasan glas sa vrata. — Ko bi rekao da se zove Ebigejl Džekson i da dolazi iz rupe kakva je Gejnzvil!

Lesli ustade, proučavajući pogledom svog neobičnog domaćina. Henri Volš je bio čovek srednje visine, brzih kretnji, uprkos pozamašnom trbuščiću koji se nazirao ispod skupocene kućne haljine. Kosa mu je bila potpuno seda i to je davalo neobičan izraz njegovom mladolikom, punačkom licu. glatko izbrijanih obraza. Tek kada mu je prišao bliže, Lesli shvati da ga sa tog gotovo dečjeg lica gledaju dva hladna proračunata oka bledoplave boje.

— Služavka kakvih više nema — klimnu Lesli glavom sa osmehom. — Hitra, lepo vaspitana, zgodna — i na to sve još i gluvo-nema!

— Gluvonema nije — reče Volš spuštajući se na divan pored Leslija. Nindi nije promaklo da se ipak zadržava na bezbednom rastojanju od njega. — Ali je zato naučena da čuti i — što je mnogo važnije — da ne čuje!

— U svakom slučaju idealna služavka — složi se ninda. — Vrlo rado bih angažovao nju, ili devojku sličnu njoj...

Volš nemrno odmahnu rukom.

— Pitajte je, neću imati ništa protiv ako bude želela da ode... ona je jedna od šest ili sedam sličnih u mom malom haremu, a ni zamenu nije naročito teško naći. Nadam se samo da to nije jedini razlog zbog kojeg ste me digli iz postelje u ovo, moram reći, varvarsko vreme, mister Lesing?

— Ne, nije. Žao mi je što sam morao da vas uznemirim, ali mi se prilično žuri, mister Volš. Spreman sam da nadoknadim na odgovarajući način sve eventualne neugodnosti koje biste zbog toga mogli imati...

Volš zevnu, prikrivajući usta jednom rukom, a onda oprezno srknu malo čaja koji je nasuo u šolju.

— O čemu se radi? — upita.

— Tražim jednog čoveka. Ne znam ime, ni čime se bavi, ali imam razloga da sumnjam da je umešan u jednu otmicu.

— Otmica? — Volš podiže obrve. — Nadam se da nije u pitanju jedan od onih glupih bogataša koji su nestali u močvarama... u tom slučaju ne bih vam mogao pomoći, znate...

— Zaista? Čudno, rekli su mi da ste vi pravi čovek za to.

— Jesam — zacereka se Volš — ali je u ovom slučaju u pitanju sablast. A ja u sablasti ne verujem!

Lesli se nasmeja.

— Srećom, čovek koga tražim poslednji put viđen je na aerodromu. Izigravajući taksistu u je dnom novom »oldsmobilu« pomogao je da se izvrši otmica čoveka po imenu Filip Skarf...

Lesli precizno ponovi opis do kojeg je Dani Mičel došao raspitujući se među taksistima na aerodromu. Volš je zamišljeno ćutao, srkućuci čaj, ali je Lesliju bilo jasno da on beleži svaki podatak u svoje svakako fenomenalno pamćenje.

— Filip Skarf. Zbog čega je otet? Novac?

— Ne verujem. On zna nešto čega bi neko drugi želeo da se dokopa. Verujem da ste vi bolje od drugih u položaju da shvatite takvu situaciju!

— Apsolutno — na Volšovim usnama zaigra lukav osmeh. — I ta informacija vredi vam deset hiljada dolara?

— Tačno. Za još jednu spreman sam takođe da platim, ali ne toliko. Mislim da će i odgovor biti miogo lakši...

— Da čujem?

— Za koga radi Rasti Maršal? Koliko vredi ta informacija?

— Ništa — Volš je rasejanim pogledom proučavao svoje negovane nokte.

— Zbog čega?

— To je opšte poznata stavr u Majamiju, mister. Rasti Maršal radi za onoga koji u datom trenutku ponudi najviše.

— A ko je to u ovom trenutku.

— Grupa ljudi koja kontroliše novi motel na putu za aerodrom.

— Imena?

— Ne.

U do tada prijatnoj atmosferi nešto se iznenada promenilo. Možda zato što su Volšove oči postale za nijansu hladnije nego maločas; što su mu se ramena iznenada ukočila, a ruka tobože nemarno pogladila ivicu stočića.

Lesli se glasno nasmeja, neupadljivo proučavajući mesto koje je Volš dotakao. Da, tu je moglo biti skriveno dugme na čiji se signal verovatno odazvati Vu ili neki od drugih Volšovih telohranitelja.

— Vi ste u toj grupi, mister Volš, zar ne?

— To nisam rekao.

— Niste ni morali — osmeh ninde bio je hladan. — Takva situacija mi odgovara, jer postoji još jedan razlog što se nalazim u Majamiju. Želim da ostavite Estrelu na miru.

— Šta je ona vama, Lesing?

— Prijateljica.

— Zanimljivo — hladno se osmehnu Volš, srkućuci čaj, kao da je iznenada sigurniji u sebe nego maločas. Objašnjenje je moglo biti vrlo jednostavno: njegovi ljudi su u blizini, spremni da se bace na Leslija čim im za to da znak...

— Dakle, Volš?

Bivši advokat ustao je sa svog mesta i odšetao do sredine prostorije. Oči su mu svetlucale od pritajenog trijumfa.

— Ti si, dakle, taj tip koji je juče sredio Rastijeve ljude i pomogao Estreli, Lesing? Zaista, ponekad se isplati ustati čak i ovako rano iz postelje... sam si mi uleteo u šake! Vu!

Vrata salona otvoriše se pre nego što se odjek Volšovog glasa odbio od zidova. Vu je išao na čelu kratke kolone ljudi golih do pojasa u čijim se rukama klatilo oružje koje Lesli dugo nije video.

— Vu — reče Volš hladnim glasom, odmičući se do suprotnog zida, već okrenut licem prema prozoru od raznobojnog stakla. — Hoću da se ovaj čovek ubije!

Ninda se lagano uspravljao sa svog mesta, odmeravajući pogledom pet ledenih kineskih lica, napete snažne mišice ispod kože namazane uljem. Rasporedili su se u pravilnu vrstu korak iza Vua, ostavljajući jedan drugom dovoljno prostora za napad oružjem koje su držali u rukama sa nemarnošću koja je odavala da su dobro savladali vještinu njegove upotrebe.

Poznavao je to oružje, mnogo puta i sam vežbao s njim, pa je utoliko bolje znao koliko je ovo opasno u rukama veštog borca. Svaki njegov deo bio je smrtonosan: i dva štapa od tvrdog drveta i lanac koji ih je povezivao u

ubistvenu celinu, celinu koja je imala samo jedno ime...

Nunčaka!

Čeril Bejsingstok nemirno se prevrtala po postelji vlažnoj od njenog znoja, iako je lagani prekrivač još davno spao sa njenog tela i ostao zgužvan na podu. Mišići su je boleli od Lesliejevih zagrljaja, grlo bilo suvo i hrapavo od žeđi, ali sve to nije uspevalo da je razbudi iz sna u kojem su se u ludom ritmu smenjivali Lesli, njen otac i neki nepoznati crni čovek tamne kose koji je gledao čas zamišljeno, čas preteći...

Konačno se trgla i mutnim očima pogledala oko sebe ne shvatajući odmah gde se nalazi. Prigušeno je vrisnula, primevši ruku usnama.

Čovek tamne kose, onaj iz sna, sedeo je nekoliko koraka dalje u fotelji i mirno odbijao dimove iz duge cigarete, proučavajući njeno lice malo suženim očima.

Čeril tek tada shvati da je potpuno naga i izložena njegovom pogledu. Besnim pokretom povuče pokrivač sa poda i omota ga oko sebe, streljajući očima.

— Ko ste vi? Šta tražite ovde?

U tamnim očima zablista veo plamičak. Čovek izvadi cigaretu iz usta.

— Želim da govorim sa vama, gospođo Bejsingstok — reče ne pomerajući se sa svog mesta.

Kao i obično, Čeril se brzo vraćalo prisustvo duha. Da je taj čovek imao loše namere, pomisli, do sada je mogao učiniti sve što je želeo. Štaviše, dopadalo joj se njegovo ozbiljno usko lice i efekat elegancije koji su odavale skladne boje košulje, kravate i svetlosivog odela od skupe tkanine.

— Postoji pristojan način za takvo nešto — odgovori ona ipak oštro, nastojeći da sa nekoliko hitrih pokreta jedne ruke malo uredi kosu, ne otkrivajući previše svoje telo.

— Znam — pokajnički se osmehnu čovek. — Kucao sam na vašim vratima, ali niste odgovarali... Ušao sam bez poziva, nadajući se da ćete mi oprostiti tu drskost. Posle toga... — on sleže ramenima — slagao bih kada bih rekao da žalim... bio je to prizor vredan divljenja, gospođo.

Proučavala je njegovo lice, pronalazeći na njemu nove i nove crte koje su ukazivale da se ovom čoveku može verovati. »Ni suviše mlad, ni suviše star«, pomisli. »Možda trideset, trideset pet godina...«

— Sledeći put ću naplaćivati ulaznice — reče ona hladno. — Dajte mi cigaretu i predite na stvar. Ko ste i zbog čega želite da govorite sa mnom? A kad ste već tu, potražite konjaka negde u ovom apartmanu. Posle svega ovoga, piće će mi dobro doći...

Poslužio ju je jednom od svojih dugih cigareta i zapalio je, ne trudeći se da skrene pogled sa pokrivača koji joj je na trenutak ponovo otkrio grudi. Njegov odlazak po piće Čeril iskoništi da hitro navuče spavaćicu do hvaćenu sa poda. Osećala se ugodnije u njoj, iako providni materijal nije praktično ništa skrivao.

Uostalom, njoj se taj tajanstveni tamnokosi čovek sve više dopadao i već je sa radoznalošću očekivala da joj kaže razlog svoje iznenadne posete. Dopadao joj se i način na koji se, gipko kao mačka, kretao po apartmanu, već što se snalazeći sa poslužavnikom ispunjenim flašama i čašama sa pićem.

Podigao je čašu i bez reči joj nazdravio. U njegovim tamnim očima ponovo se videlo divljenje.

Čeril oseti kako joj se toplina alkohola brzo razliva ionako već vrelinom telom. Više joj nije smetalo što je prekrivač ponovo skliznuo sa njenih grudi dok je podizala čašu.

— Da čujem — reče malo promuklo, oslanjajući se na jastuk.

On iz unutrašnjeg džepa sakoa izvadi usku vizit-kartu i dobaci joj je.

— Kao što vidite — reče sa osmehom na preplanulom licu — zovem se Bredli Plkert i radim za Ministarstvo finansija. Znam šta ćete reći, vrlo dosadan posao, i ja ću se od srca složiti s vama. Međutim, i u tom poslu ima svetlih trenutaka, kao što je bio ovaj, na primer...

— Bio? — nasmeja se Čeril. Dobacila mu je natrag kartu koju on vešto uhvati.

— Da, bio — uzdahnu Pikert sa nameštenom tugom. — Čim počnem da govorim o onome što me je dovelo kod vas vaše raspoloženje će se pokvariti, možda ćete me čak izbaciti iz apartmana. Nisam li, dakle, u pravu kad kažem da je onaj divni trenutak već ostao iza nas?

— To tek treba da vidimo — glas žene i dalje je bio promukao.

— U redu — klimnu Pikert glavom. Sada je već govorio pribrano i brzo, poslovnim tonom. — Vidite, gospođo Bejsingstok, moja uža specijalnost su utaje poreza, i to je posao koji me je i ovoga puta doveo kod vas...

— Utaja poreza? — Čeril odmahnu glavom. — Pogrešna adresa, mister! Time se ne bavim ja, već moji pravni zastupnici, Kester, Laflin i Farker iz San Franciska. Ako nešto nije u redu, obratite se njima; najzad, oni su i odgovorni za svaku nepravilnost!

Pikert sa osmehom podiže obe ruke da bi se odbranio od te bujice reči.

— Polako, polako — reče — nisam vas ni optužio da ste utajili porez, gospođo Bejsingstok. Uostalom, proverio sam vaš konto pre polaska; mogu vam reći da gospoda Kester, Laflin i Farker zaslužuju sve one pare koje im dajete svake godine...

— Je li? A s kojim pravom se vi, mister, mešate u moje poslove?

— Ujka Sam je strašno radoznalo stvorenje — pogruženo reče Pikert, ali su mu oči svetlele od potisnutog smeha — a ja, kao njegova produžena ruka, primam platu da bih proverio nije li neki od njegovih podanika zaboravio da plati nešto što Ujka Sam misli da mu sleduje. Ne, šalu na stranu, gospođo, uopšte nije u pitanju vaša imovina, već imovina vašeg oca...

— Mog oca? — Čeril se trže.

— Nije moguće da je tata...?

— Nije. Uostalom, njegove poslove takođe vode pomenuta gospoda iz San Franciska... gde je vaš otac, gospođo Bejsingstok?

Ona isprazni čašu i pruži mu je naglim pokretom. Pikert ostade na mestu, kao da to uopšte ne primećuje.

— Konjak! — zapovednički reče ona.

— Najpre mi odgovorite na pitanje.

Slegnuvši ramenima, ona zbaci pokrivač. Drsko njišući kukovima, gotovo se očešala o njega dok je prilazila stočiću da sebi nalije još jedno piće. Vratila se i sela na postelju, namerno prekrstivši noge.

— Nestao je — reče konačno, posle još jednog dugog gutljaja konjaka.

— Tako sam i pretpostavljao — klimnu Pikert glavom. — Zbog čega to niste prijavili policiji?

— Glupo pitanje.

— Znam, ali postoje formalnosti koje u svakom slučaju treba obaviti...

— Moguće, ali to nimalo ne bi izmenilo stvar. Policija neće naći mog oca... kao što nije našla ni sve one druge ljude pre njega. Zbog čega se Ministarstvo finansija uopšte zanima za to?

— Rekao sam vam — osmehnu se Pikert paleći novu cigaretu. — Ujka Sam se strašno plaši da ne ostane bez svog udela u tuđoj imovini. Šest bogatih ljudi nestaje bez traga pošto prethodno svoju imovinu zavešta dobrotvornim organizacijama, zbog čega ne plaćaju ni dolara poreza u državnu kasu. Priznaćete, Ujka Sam je u pravu što smatra da tu nešto smrdi...

— Sve je to lepo, ali ne vidim otkuda moj otac tu! Koliko znam, on čak nije ni napisao svoj testament... a onda — otkuda ste uopšte znali da je nestao?

— Ne potcenjujte ujka Sama — nadmoćno reče Pikert. — Čim je moj šef u ministarstvu čuo za ovaj slučaj, alarmirao je FBI i oni su, kao i obično besposleni, jedva dočekali da nečim obogate svoje arhive u kojima će se uskoro naći podaci o svim Amerikancima koji su živi, koji su nekada živeli i koji će živeti. Nekoliko jadnih i bedno plaćenih operativaca danonoćno bdi po svim većim gradovima u Floridi, proveravajući spiskove putnika koji dolaze, rešeni da spreče da nestane još koji od naših bogatih zemljaka...

Čeril se glasno nasmeja. Pike-rov ton, na momente šaljiv, na

momente ozbiljan, činio joj se sve privlačnijim. Nije joj, međutim, promaklo kako njegov pogled sve češće luta po njenim grudima ispod providne spavaćice.

— I tako smo, na žalost malo prekasno — završavao je Pikert — doznali i to da se vaš otac nije pojavio u rezervisanom hotelu, iako je stigao na aerodrom u Majamiju. FBI se malo raspitivao unaokolo i doznao da ga nije registrovao nijedan drugi hotel u ovom kraju. Prema tome...

— Prema tome, teško da će Ujka Sam imati koristi i od ne baš male imovine mog oca — nasmeja se žena.

— Drago mi je što tako hrabro primete ovu vest, gospođo — ozbiljno reče Pikert. — To znači da ćete moći da mi pomognete u mojoj istrazi...

— Ja?

— Da. Vi i čovek sa kojim ste odseli u ovom hotelu. Mislim da se ne varam ako pretpostavim da je on privatni detektiv kojeg ste povelili iz San Franciska da bi vam pomogao?

Ponovo njen promukli smeh.

— Bogate žene obično spavaju sa svojim privatnim detektivima, to ste hteli da kažete? — reče.

On pogledom pređe preko neuredne postelje na kojoj je sedela.

— Dokazi su očigledni... iako se mene ne tiče s kim spavate u svoje slobodno vreme, gospođo... kad već ja nisam taj srećnik!

— Karte na stolu! — osmehnu se ona. — A zar ne mislite da

bi to bilo malo suviše od mene, mister Pikert? Ako već spavam sa detektivom i službenikom Ministarstva finansija, na redu je svakako neki policijski kapetan ili narednik... Znači li to da moram spavati sa polovinom muškaraca na Floridi da bih doznala šta se dogodilo mom ocu?

Njegov pogled bio je miran.

— Vi ste divna žena, Čeril, i sa mnom nešto ne bi bilo u redu kad vas ne bih pozeleo... ali to nipošto nije uslov da sarađujemo u ovom poslu. U redu?

Ona je lagano klimala glavom.

— Sarađivaćemo ili ne?

— Moram najpre da čujem šta Les... detektiv ima da kaže.

— Naravno — on ustade duboko uzdahnuvši. — Moj apartman je na drugoj strani hodnika, gospođo, 242. Javite mi se kad donesete odluku. Do viđenja... i oprostite još jednom...

Ona obližnu suve usne. Bože, kako taj čovek ponosno i uspravno hoda...

— Pikert... — reče promuklo.
— Samo trenutak...

*
* *

Laganim koracima Vu se ukloni sa puta svojim ljudima. Gleđao je, međutim, pravo Leslieju u oči, tražeći tamo bar tračak straha koji bi normalan čovek morao osetiti pred četvoricom — ne, petoricom — protivnika, naoru-

žanih smrtonosnim oružjem neobičnog izgleda.

Nije ga našao i to je zbunilo Kineza. Oklevao je, dopuštajući čak da mu na trenutak jedan grč izobliči inače nepokretno lice.

— Šta čekate? — zareža Volš.
— Ubijte ga!

Kao da se budi iz sna, Vu podiže ruku. Četiri čoveka zakoračiše kao jedan, formirajući polukrug oko Leslieja. Četiri ruke se podigoše i četiri štapa počеше da zuje nad njihovim glavama.

Lesli je poznavao tu pesmu, pesmu smrti nunčaka. Jedna legenda iz srednjovekovnog Japana do najsitnijeg detalja opisivala je kako se ninda po imenu Šimada tri sata borio protiv trojice protivnika naoružanih nunčakama. Šimada je pobedio, ali je on uz sebe imao sve svoje oružje, a Lesli Eldridž samo svoje šake i telo...

Uspravan, kao kip, on je mirnim pogledom proučavao položaj četiri tela i četiri ruke. Samo dobar poznavalac tehnike borenja tim oružjem mogao je znati kada će stvarni napad uslediti i kakao će se odvijati.

Četiri čoveka... oni mogu biti efikasni samo ako napadnu ne istovremeno, jer bi tada smetali jedan drugom, već jedan za drugim, ali u vremenskim intervalima ne dužim od jednog treptaja oka.

»Četiri groma«, tako se zvao taj stil napada. Prvi udara krajnji borac na desnoj strani, odoz-

go naniže, gađajući glavu žrtve; drugi udarac takođe stiže zdesna i usmeren je prema nogama; dvojica napadača levo od njih zadaju simetrične udarce sa druge strane i sve to odvija se u brzom ritmu koji za nekoliko sekundi mora izmoriti čak i najbržeg i najvećijeg borca...

Četiri krika odjeknuše jedan za drugim; vazduh četiri puta zazvižda pred teškim štapovima koji su zadavali munjevite udarce!

U času kada su se oči prvog napadača suzile, signalizirajući da je spreman na udarac, ninda je skočio pravo napred i uvis, izbegavajući prva dva udarca uklonivši se sa njihove putanje. Dok se treći nunčaku spuštao, on se desnom nogom odbio od poda i odskočio korak ulevo. Njegov proračun bio je savršeno precizan; jedan štap pritisnuo je uz pod levom nogom, drugi, koji se dizao na ponovni udarac, šćepao je sa obe šake i istrkao ga iz ruku napadača.

Sada je morao biti brz, užasno brz, kako bi izbegao sledeća dva udarca sa suprotne strane. Pokleknuvši na jedno koleno, on oseti kako mu nešto teško proleće nad glavom, jednom, drugi put...

Odlepio se od poda kao otpuštena opruga, zarivajući vrh jednog štapa u želudac čoveka čije je oružje držao pritisnuto nogom. Drugi štap opisao je kratak luk i smrskao svojim teškim krajem vilicu čoveka kome je nindino oružje delić sekunde ranije pripadalo.

U nastavku tog udarca, ninda se otkotrlja po glatkom podu, premeštajući nunčaku u levu ruku. Zavrtlao ga je u trenutku kada je bio siguran da će pogoditi cilj; lanac se nepogrešivo omotao oko vrata bližeg napadača, a inercija štapova bila je dovoljna da mu bukvalno otkine glavu.

Ispravivši se, ninda baci munjeviti pogled prema Vuu. Kinez je stajao na istom mestu, još uvek nepomičnog lica. Lesli nije imao vremena da analizira ono što mu je pročitao u očima, ali je imao snažan utisak da u njima vidi samo mirenje sa sudbinom.

Još jedan štap opasno zazvižda pred njegovim licem, ali je sada obračun za njega postao gotovo dečja igra, naročito sa protivnikom čijim je pokretima sada više upravljao strah od promišljenosti. Lesli sačeka da štap proleti pored njega, povlačeći svojom masom i Kineza koji na trenutak izgubi ravnotežu. Čovek otvori usta da drekne kada stisnuta pesnica ninde polete prema njegovom licu, ali za to nije imao vremena; smrskane lobanje sručio se na mermerni pod, već obilato zaliven vreloom krvlju.

U iznenadnoj tišini začu se prigušen jecaj. Henri Volš, stežući obema rukama grudi, naslanjao se na prozor kao da pokušava da se što dalje ukloni od tog užasnog čoveka koji je za nekoliko sekundi ubio četvoricu izvrsnih telohranitelja.

— Vu... — mucao je. — Vu... šta čekaš?

Kinez čak ni glavu ne okrete prema njemu. Oči su mu bile uprte u Leslija.

— Ninda? — upita tiho.

Lesli je ćutao, približavajući mu se laganim korakom. Činilo se da je Vu već pomiren sa smrću, ali je još uvek mogao biti opasan...

— Da!

Uz užasan krik koji mu se otrgao od usana, Kinez svu svoju snagu i brzinu prikupi u jedan očajnički, poslednji udarac užasne energije, ali ga ninda izbeže jedva vidljivom kretnjom, podižući desnu ruku.

Kao da je pogodila u staro hrastovo deblo, Vuova glava odbi se od postavljene ruke i u tišini se jasno začu krckanje slomljenih vratnih pršljenova.

Ninda podiže pogled prema Volšu. Ovaj se svom težinom približao uz raznobojno staklo, podižući ruke u jadnom pokušaju da se odbrani.

— N-n-neee... — cvileo je. — Nemoj...

Osmeh na licu ninde bio je hladniji od leda.

— Možemo li sada da razgovaramo, Volš? — upita. — Spreman si da mi kažeš ono što želim da čujem?

— D-da... ali nemoj... nemoj...

— Govori!

— Ostavićemo devojkicu na miru. časna reč... niko je više neće ni dodirnuti... ja...

— To nije sve što sam hteo da čujem, Volš.

— Naći ću i onog tipa... kunem se... već pretpostavljam za koga radi, ali...

— Za koga?

Volš ne izdrža njegov pogled i obori oči.

— Još ne znam — glas mu je zvučao lažno.

— Lažeš!

Raznobojno staklo popusti pod pritiskom Volšovih leđa i on glasno kriknu od straha, odmičući se od prozora. Lesli ga zadrža ispruženom rukom.

— Govori!

— Ne znam... ne mogu...

Levom rukom Lesli otkide jedan dug, šiljat komad stakla čija je boja bila crvena kao krv. Volš vrisnu kad primeti blistavi šiljak pred svojim licem.

— Ko je oteo Filipa Skarfa, Volš? Ko je kriv što je već šest ljudi nestalo pre njega?

Iskusno oko ninde jasno je procenjivalo stepen Volšovog straha od njega. Taj intenzitet straha još nije bio dovoljan; postojalo je nešto drugo, nešto čega se bivši advokat više bojao...

— U redu! — reče ninda sa brutalnom grimasom na licu. — Onda ću ti izvaditi najpre jedno, a onda drugo oko... a posle toga će na redu biti tvoj lažljivi jezik...

— NE!

Leslijeve usne raširiše se u osmeh. Granica onog drugog straha bila je pređena. Volš će sada govoriti...

— Dakle?

— Dol... Dolman... — promuća Volš drhtavim usnama.

— Ko je Dolman?

— Niko ne zna tačno... niko nije smeo da se meša u njegove poslove... opasan, jako opasan...

— Gde ga mogu naći?

— U močvari... tamo ima... ima skrovište...

— U kojoj močvari?

— Jezero Okičobi, jugozapadni deo... tačan položaj ne znam...

Ninđa preteći zamahnu oštrim staklom pred licem bivšeg advokata.

— Još nešto?

— Rasti Maršal radi za njega... pitaj Rastija... on zna i pravo mesto u močvari...

— Vrlo dobro, Volš — osmehnu se Lesli. Komad stakla ispade iz njegove ruke i smrska se na blistavom mermernom podu. Komadi crvenog stakla podsećali su na sitne kapljice krvi...

U Volšovim očima zablista iznenađna nada.

— Nećeš... nećeš me ubiti? — upita gutajući pljuvačku.

— Hoću, Volš.

Vrisnuvši od užasa, Volš se baci prema nindji, nemoćno mlatarajući pesnicama. Lesli ga ščepa za revere kućne haljine, odiže od zemlje i bez napora odbaci od sebe.

Staklo na prozoru još jednom zazveča, označavajući da je nje-

gova lepota i konačno uništena. Odozdo, sa betonske staze oko kuće dopre šum tupog udara.

— Srećan put, mister Volš — reče ninđa tiho. — I kaži tamo u paklu da rezervišu mesto i za Dolmana...

Dani Mičel dremao je za volanom svog taksija kada je Lesli izašao iz »Hiljadu i jedne noći«. Ninđa na trenutak zastade da odmori oči na idiličnoj slici zelenih travnjaka i tropskog rastinja oko građevine koja je sada iznenada podsećala na svog mrtvog gospodara; iza privlačne, čak lepe fasade i ona je skrivala gomilu prljavštine... i mnogo krvi.

Mladić se prenu tek kada se vrata zalupiše za Leslijem.

— Ah! — zevnu. — Doznao si nešto od Volša?

— Sve što je bilo potrebno. Idemo natrag u hotel.

Dani iskosa baci pogled na njegovo lice.

— Nešto nije bilo u redu?

— Sve je u redu, Dani — osmehnu se ninđa. — Možeš reći Estreli da je više niko neće uznemiravati...

— Zaista? — u glasu taksiste bilo je sumnje.

— Zar bih te lagao? Volš je bio u grupi koja kontroliše taj novi motel... dovoljno je da se u gradu pročuje kako je stradao

zbog Estrele pa da se svi dobro čuvaju kako je ne bi uznemirili, zar ne?

— Volš stradao? Kako?

— Morao sam da ga ubijem, Dani.

Mladić tiho zviznu.

— Ne mogu da kažem da mi je žao... uh, ali će sada biti gužve u gradu kada se neko dokopa njegovih materijala. Slušaj... da nisi... da nisi ti slučajno...?

— Nisam — odmahnu Lesli glavom. — Posao ucenjivača me ne zanima. A ono što je Volš znao o otmicama već sam doznao od njega. U pitanju je neki Dolman.

— Dolman? Nikada nisam čuo to ime u Majamiju... Nemač, a?

— U svakom slučaju nemačkog porekla. Volš je rekao da ima skrovište u močvari jugozapadno od jezera.

Mladić je buljio kroz vetrobran, držeći kola sigurnim rukama u gustoj koloni zahuktalih vozila.

— Tamo nema ničega, Lesli — reče na kraju. — Bojim se da te je Volš slagao... nikakvih naselja.

— Možda teren upravo zato i odgovara Dolmanu. Po svemu sudeći, u pitanju je tip koji ne voli društvo.

— Može biti. Naravno, poći ćeš da ga potražiš?

— Naravno.

— Hmmm... bila bi ti potrebna čitava armija ljudi i najmanje deset dana traganja. Niko ne

pozna je te močvare, Lesli... mnogi tvrde da ih čak ni topografske karte ne predstavljaju verno. Ne bi me iznenadilo, jer močvare neprestano menjaju ćud, znaš. Onde gde se jedne godine moglo šetati, idućeg proleća pojavljuje se živo blato i obratno...

Lesli se nasmeja.

— Dobro, da li ti meni pomažeš, ili pokušavaš da me zaplašiš, Dani. Te močvare niko ne poznaje samo zato što niko još nije imao nikakva posla u njima. Dolman tamo ne može živeti sam, štaviše uveren sam da mu pomaže dosta ljudi, ako želi da iole pristojnije živi. Pa i da su samo tri ili četiri čoveka, oni za sobom moraju ostaviti neki trag... a dok ima tragova, biće i ljudi koji će umeti da za tim tragovima idu. Naći ćemo ih, Dani, ne brini!

— Mi?

Lesli ga pažljivije pogleda.

— Izvini... mislio sam da i dalje želiš da mi pomažeš...

Taksista se srdačno nasmeja.

— Ti izvini.. ono što sam rekao mora da je zvučalo kao da više ne želim da radim s tobom. Ne, Les, uopšte nisam mislio na to... problem je u tome što nas dvojica nećemo uspeti da završimo taj posao. Ljudski vek je jednostavno suviše kratak za tu močvaru...

— Imam jednog prijatelja koji će uskoro stići. Dopašće ti se, zovu ga Tabasko Pit.

— Samo jednog — Dani oštro okrete volan kako bi sebi izborio

mesto u desnoj koloni i približio se hotelskom parkingu. — Pa, i to je neka pomoć... završićemo pretraživanje močvare kad bude-mo imali samo po devedeset, a ne devedeset pet godina!

— Cenim tvoj optimizam! — ozbiljnim glasom reče Leslie. — Baš ti hvala na takvoj pomoći... reci mi, hoćeš li sada do Estrele ili i dalje sa mnom?

— Kuda nameravaš?

— Hoću da se presvučem, uzmem neke sitnice i javim se mojim prijateljima u San Francisku, a posle toga — pravo do močvare!

— Pola sata ti je dovoljno za sve to?

— Otprilike.

— Evo kako ćemo onda, ortak... dok ti sve to pozavršavaš, ja ću skoknuti do Estrele kako bih joj saopštio radosnu vest. Ti uzmi taksi i odvezi se do severnog izlaza iz grada, ima tamo jedna velika pumpa na putu za Palm Bič. Ja ću te tamo čekati... ako me nema odmah, popij nešto u bifeu, neću mnogo kasniti? O kej?

— Važi! — Leslie ga prijateljski lupi po ramenu i iskoči na parking obasjan vrelim suncem. Vrućina još uvek nije popuštala i starosedeoći Majamija već su zabrinuto pogledali u nebo. Istina, ovo nije bila sezona orkana, ali su oni iz iskustva znali da ovako dug period lepog vremena pre ili kasnije mora svršiti i da posle njega sledi isto tako dug period neugodnih bura.

Leslie sa zadovoljstvom otkopča jedno dugme svoje košulje ulazeći u klimatizovani hol. Pohitao je prema liftu, pitajući se da li se Čeril već probudila. Oboje su se umorili prošle noći s tom razlikom što je čelični organizam ninđe takve napore podnosio s lakoćom...

Vrata apartmana nisu bila zaključana i on ih bešumno zatvori za sobom. Osluškiavao je po navici, ali iznenada zastade u mestu. Šumovi koji su dopirali iz spavaće sobe učiniše mu se na trenutak neobičnim, pre nego što shvati šta se tamo događa.

Odmahnuo je glavom, dok su mu se usne širile u osmeh. Ta žena zaista nije gubila vreme...

Bešumno, kao i uvek, on nestade u kupatilu i zbaci sa sebe odeću vlažnu od znoja, izlažući se sa uživanjem mlazevima ledene vode. Sprao je znoj i prljavštinu sa sebe a onda se ponovo osvežio pod hladnim mlazevima, zviždućući neku veselu pesmicu. Sada mu je već bilo svejedno da li će ga Čeril i njen nepoznati partner čuti...

Njegove stvari, srećom, nalazile su se u plakaru dnevne sobe i on se hitro presvuče. Jedan pogled bio je dovoljan da utvrdi kako niko nije dodirivao torbu sa kostimom i oružjem ninđe. Izlet u močvaru neće biti nimalo naporan i lako se može dogoditi da mu te stvari uskoro budu potrebne.

Zamišljeno je pogledao na sat. Deset minuta je prošlo od rasklapanja sa Danijem; moraće da požuri ako želi na vreme da stigne na zakazani sastanak. Odlučivši da San Francisco pozove sa recepcije, on zabaci torbu na rame i hitrim korakom pođe prema vratima apartmana.

— Leslie!

Okrenuo se sa osmehom na licu. Čeril je stajala na poluotvorenim vratima spavaće sobe, ogrnuta samo lakim pokrivačem sa kreveta.

— Oprosti što ti se nisam javio — reče on — ali zaista jako žurim. Uostalom, video sam da se dobro zabavljaš...

Ona ponosno podiže glavu.

— Gospodine Eldridž, vi mi, srećom, niste muž!

— Sasvim tačno. Do viđenja, Čeril... nastojaću da se vratim što pre.

Pustila je da pređe nekoliko koraka i izgovorila njegovo ime tek kada je dotakao bravu prstima.

Zastao je još jednom. Iza Čeril sada je na vratima stajao i visok muškarac tamne kose, samo u košulji i pantalonama.

— Leslie, mister Pikert... Bredli... radi za Ministarstvo finansija. Zanimaju ga slučajevi otmičaka i ... hteo bi da govori s tobom.

Ninđa klimnu glavom proučavajući preplanulo lice muškarca. Ovaj ga je hladnokrvno posmatrao, navlačeći sivi sako.

— U redu — klimnu Leslie glavom. — Ako vam odgovara pođite sa mnom, mister Pikert, možemo razgovarati i u taksiju. Za desetak minuta treba da budem na putu za Palm Bič.

Pikert ga je stigao tek pred vratima lifta. Dok su čekali, izvuče cigaretu iz kutije i zapali je mirnim pokretima.

— Cigaretu?

— Ne, hvala. I ne morate sklapati prijateljstvo sa mnom, Pikert. Nimalo mi ne smeta što ste spavali sa Čeril...

Preplanulo Pikertovo lice ostade ozbiljno.

— Nisam vam zbog toga ni ponudio cigaretu, Eldridž. A što se prijateljstva tiče... ono nije potrebno u našem zajedničkom poslu.

Lift ih je nekoliko sekundi kasnije spustio u prostrani hol. Objasnivši u nekoliko reči Pikertu o čemu se radi, Leslie na recepciji zatraži vezu sa San Franciskom.

Telefon je zvonio dugo, ali se niko nije javljao. Leslie stisnu zube.

Čak i da u njegovom stanu trenutno nije bilo nikog, morao je čuti glas sa magnetofonske trake koji bi ga obavestio da može ostaviti svoju poruku...

To je značilo samo jedno: Sumiko i Tabasko Pit zbog nečeg su morali da napuste stan...

Spustivši slušalicu, on službeniku na recepciji objasni kako se uskoro može dogoditi da neko u hotelu potraži mister Eldridža; sve koji za njega budu pitali mo-

že obavestiti da sa Eldridžom mogu stupiti u kontakt preko njegovog pravnog zastupnika, Emerija Lesinga. Taj kratki razgovor Pikert proprati sa zainteresovanim plamičkom u očima, ali nije ničim pokazao kako mu se čini čudnim što je Lesli u hotelu pod lažnim imenom.

Osetivši nindin pogled na sebi, Pikert u taksiju podiže glavu i široko mu se osmehnu.

— Pomenuli ste izvesnu saradnju — reče Lesli. — O čemu se radi?

U nekoliko kratkih, preciznih rečenica, Pikert ponovi ono što je već rekao Čeril; Ministarstvo finansija uputilo ga je da ispita nerazjašnjene slučajeve otmica na Floridi pod sumnjom da se radi o novom triku za izbegavanje poreskih obaveza.

— Dakle, ni FBI nije daleko odmakao u istrazi — osmehnu se Lesli kada je Pikert završio. — Nešto slično sam i očekivao...

— Delujete prilično samouvereno — Pikert zapali novu cigaretu. — Imam utisak da znate dosta više od mene.

Lesli je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda, po običaju, brzo donese odluku. Još jedan saradnik dobro će mu doći, a naročito spretni i vešt momak kakav je ovaj Pikert bio.

— Da — reče jednostavno. — Doznao sam, za kratko vreme, veoma mnogo. Iza svih ovih otmica krije se jedan čovek po imenu Dolman. Govori li vam to nešto?

— Na žalost, ne — odmahnu Pikert glavom. — Sada idete da se nađete s njim?

— Ne, mada ću pokušati da ga nađem. Želeo bih izbliza da pogledam tu čuvenu močvaru u kojoj vreba tobožnja sablast. Na benzinskoj pumpi čeka me prijatelj koji će me tamo odvesti, zove se Dani Mičel.

— Povešćete i mene?

Lesli mu pruži ruku, koju Pikert čvrsto stisnu.

— Od sada smo partneri — reče ninda — do završetka ovog posla. Zovi me jednostavno Lesli, ili samo Les,...

— A ti mene Bred. Hmmm... u toj močvari moglo bi biti opasno, zar ne? Ja nisam poneo nikakvo oružje...

— Nadam se da nam neće trebati — nemarno odvрати ninda. — Ovo je, u neku ruku, samo izviđanje. Nadam se da ćemo sresti nekoga ko malo bolje poznaje te močvare, kako bismo mogli planirati pravu potragu. Pretpostavljam da će nam biti potrebno mnogo stvari: čamci, oružje, namirnice, možda čak i helikopter...

— Oho! — Pikert podiže obrve. — Ko finansira tu ekspediciju?

— Čeril Bejsingstok i ja. Hvala, pomoć Ministarstva finansija neće nam biti potrebna.

— Ne biste je ni dobili — veselo se nasmeja Pikert. — Moji šefovi štede bukvalno sve — sem svojih vernih službenika, kao što se vidi po mom prisustvu ovde.

I odabraće najjeftiniji venac za moj odar ako mi se u toj prokletoj močvari nešto dogodi! Prokletstvo, čak sam morao sopstvenim parama da kupim i revolver pre nego što sam krenuo na ovaj zadatak!

— Takav je život državnih službenika — sleže Lesli ramenima. — Ali je bolje da ne pominješ za koga radiš, Bredli. Za svaki slučaj... ima puno ljudi u Americi koji su spremni da pucaju pri samom pomenu reči »porez«... Ah, stigli smo. I Dani je tu, već nas čeka u onom crnom taksiju...

*
* * *

— Gde, u stvari, počinje močvara, Dani? — upita Lesli dok su se na naročito dobro održavanim putem vozili na severozapad, prema jezeru Okičobi. — Proučavao sam kartu, ali imam utisak da granice nigde nisu jasno određene.

— Topografiji pojma nemaju — progunda taksista. Njegovo raspoloženje bivalo je sve gore sa svakom miljom koja ih je približavala močvari. — U ovom kraju svi ljudi znaju gde tačno počinje močvara...

— Gde? — zainteresovano upita Pikert.

— Pa tamo gde prestaje suva zemlja, naravno! — grohotom se nasmija Dani. — Šalim se, mom-

ci... verujem da u ovom kraju nema više od šest ljudi koji su se usudili da zaista krenu dublje u močvaru, a snimci iz aviona nikada nisu mogli da zamene dobrog starog geometra sa njegovim spravicama.

— Dani na njegov zaobilazni način pokušava da nam objasni kako baš niko pojma nema kako je zaista u močvari — primeti Lesli. — Međutim, po njenom obodu video sam nekoliko naselja; niko me ne može ubediti da obična ljudska radoznalost nije nekog od starosedelaca povelā u istraživanje bar najbliže okoline.

— Naselja, a? — dobaci Dani. — Aha... pa, dobro...

Posle toga je ućutao i od njega se nijedna reč nije mogla izvući sve do upola zardale table na kojoj je pisalo »Svamp Settlement«. Lesli skupi obrve; prema njegovoj karti to je trebalo da bude naselje od svojih dvadeset — trideset kuća i bar sto stanovnika, ali izgled te table i stanje puta svedočili su da tim stanovnicima poslovi, ma kakvi oni bili, ne idu naročito dobro.

Pet-šest minuta kasnije, Dani zaustavi kola nasred onoga što je trebalo da predstavlja mali skver u središtu naselja.

— Evo, gospodo — reče svečano — stigli smo! Grad cveta, a?

Kroz rupe u trulom drvenom pločniku izbijalo je zeleno rasti-
nje, vetar je unosio oblake prašine kroz polupane izloge jednog

dragstora i okolnih prodavnica koje su poslednju mušteriju uslužile pre najmanje deset godina. Telefonske žice visile su sa krova naherene barake na kojoj se jedva razaznavao natpis »Pošta«.

— Grad duhova— tiho reče Pikert, ali je njegovo lice ostalo mirno.

— U tome je, znači, stvar — zamišljeno reče Lesli. — Stanovnici su otišli, a naselje je ostalo na kartama. Hmmm... počinjem da sumnjam da ćemo ovde zateći živu dušu.

Dani sleže ramenima, paleći cigaretu.

— Mnogo je ovakvih naselja oko močvare, Lesli. Ljudi su jednostavno pokupili ono što je iole vredelo i potražili posla u većim gradovima duž obale. Njihove bedne farme više nisu mogle da ih izdržavaju, a naročito kada su na njima ostali samo starci. Mlade su još ranije privukla svetla gradova i dobro plaćeni poslovi u trističkoj industriji...

— Koliko ja poznajem ovaj svet — zavrte Pikert glavom — mora da se ponegde može naći još koji čudak ili pustinjač, stvaranje koje je ovde ostalo iz čiste tvrdoglavosti. Da pokušamo, a?

— To može biti tačno — složi se Dani. — Lesli?

— Kada smo već ovde, neće škoditi da se malo provozamo unaokolo. — reče ovaj. — Dokle vodi ovaj put?

— Nekada je vodio sve do najzadnje tačke močvare, pove-

zujući tri ili četiri ovakva naselja. Ako sve bude u redu, trebalo bi za najviše dva sata da stignemo do njegovog kraja.

— Zašto kažeš ako sve bude u redu? — bilo je to Pikertovo pitanje.

— Ovaj put godinama niko ne održava. Lako se može dogoditi da su pojedine deonice potonule u močvari... ili se negde preko njega preprečilo stablo oboreno olujom. Uostalom, hajde da vidimo...

Lesliju je bio shvatljiv otpor koji je Dani Mičel osećao pri pomisli na nastavak puta. Mrtvi grad delovao je zaista sablasno, ali to nije bilo sve: nad gustim zelenim zidom koji je predstavljao početak močvare lebdeo je miris truljenja i neka bolesna izmaglica koju čak ni vrelo sunce nije uspevalo da ukloni. Život kao da je prestajao pred tim zelenim zidom, ustupajući pred procesom raspadanja kojem se ovde više ništa nije moglo odupreti...

I njegov haragei, to šesto čulo svakog ninđe, upozoravalo je na opasnost koja je lebдела nad tim krajem. Nikakvo čudo što se pomisao na sablast iz močvare ponegde prihvatala sasvim ozbiljno.

Sva trojica su ćutala dok je Dani oprezno zaobilazio sve češće rupe na asfaltnom kolovozu. Zid močvare ovde se potpuno primakao putu i miris truleži postajao je oštar, prodoran. Na jednom mestu put je prelazio preko drve-

nog mostića koji je jedva podneo težinu automobila; ponegde, kroz rastinje, Lesli je naslućivao odblesak površine ustajale vode i levo i desno od sebe.

Dani je postepeno smanjivao brzinu, nagnut napred kako bi što bolje uočio eventualne prepreke. Kroz zube je tiho zviždunkao neku Lesliju nepoznatu melodiju, potpuno koncentrisan na vožnju.

Pola časa kasnije, on naglo za koči i opsova.

— Šta se dogodilo? — trže se Pikert.

— Kraj puta — sleže mladić ramenima. — Kao što vidite, gospodo, dalje se ne može.

Odgurnuvši vrata, Lesli izađe iz kola i zastade pred blagim nagibom na mestu gde je put nestajao pod olovnosivom površinom vode iz koje je štrčalo barsko rastinje. Tu se jedan deo močvare, kao rukavac, pružao daleko na zapad i nekad davno ljudi su izgradili put preko njega, nasipajući zemlju osiguranu drvenim koljem sa obe strane. Kolje je istrulilo, zemlja se obrušila i pod vodom je ostalo nekih stotinak stopa zarušenog nasipa.

Pikert stade kraj njega, paleći još jednu cigaretu.

— Odavde pa dalje je već posao za čamac — reče. — Pa, bar smo toliko saznali...

Ninđa odmahnu glavom.

— Pogledaj!

Asfaltna traka puta, nekim čudom, nije bila naprsila pri klizanju nasipa naniže. Lako se

moglo zamisliti kako se pruža i dalje, ispod neprozirne površine, sve do mesta gde se put nastavljao na drugoj strani rukavca.

— Nemoguće! Voda je suviše duboka — reče Dani koji im se pridružio.

Lesli se nasmeja.

— A šta kažeš na ovo?

Taksista je tiho psovao zagledajući jedva vidljive tragove na mestu gde se put pojavljivao iz vode. Sumnje nije moglo biti: vlažni tragovi guma jasno su dokazivali da su neka kola tuda prošla pre najviše deset minuta, jer vrelo sunce još nije uspelo da ih potpuno osuši.

Pikert se oprezno osvrtao oko sebe.

— Drugog puta nema — reče tiho. — Boga mu, morali smo ih sresti!

— Sem ako nisu nevidljiva — progundā Dani. — Les... sve vreme imam osećaj da me neko posmatra...

— Ja taj osećaj imam odavno — osmehnu se ninđa. — Neko je u blizini, momci, i nema dobre namere, inače se ne bi igrao žmurke sa nama.

— Da ga potražimo? — predloži Pikert.

— Ne — odmahnu, ninđa glavom. — Momak močvaru poznaje svakako mnogo bolje od nas... Mene mnogo više zanima mesto odakle je došao.

Dani izbulji oči.

— Ti... hteo bi da i ja pređem ovuda! Poludeo si! Moja kola nisu nikakva prokleta amfibija!

Lesli bez reči priđe najbližem drvetu i bez mnogo muke odlo-mi dugu, upola trulu granu sa donjeg dela stabla.

— Sedajte u kola — reče. — Ja idem napred!

Dani pljunu u vodu pred svojim nogama.

— Ne budi lud, do đavola!

— Znaš li neki bolji način?

— Znam! Vratimo se po čamac i visoke čizme za močvaru. Treba nam i nešto oružja, možda i dinamit. Močvara vrvi zmijama, Les a ne bi me iznenadilo da čak ovde naletimo i na aligatore!

— Utoliko gore po njih! — osmehnu se Lesli uzimajući svoju torbu sa zadnjeg sedišta. — Hajde, sedajte već jednom, nećemo do večeras ostati ovde.

— Šta je to? — radoznalo upita Pikert. Dani je otvorenih usta blenuo u dugi mač u raskošno ukrašenim koricama koji se iznenada pojavio iz Lesliejeve torbe.

— To je moje oružje — mirno odvrati ninda, vraćajući torbu, iz koje je izvukao još nekoliko sitnih predmeta i rasporedio ih po džepovima. — Katana, mač japanskih samuraja. Ovaj ovde iskovan je u šestom veku i, kao što vidite, još uvek izvršno služi svojoj nameni. Međutim, predavanje o japanskoj veštini izrade čelika ostavimo za drugi put... idemo li ili ne?

— To nije oružje s kojim bih ja stao pred aligatora — sumnjičavo zavrte glavom Pikert. — Ali, tvoja koža je u pitanju, Les...

— Baš tako! Krećemo, ili ne?

Sa psovkom na usnama, Dani besno zalupi vrata za sobom i motor zaurla stavljen u pokret naglim okretanjem ključa. Osmehnuvši se, Lesli oprezno zagazi u vodu, opipavajući put pred sobom motkom koju je držao u desnoj ruci. Zmija se nije plašio; ako ih je ovde i bilo, imaće dovoljno vremena da se uklone, zahvaljujući njegovom bučnom kretanju kroz vodu. Isto je važno i za aligatore, ali se ni tih gmizavaca nije plašio dok mu je katana bio u ruci. U krajnjem slučaju, uvek će moći da se skloni u kola koja su oprezno milila za njim, kroz vodu ne dublju od dve — tri stope.

Na nekoliko mesta put je dobio blag nagib na levu ili desnu stranu, ali je podloga svud bila čvrsta i motor kola je ravnomerno brundao. Lesli skupi obrve; po svemu sudeći neko se pobrinuo da zatvori sva oštećenja koja su se morala pojaviti pod dejstvom klizanja tla. Još jedan dokaz više da se put prilično često koristi...

Deset minuta kasnije bili su ponovo na suvom. Uz glasnu psovku Dani otvori vrata iz kojih pokulja pravi vodopad. Odbacivši granu, Lesli se pažljivo osvrte oko sebe.

Gusto rastinje ovde je počinjalo na samoj ivici puta, stvarajući neprobojni zid sa obe strane. Desno od njih, kroz granje, svetlucala je površina vode.

Otuda je pretila bliska opasnost i signal koji je haragei slao kroz čitavo njegovo telo postojao je sve intenzivniji.

Suzivši oči, ninda čvršće steže korice katane u levoj ruci. Zlosutno osećanje tako je snažno lebdelo u vazduhu, da Pikerta i Danija nije ni trebalo posebno upozoravati. Obojica su se osvrtni oko sebe, stisnutih zuba, nastojeći da savladaju strah.

Odnekud se podiže vreli vetar i šiblje oko njih preteći zašušta.

Močvara je spremala nešto loše onima koji su se usudili da istražuju njene tajne...

— Bežimo odavde, Les! — prošaputa Dani. — Ne sviđa mi se ovo mesto...

Ninda mu rukom daje znak da ćuti. Zatvarajući oči, on je brzinom misli analizirao zvučne utiske koji su stizali do njegovih ušiju, nastojeći da eliminiše sve šumove koji su bili uobičajeni za močvaru.

Da, voda je negde tiho pljuškala, kao kada se po njoj oprezno gaca. Negde desno od njih, možda stotinak stopa daleko.

— Zaklonite se iza kola — dobaci on Daniju i Pikertu. — Idem da vidim šta je to... ako se ne vratim za pola sata vratite se istim putem i čekajte me u Svamp Setlmentu. U redu?

— Dokle?

— Dok se ne vratim, naravno — osmehnu se ninda, prebacujući torbu iz kola na svoje rame.

Trenutak kasnije on bešumno skliznu među šiblje koje se njihalo na vetru, ne poremetivši nijednim pokretom njegov prirodni izgled.

— Čudan čovek — šapnu Pikert zauzimajući položaj iza kola. — Od kada ga poznaješ?

— Od juče, ali mi se čini kao da sam odrastao s njim. Zašto?

— Ne znam... — Pikert je zamišljeno buljio pred sebe. — Na mene je ostavio utisak užasne snage i brzine... znaš, kao kada posmatraš pantera u zoološkom vrtu. On naizgled drema, ali užasna smrt očekuje svakog ko mu se neoprezno približi nadohvat kandži...

Samo nekoliko desetina stopa dalje čovek o kome su govorili hitro se presvlačio u tradicionalni kostim japanskog ninde, potpuno crnu odeću od tanke svilne priljubljenu uz telo i crnu kapuljaču sa dva uska, jedva vidljiva proreza za oči. Da je bila noć, on bi čak i očne kapke premazao specijalnom tamnom smesom, ali za tim sada nije bilo potrebe. Prikrivši torbu sa svojom odećom među grane jednog drveta, on zadenu katana za široki kožni opasač, neprestano osluškujući šumove koji su dopirali zdesna.

Da, sada je bio potpuno siguran. Šum kretanja kroz vodu ponavljao se u pravilnim razmacima, onako kako se ne kreće nijedna životinja...

Ali, taj šum nije ga podsećao ni na čoveka koji s mukom vadi noge sa muljevitog dna močvare. Pre svega, kretao se suviše brzo za takvo nešto; drugo, činilo mu se da bi takav šum u vodi mogla da izazove samo neka barska ptica, sa dugim, tankim nogama i širokim stopalom koje ne tone u blato.

Na jednom mestu bujno rastinje spuštalo se nad samu vodu, ostavljajući stopu prostora do vlažne, blatne obale. Ninda skližu u taj prostor ne stvarajući nikakav šum. Bio je sada do pojasa u vodi, odvratno toploj, kao krv, ali nije dopustio da ga to i na trenutak dekoncentriše.

Koraci u vodi sada su se čuli svega dvadesetak stopa ispred njega, sve tiši, i, činilo mu se, sve oprezniji. Ninda vrhovima prstiju desne ruke izvuče iz pojasa čeličnu zvezdu čije su ivice bile izbrušene kao oštrica brijača. Šuriken, to smrtonosno oružje kojim su ninde stotinama godina bešumno ubijale na daljinu, bio je spreman za novi obračun...

Sada je kroz žbunje već nazirao i pokret, tamnu masu koja se povremeno nazirala na svetlijoj pozadini površine vode. Obrisi nisu podsećali na ljudske, ili se to nindi samo učinilo. Bilo je veoma malo tako visokih, a istovremeno tako širokih ljudi na svetu... ili se nepoznati jednostavno kretao po nekom podvodnom grebenu koji ga je izdi-

zao na veću visinu iznad površine?

Prilika iznenada zastade i Lesli u mislima proceni njen položaj: dvadeset stopa desno od njega, otprilike tačno naspram zaustavljenih kola. Možda su upravo ona bila njegov cilj?

Iznenadni prasak slomljenog drveta velikog prečnika, šum naglo uzburkane vode. Da je ninda bio sposoban za strah, u ovom trenutku svakako bi ga osetio...

Stablo jednog drveta, iščupano zajedno sa korenom, naglo se izdiže iznad ostalih krošnji, sve više i više, postepno se naginjući, kao koplje čiji bacač traži najpogodniji ugao za lansiranje...

Munjevita procena rastojanja, mogućeg pravca leta, brzine... Ninda je već znao da su zaustavljena kola cilj tog užasno snažnog protivnika!

Šuriken zazuja kroz vazduh, sekući na svojoj putanji kao srp tanke stabljike trske. To mu je oduzimalo energiju, ali drugog izbora nije bilo; ninda je imao samo delić sekunde za pokušaj da spreči to ogromno drvo da poleti prema njegovim prijateljima!

Kratak i zvonak metalni zvuk, kao da je šuriken pogodio limenu ploču. Instinkt zadrža nindu u mestu, iako se morao boriti sa snažnim impulsom koji ga je gonio da jurne napred i stane pred tajanstvenog protivnika sa mačem u rukama.

Metalni zvuk? Da li je taj čovek možda nosio — oklop? Ako

jeste, onda ga šuriken, na ovom rastojanju ne može zaustaviti!

Ipak!

Krošnja drveta ponovo se spusti, lomeći okolne tanke grane. Na putu zaurla motor i Lesli se osmehnu ispod svoje kapuljače; Dani i Pikert činili su ono što je bilo i najmudrije — udaljavali su se sa opasnog mesta.

Zvuk motora odavo je da su kola u rikvercu, što je značilo da se vraćaju preko potopljenog dela puta. Još bolje; na drugoj strani položaj je bio daleko povoljniji jer im se niko nije mogao neopaženo privući.

Oslobođen brige za dvojicu svojih prijatelja, Lesli svu pažnju posveti protivniku pred sobom. Ovaj se iznenada utišao, ili je šum njegovih pokreta bio prigušen bukom motora; bilo kako bilo, do Leslievih napetih čula nije dopirao nikakav signal.

Taj trik ninda je dobro poznavao i često primenjivao. Njegov protivnik želi da ga istera iz skrovišta? U redu, ninda će čekati. Imao je puno poverenje u svoje nerve i strpljenje koje je do sada uvek bilo bar za njanu su veće od strpljenja protivnika.

Ninda je čekao...

Deset minuta. Dvadeset...

Trideset minuta...

Lesli bešumno prebaci težinu tela s jedne noge na drugu, tražeći pouzdaniji oslonac u mekom dnu močvare. Njegov protivnik je dolazio; strpljenje ninde pobedilo je još jednom...

Čudno, ovoga puta nije zapazio nikakav pokret, iako su se ponavljali isti šumovi kao pola časa ranije. Protivnik je morao preći isti put ako je želeo da dopre do mesta odakle je doleteo šuriken. Da li je moguće da je ozbiljnije potvrđen i da je sve do sada, možda onesvešćen, ležao u blatu močvare? Ako je tako, onda je propustio veliku priliku da ovaj obračun okonča...

Ne, šum kretanja nije odavao nikakvu nesigurnost u hodu; šta više bio je još tiši nego maločas. Malo se prignuvši tako da mu oči budu nad samom površinom vode, Lesli je pregledao inč po inč prostora pred sobom. Nemoguće da ne primeti ako mu se onaj drugi približava, a i najmanji pokret biće dovoljan da odredi cilj za svoj sledeći šuriken, već čvrsto stisnut među prstima desne ruke.

Još jedan šum izdvajao se iz uobičajenih zvukova močvare. Neprekidno šuštanje lišća, šuštanje koje je odudaralo od onoga izazvanog povremenim naglim udarima vetra.

Da li je možda...?

Da!

Pod crnom kapuljačom usne ninde raširiše se u osmeh. Njegov protivnik bio je ne samo snažan, već i veoma lukav. Gotovo pola sata, sa bezgraničnim strpljenjem i bez ikakvog šuma, skupljao je sitne grančice sa drveća oko sebe kako bi se maskirao u pokretni žbun. Čak i ta-

da morao se kretati sporo, veoma sporo, tako da čak ni oštre nindine oči sve do sada nisu uspele da razaberu nikakav pokret u bujnom zelenilu.

Da, sada ga je konačno video. Pokret na stranu suprotnu od one na koju je grane nosio vetar, dovoljan da otkrije sve do tada izvršnu kamuflažu.

Ko bi to mogao biti? Dolman? Ili neko od njegovih ljudi?

Ninđa okrete glavu na stranu i spusti usta nad samu površinu vode. Na taj način osigura se da protivnik ne može odrediti pravac iz kojeg dolazi zvuk njegovog glasa.

— Hej! — reče tiho. — Mene tražiš?

Onaj pokret zelenila pred Leslijem iznenada se prekide. Čovek maskiran grančicama tako uspešno se slivao sa svojom okolinom da Lesli na trenutak pomisli kako se ipak prevario.

Ali ne...

— Ko si ti?

Neobičan glas... ili je za to možda kriv odjek koji je davala vetrom uzburkana površina močvare. Šupalj, ravan, gotovo neljudski glas... veoma sličan onim glasovima koje tako nevešto proizvode elektronski kompjuteri.

Lesli se odluči na izazov.

— Dođi da vidiš — reče isto onako tiho. — Ako smeš...

Greška!

Dvadeset stopa levo od njega, na strani kojoj je bio okrenut dok je izgovarao tih nekoliko re-

či, bljesnu plamen eksplozije. Ličilo je to na eksploziju mine manjeg kalibra, ali... čak ni ninđa nije mogao da zamisli čoveka koji kroz močvaru gaca sa minobacačem na ramenu...

Ili je on možda imao nekog do sada nevidljivog saveznika?

U mislima je analizirao utiske zabeležene u pamćenju. Ne, njegov protivnik je bio sam; mina je zaista doletela iz njegovog pravca i samo je predostrožnost spasila ninđu. To i pogrešna procena mesta na kojem se nalazio...

I ovako je bio dobro potrešen eksplozijom koja se kroz vodu prenela mnogo snažnije nego kroz vazduh. Sklopivši oči, izašao je na kraj sa talasom nesvestice koji je pretio da mu na trenutak blokira sva čula.

Šuriken, međutim, ne zadrhta u snažnoj ruci i on se malo ispravi. Biće vremena da se oporavi. Biće vremena da se oporavi od eksplozije, jer je igra strpljenja ponovo počinjala.

Nevidljivi protivnik postao je samouvereniji nego maločas, ili ga je strpljenje jednostavno izdalo. Kretao se mnogo bučnije kada je pošao da pogleda hoće li naći raskomadano telo u vodi močvare; ninđa je sada jasno video glomazne obrise tela maskiranog zelenilom, iako još uvek nije mogao precizno da razabere lik.

Stisnuo je zube i pogledao oko sebe. Trebalo je brzo napustiti ovo mesto, ali muljevito dno pod nogama to neće dopustiti. Kada bi...

Jedna duga vitka grana nagnuta nad vodu odgovarala je onome što je planirao. Čvrsto se uhvatio za nju levom rukom, a onda desnom zavitlao šuriken u pravcu mesta na kojem je poslednji put zapazio pokret zelene mase.

Odbacivši se nogama o dno, on, jednom rukom okačen o granu, načini dugi skok prema suvom tlu. Dotakao je gustu i vlažnu travu u času kada je šuriken još jednom pogodio svoj cilj, ponovo uz onaj isti karakteristični zvuk metala.

Odgovor je stigao munjevito, u obliku nove eksplozije, novog mrkožutog vatrenog stuba koji je Leslija zasuo zemljom i kapljicama prljave vode. Otkotrljavši se, ninda potraži zaklon iza jednog širokog debla.

Druga mina, ako je to bila mina, pogodila je mnogo preciznije, u samo podnožje drveta pod kojim se ninda trenutak ranije skrivao.

»Na isti trik dva puta neće nasesti«, pomisli Lesli. »Ne verujem da će još jednom prići kako bi video da li je pogodio...«

I nije se varao, jer nevidljivi suparnik više nije želeo ništa da rizikuje. Još jedna eksplozija, nekoliko stopa levo od mesta na kojem je odjeknula maločas. Za

njom druga i treća, u preciznom nizu smišljenom da komadićima čelika zaspe čitav prostor sa kojeg je šuriken doleteo.

Ninda stisnu zube. Ako je želeo da preživi ovaj obračun, moraće još jednom da bude veoma brz...

I da na vatru uzvрати vatrom!

U ruci mu se stvori sitna kuglica sa eksplozivom ogromne razorne snage, starim pronalaskom ninda koji je Lesli usavršio uz pomoć savremene hemije. Sada je trebalo samo još izbeći sledeći hitac i naći priliku da se na udarac uzvрати.

U času kada se novi vatre-ni stub podigao svega desetak stopa desno od njega, ninda se odlepi od zemlje i kroz vazduh polete prema mestu označenom karakterističnim krugom izgorele trave. Plitki levak neće mu pružiti nikakvu zaštitu od naredne mine, ali je on računao s tim da će deblo iza kojeg se maločas nalazio poslužiti kao paravan koji neće propustiti komade čelika prema njemu.

Čelik je još zviždao nad njegovom glavom kada je snažno zamahnuo desnom rukom. Nije bilo vremena za precizniji hitac, ali je on računao sa razornom snagom eksplozivnih kuglica...

Ovoga puta vodeni stub, pomešan sa crnim dimom, uzdigao se visoko nad krošnje drveća. Lesli zari glavu u zemlju, čekajući da njegov suparnik uzvрати.

Ne...

Ono malopredašnje gackanje po vodi čulo se opet, kroz odjek tutnjave eksplozije koji se već lagano vraćao prema njemu. Malo nepravilno, ali brzo, veoma brzo protivnik se udaljavao sa mesta obračuna. A to je bilo ono što nije smeo dozvoliti...

Stisnuvši dršku katana u ruci, ninda bez oklevanja skoči u vodu koja mu je ovde dosezala do pojasa. Još malo, još koji trenutak i on će konačno ugledati lice čoveka koji ga je zamalo ubio...

*

*

*

— Kako rekoste? — zapanjeno upita Čeril, odmičući slušalicu od uha, jer je snažni glas iz nje gotovo zaglušio.

— Tabasko Pit — odjeknu ne manje snažno iz slušalice. — Ja sam Lesliejev prijatelj, gospođo, saradnik! Zna li gde je on sada?

— Ne. .. zaista ne znam... mada očekujem da se vrati. Zašto?

— Sumiko i ja... pretpostavljam da poznajete Sumiko, našu prijateljicu... maločas smo doputovali iz San Franciska. Imamo za Lesa neka veoma važna obaveštenja i jako je važno da ga što pre pronađemo...

— On je pre tri, tri i po sata otišao iz hotela, rekavši da ima hitan sastanak — objasni

Čeril. Još uvek se nalazila u svojoj postelji, ali je ona bila uredna i presvučena, kao i sama Čeril. — Mislim da će najbolje biti da ga ovde sačekate...

— I ne znate kuda je mogao da ode?

— Ne, ne znam, mladiću — ljutnu se malo Čeril. — On i ja rastali smo se pod malo... hmm, neugodnim okolnostima. Mada se to vas konačno ne tiče. Ako želite, dođite da ga sačekate ovde, a ako ne, nosite se do đavola! Jasno?

— Vrlo jasno, gospođo! — u glasu Tabasko Pita osećao se smeh. — Onda ćemo učiniti ono što vama svakako manje odgovara — doći ćemo da ga sačekamo u vašem apartmanu. Do viđenja, gospođo!

Uz besnu psovku, Čeril tresnu slušalicu na aparat i ponovo se ispruži na postelji, leno prelistavajući neki ilustrovani časopis. Nije je u stvari ništa privlačio, kao ni upola puna čaša konjaka na stočiću kraj nje.

Ustala je i leno odšetala do ogledala kako bi proverila svoj izgled. Šminka, frizura, nokti, sve je bilo na svom mestu... Kritički je pogledala kućnu haljinu, pripijenu uz čvrsto telo i zadovoljno klimnula glavom, ali joj na jednu novu pomisao gnev ponovo izobličio crte.

— Prokletstvo — reče glasno — kog sam se đavola ovako udesila kad stiže ta mala japanska drolja! Nije mi jasno kako jedan

belac uopšte može da spava sa takvim majmunima... Prokleti Pikert... nije morao da naleti baš jutros... Da je bio malo pametniji, pozvao bi me u svoj apartman i sve bi bilo u redu. Nijedan muškarac se još nije naljutio zbog nečeg što ne zna, pa ni taj Lesli Eldridž ne bi bio izuzetak...

Telefon ponovo zazvoni i ona besno opsova.

— Da? — zareža.

— Bredli ovde — miran, topao glas, pun muževnosti. — Čeril... da li ti se Eldridž možda javljao?

— Lesli? Neee... zaboga, Bred, pa on je otišao s tobom.

— Jeste, ali smo se rastali u močvari... Trebalo je odavno da se vrati, pa sam pomislio da nije našao neki drugi put da izađe odande...

— Pa?

— Ako se slučajno javi, mada su za to mali izgledi, reci mu da smo Mišel i ja još uvek u Svamp Setlmentu... i da ćemo se javljati svakog narednog sata. Nije zgodno, najbliži telefon je tek na pet milja od tog mesta, znaš...

— Ne znam, mister Pikert! I ne zanima me mnogo taj Setlment, ili kako se već zove...

— Čeril! Šta se s tobom dogodilo?

— Dogodilo? Ništa se nije dogodilo, boga mu! Sem što ležim ovde sama kao glupača dok vi šašavi muškarci lomite vratove

po nekim močvarama! Dosađujem se, eto šta!

— Devojko, ti kao da si zaboravila da mi ovde tražimo tvog oca! — Pikertov glas iznenada postade oštiji.

Ona još jednom tresnu slušalicu na aparat, odluči da je ne diže ako telefon ponovo zazvoni. Vratila se do ogledala i namestila nekoliko uvojaka kose na čelu, zamišljeno srkućući konjak iz čaše koju je ponela sa sobom.

Ispijala je već treću čašu kada je neko zakucao na vratima.

— Uđite, otvoreno je! — povika. Bilo joj je prijatno na postelji u lakoj omaglici od alkohola i nije želela da ustaje.

Vrata se otvoriše i na njima se pojavi neobičan par. Čeril protrlja oči, jer alkohol i tama u predsoblju nisu dopuštali da ih sasvim dobro vidi. Oboje zastađoše na vratima spavaće sobe: niska, mršava japanska lutka sa nekim odvartnim crnim očima i plecat momak plave kose. Hmm... taj tip ne izgleda loše, zaista...

— Ko ste vi? — upita ono oštro.

— Ja sam Sumiko — reče Japanka. — Oprostite što vas uznemiravamo, gospođo Bejsingstok, ali zaista nam se žuri da pronademo Leslija. Nije se javljao u međuvremenu?

— Ne, draga — odvrati Čeril sa suvom ljubaznošću svetske žene — tvoj ljubavnik se nije javljao... pretpostavljam da je džentlmen iza vas, taj nevaspita-

ni Tabasko Pit koji se javljao maločas sa aerodroma. Budite ljubazni i smestite se u drugoj prostoriji... Ako telefon zazvoni, odgovorite. Ja ni za koga nisam ovde... hoću da spavam!

Energično mahnuvši rukom, ona im okrete leđa. Njih dvoje se zgledaše i razmeniše osmehe.

— Ovde je ipak mnogo prijaćnije — primeti Pit dok su zauzimali mesta u Lesliejevoj sobi — alkohol mnogo slabije miriše nego kod ljupke gospođe Bejsingstok. Gospođe bože, kakva razlika u odnosu na starog gospodina Skarfa!

— Lep primer kako mnogo novca i malo obaveza mogu iskvariti jednu lepu i inteligentnu ženu — sleže Sumiko ramenima. — Šta da radimo?

— Da se odmorimo — progundā Pit. — Više od tebe želeo bih da nađemo Leslieja, ali je prokleta stvar u tome što niko izgleda pojma nema gde je. Ostaje nam samo da čekamo i nadamo se da će se uskoro javiti...

— Tako rado bih se okupala — tiho reče Sumiko.

— Samo napred, devojčice! Misliš da gospođa Bejsingstok ima nešto protiv ako se u njenom kupatilu nađe i jedna devojka žute kože?

— Upravo to mislim, Pite — klimnu ona ozbiljno glavom. — Video si njen pogled kada smo ušli...

— Jesam. Za mene bi to bio razlog više da uđem u kupati-

lo i ostanem tamo čitav sat... nesreća je u tome što sam se za ovaj mesec već okupao, znaš...

Ona se bledo osmehnu.

— To je suviše stari vic da bi me mogao nasmejati, Pite... ali ja ipak idem da se osvežim.

Telefon je zazvonio upravo kada se presvučena vratila iz kupatila, ali je Pit bio bliži aparatu od nje.

— Halo?

— Apartman 208? — glas je bio muški, mlad i nesiguran.

— Da. Koga tražite?

— Da li se Lesli... mister Eldridž, javljao? Ovde je Dani Mičel?...

— Ne, Dani Mičele, Lesli se nije javljao. A i ja bih jako voleo da doznam kada će se javiti. Kada si ga video poslednji put?

— Morao bih prvo da doznam s kim razgovaram... — taksista je bio oprezan.

— Tabasko Pit... Ja sam Lesliejev prijatelj iz San Franciska. Ako si čuo moje ime, onda je sve u redu. Znam da ti mogu verovati...

— Čuo sam... Slušaj, Pite, evo šta se dogodilo...

Danijevo pomalo zbrkano objašnjenje o događajima u močvari potrajalo je gotovo pet minuta.

— U redu, u redu! — prekide naglo Pit njegov opis eksplozija koje su se čule u dubini močvare. — Gde ono reče da se nalaziš?

— Pet milja južno od Svamp Seltmenta... tu je najbliža telefonska govornica.

— Ostani onda tu i sačekaj me! — zapovedi Pit. — Jeste li ti i Pikert naoružani?

— Nismo.

— Onda ću poneti oružje i za vas — preseče Pit. Stižem za najviše pola sata, možda četrdeset minuta. U redu?

— Ne možeš stići tako brzo — nasmeja se Dani. — Put je veoma loš i moraš mnogo zaobilaziti...

— Put? Koji će mi davati put? — dreknu Tabasko. — Ja stižem helikopterom, do đavola!

*

* *

Začudo, šum probijanja kroz vodu i grmlje čoveka koga je pratio nikako nije postajao bliži i ninda iznenađeno podiže glavu. On sam kretao se gotovo maksimalnom mogućom brzinom, prečesto rizikujući na mnogim opasnim mestima kako ne bi gubio vreme u njihovom zaoblazanju.

Da li je to značilo da je begunac mnogo brži od njega? Ili da mnogo bolje poznaje močvaru?

Čak i njegov čelični organizam osećao je već napore potere koja je trajala već gotovo dva časa. Svaki korak zahtevao je punu koncentraciju, pogledom i sluhom morao je ispitati svaki detalj na putu ispred sebe, jer je močvara bila puna opasnosti. Životinje su se sve do sada, srećom, ukla-

njele sa njegovog puta, zahvaljujući beguncu koji mu je, na taj način, olakšavao posao. Ali je ne jednom ninda u poslednjem trenutku ustuknuo shvativši da čisto ogledalo vode pred njim krije izdajnički sloj živog mulja iz koga se ne bi mogao lako izvući...

U početku je išao previše brzo, ne štedeći snagu, i to je bila greška. Potpuno razumljiva, s obzirom na pretpostavku da je čovek koga je gonio ranjen. Smatrao je da će ga gubitak krvi ubrzo iscrpiti i zato nije ni želeo da se razdvaja od njega.

Njegov logični mozak donese jedino ispravno rešenje. Osvrnuvši se pažljivo oko sebe, ninda se spusti u podnožje drveta širokog stabla koje je tokom vekova stvorilo minijaturno ostrvce od svog debelog korenja po kojem su se skupljale naslage mulja.

Morao se odmoriti.

I razmisliti, za što sve do sada nije imao prilike, opterećen neprestanom koncentracijom na opasnosti močvare. Suviše toga je improvizovao u ovoj poteri, a ninde sebi nikada nisu dopuštale mnogo improvizacije...

Ko je bio njegov protivnik?

Čovek?

Čovek, ali svakako čovek izuzetnih sposobnosti. Lesli u mislima još jednom ponovi sve ono što je danas video: drvo iščupano iz korena, lukavstvo sa grančicama, brzinu i veštinu s kojom je rukovao onim nepoznatim oružjem nalik na minobacač...

Ukratko, protivnik dostojan svakog poštovanja. I protivnik koji se nije mogao savladati uz pomoć improvizacije.

Bio mu je potreban plan, dobar i pouzdan plan koji će predvideti sve moguće varijante narednog obračuna u močvari. Sada mora naći vremena da takav plan stvori, jer više neće forsirati bezglavu jurnjavu za čovekom bržim od sebe.

U mislima je uporedio do sada pređeni put sa onim što je zapamtio sa karte ovog dela Floride. Njegovo čulo orijentacije nije ga moglo varati: posle svih kruženja i zaobilazaka po močvari on se našao gotovo na samoj obali jezera Okičobi, dve ili tri milje istočno od puta kojim je došao sa Danijem i Piker-tom.

Da li je begunac ipak bio toliko neoprezan da ga dovede u neposrednu blizinu Dolmanovog skloništa?

Ili je ponovo u pitanju lukavstvo koje će gonioca dovesti u smrtonosnu zamku?

Ovo drugo rešenje činilo mu se mnogo prihvatljivijim i Leslie zadovoljno klimnu glavom, nastojeći da sredi misli. Dobro je učinio što je poslušao instinkt i prekinuo uzaludnu poteru. Čovek čije su oči uperene u trag pred njegovim nogama nikada ne zna šta se zbiva iza njegovih leđa; bila je to stara mudrost koja je još jednom potvrđivala svoju ispravnost...

Kao da pred sobom ima kartu, ninda u mislima iscrta putanju kojom su se on i čovek koga je gonio do sada kretali. Usne mu se razvukoše u osmeh. Putanja je formirala spiralu koja se lagano, ali sigurno približavala jednom mestu na obali jezera...

To mesto nalazilo se svega dve milje istočno od njega, gotovo u pravoj liniji. Uz svu opreznost moći će da pređe to rastojanje za najviše jedan sat...

Ali će za to vreme i mrak početi da pada... Brzo je računao: put kojim se progonjeni kretao i dalje će slediti spiralu; to zna, či da će on na isto mesto stići gotovo sat posle Leslija, uveren da mu je gonilac sve vreme za petama.

Ne, greške u računu nije bilo. On i taj tajanstveni protivnik ponovo će se sresti u mrklom mraku...

Sklopio je oči, opuštajući jedan po jedan, sve napete mišiće svog tela. U takvom stanju, nalik transu, organizam se daleko brže oslobađa otrovnih materija koje na gomilava umor; posle samo deset minuta on će ustati, svež i odmoran, kao posle dobro prosipavanja noći u udobnom krevetu.

Kada je nastavio svoj put, otkrio je da mu kretanje daleko lakše pada nego maločas, i to ne samo zato što je bio svežiji: Njegov mozak, naviknut da uči, već je upoznao močvaru i njene tajne; ninda se kroz sve gušću tamu kretao kao zver koja je u

ovoj okolini provela čitav svoj život.

Pred njim, između proređenog rastinja, on opazi crvenilo neba. Išao je pravo na zapad; značilo je to da će na obalu jezera stići upravo po zalasku sunca.

Instinkt ga upozori da uspori korak, iako je sve suvlje tle pod njegovim nogama olakšavalo hodanje. Sada je bio na šumovitom uskom pojasu koji je jezero odvajao od močvare, nešto izdignut nad površinom vode, ali ipak ne toliko da jednom u desetak godina poplave ne bi premestile vodu sa jedne strane tog bedema na drugu.

Zastao je, iznenađen zvukom koji na ovom mestu nije očekivao.

Da se nije prevario?

Ne, sada ga je čuo sasvim jasno. Brundanje snažnog dizel-motora...

Priljubivši se uz drvo, Leslie pokuša da u mraku potraži izvor tog zvuka. Korak po korak, pomerao se od drveta do drveta, a onaj zvuk postajao je sve jači.

Dvadesetak stopa pred njim, gotovo neverovatnom brzinom za uslove vožnje u mraku, projuri neobično vozilo na jako visokim točkovima na čijem je vrhu mutno svetlucala kupola od pleksigasa. Leslie zavrte glavom.

Ono što je video nije bilo moguće; čak i da je postojao dobro utaban šumski put, nijedan čovek, pa ni on sam, ne bi mogao

voziti takvom brzinom između drveća skrivenog u tami!

Odgovor na to pitanje morao je postojati, ali on nije imao vremena da ga traži, hitajući kako bi pogledom ispratio vozilo koje je već nestajalo u tami nad jezerom. Srećom, rumeno nebo davalo je još toliko svetlosti da na površini vode opazi onu istu kupolu od pleksiglasa kako nestaje pod vodom.

Taj Dolman, čovek koji je sve to zamislio, i stvorio — nije mogao da bude običan gangster... sve ovo mirisalo je na moćnu organizaciju sa mnogo uloženog novca i prvorazrednim umom na čelu. Uostalom, takvo nešto se i moglo očekivati od čoveka koji je umeo da ceni ono što je otkrio Filip Skarf...

Objašnjenja su se iznenada pružala jedno za drugim, kao što nešto poređane domine padaju jedna za drugom kada se dotakne ona prava. Naravno, skrovište tajanstvenog Dolmana nalazilo se pod površinom jezera Okičobi, u nekoj prirodnoj ili veštačkoj pećini do koje je pristup obezbeđen kroz močvaru koju su svi izbegavali, a naročito u poslednje vreme, kada je počelo da se priča o sablastima...

Ninđa je sada znao zbog čega je nestalo šest bogatih ljudi, pitajući se, uz osmeh, šta bi pokazao ozbiljniji pregled poslovnih knjiga i računa onih fondacija koje su se bavile prikuplja-

njem novca u dobrotvorne svrhe. Sve ono što je video pred sobom zahtevalo je novac, mnogo novca, u količinama koje su se morale meriti stotinama hiljada i miliona dolara.

I još jedno objašnjenje do kojeg je ninda došao intuicijom: ljudski mozak nije imao dovoljno brzine i refleksa da bi onim vozilom upravljao kroz šumu, ali je to bila dečja igra za veštački mozak uske namene u čiju je elektronsku memoriju precizno ucrtan put kojim se vozilo mora kretati.

I to je, istovremeno, potvrđivalo njegovu teoriju o nestanku Skarfa. Čovek koji je sve ovo stvorio, Dolman, znao je mnogo o ljudskoj i veštačkoj inteligenciji...

Šta sada?

Jedno rešenje nametalo se svojom jednostavnošću — vratiti se istim putem, ili duž obale do nekog od naselja na suprotnoj obali jezera i zatražiti pomoć. Policija, FBI... i neizbežno vojna obaveštajna služba.

Skarfovi pronalasci mogli su postati užasno oružje. Još užasnije ako se kombinuju sa onim što je, bez svake sumnje, već postigao Dolman.

Ninda se ispravi, svestan da prave dileme u stvari nikada nije ni bilo. Podeljeno čovečanstvo još uvek nije zrelo za tako opasna znanja. I Skarf je tako mislio, a Skarf je jedini koji ima prava da takvo nešto objavi svetu.

Ne, on neće poći da traži pomoć. Ni od koga...

Po ko zna koji put, ninda će u poslednji obračun krenuti potpuno sam...

* *

Dani Mičel s naporom podiže glavu, ali mu ona nemoćno pade natrag. Sklopio je oči zaslepljene bleštavom svetlošću koja se odbijala od čiste bele tavanice.

»Gde sam?«, pomisli. »U bolnici... da se nisam slupao? Ali...«

Savlađujući bol u glavi, on oprezno otvori oči, virkajući kroz gotovo spuštene trepavice. Da, bela tavanica ispod koje se pruža traka zaslepljujuće jake svetlosti. On malo okrete glavu.

— Dobro došao među žive, or-tak! — reče neko kraj njega. Dubok, prijateljski, poznat glas.

Ali bol u glavi postade prejak i Dani uz jecaj sklopi oči.

— Pikert! — prostenja. — Gde smo mi ovo?

— Bolje da ti ne kažem! — nasmeja se Pikert. — Mislićeš da sam pošasavio od onog udarca u glavu...

— Udarca? Kakvog udarca?

— Ti se zaista ne sećaš? — zabrinuto upita Pikert. — Izgleda da su te jače lupili nego mene... zar si zaboravio ona dva tipa koja su se pojavila u Svamp Settlementu?

Svamp Settlement... Dani zatrese glavom. Da, prazna ulica

po kojoj vetar goni oblake prašine. I stari kamionet koji se kao da je s neba odjednom stvorio u glavnoj ulici...

— Fred i... i... — prostenja on.

— Tačno, ortak. Fred i Danki, dva dripca koja su rekla da dolaze iz Atlante, Džordžija. Zalutali su, rekoše, a nas dvojica, kao pravi magarci, još se ponudismo da im pokažemo put na karti!

Dani stisnu zube. Da, tako je bilo... on i Pikert, ništa ne sumnjajući, nagli su se nad kartu raširenu po haubi taksija. Sećao se samo kako je nešto iznenada sevnulo... a onda se probudio u ovoj proklesnoj bleštavoj prostoriji...

Prisilio je sebe da ovoga puta oči zadrži otvorene nešto duže. Beli zidovi uske prostorije, ležaj preko puta njega na kome sedi Pikert i odbija opet dimove iz one svoje duge cigarete. Vrata obojena crnom bojom, verovatno od čelika. Bez prozora...

— Reče li ti ono meni gde se nalazimo?

— Nisam.

— Pa reci mi, boga mu!

Pikert se isceri.

— Jesi li siguran da to želiš da čuješ?

— Nisam, ali mi ipak reci...

— Pod jezerom.

Dani pređe rukom preko čela.

— Zakleo bih se da si rekao »pod jezerom« — reče. — Mora da mi još zuji u glavi od udarca.

— Ne zuji... odnosno, možda ti i zuji, ali si me dobro čuo. Na-

lazimo se pod jezerom Okičobi.

Stežući zube, Dani natera neposlušne udove da ga nekako usprave u sedeći položaj. Oslonio se leđima i potiljkom na zid, osećajući njegovu prijatnu hladnoću.

— Dobro, šta radimo mi pod jezerom Okičobi?

— To bih i ja voleo da znam — sleže Pikert ramenima. — Za sada ti mogu jedino reći da smo zatvoreni...

— To nisi ni morao da mi kažeš — promrmlja Dani. — Kako bi bilo da mi sve lepo ispričaš od početka.

— Cigaretu? — ponudi Pikert. — Znaš, to će malo potrajati...

— Može. I nadam se da će biti zabavno...

— Zavisi... mada u zatvoru ne može mnogo da se bira, kažu.

Dani protrlja slepoočnice, osećajući kako se bol u glavi postepeno povlači.

— Moja mama je ipak bila u pravu... neprestano je tvrdila kako ću jednog dana završiti na robiji!

— Hoćeš li da čuješ šta se dogodilo ili ne? — Pikert se blaženo smeškao kao da je čitavog života sanjao samo o ovoj ćeliji belih zidova.

— Hoću! — uzdahnu Dani. — Ona dvojica su nas lupili po glavi, dotle znam. I onda?

— Onda ni ja ne znam šta se događalo, jer sam se osvestio tek u nekom neobičnom vozilu. Ti i ja bili smo bačeni na veoma udobna kožna sedišta pod kupolom

od pleksiglasa. Ili nečeg tvrđeg, jer nisam uspeo da je razbijem čak ni nogama...

— Zašto si hteo da je razbiješ? I šta je vozač za to vreme radio?

Pikert zamišljeno razgazi opušak na čistom betonskom podu.

— U tome i jeste stvar — češ kao se po glavi. — Nije bilo nikakvog vozila...

— Kola su stajala?

— Nisu...

Dani ga sažaljivo pogleda.

— Imam utisak da si od onih koji su u ranoj mladosti previše čitali naučnu fantastiku. Kola su išla bez vozača, a? Ili je to možda bio nevidljivi čovek?

— Nije, jer smo nas dvojica zauzimali oba prednja sedišta, ispred kontrolne table. Teško da bi bilo mesta za trećeg...

— Aha, tabla! Zašto onda nisi jednostavno zaustavio i nekako otvorio tu prokletu kupolu?

Pikert se zavalio na ležaj, stavljajući ruke pod glavu.

— Možda je bolje da ne pričam dalje — reče. — Nisi raspoložen da mi poveruješ?

— Ko kaže? Međutim, ovo što si do sada rekao...

— Potpuno je tačno, Dani. Kao i to da se nalazimo u pećini ispod jezera Okičobi!

Dani je nekoliko trenutaka napeto posmatrao njegovo lice.

— U redu — reče na kraju. — Izivini ako sam pogrešio... sedeli smo u kolima bez vozača koja su se kretala, je li tako?

Šta se, do đavola, nalazilo na toj proklesoj tabli?

— Gotovo ništa — Pikert se ispravi stavljajući novu cigaretu u usta. — Četiri poluge koje nisam mogao ni da dodirnem. I tabla je bila prekrivena poklopcem od pleksiglasa.

— Nikakvih natpisa?

— Ni slova.

— I?

— To vozilo, ne znam ni kako da ga nazovem, jurilo je užasnom brzinom kroz močvaru. Ah, da... imalo je dizel-motor, ako te to malo teši. Bojim se da mi opet ne bi poverovao da se kretalo potpuno bešumno, a?

— Naravno da ne bih! — progundala Dani. — Iako je ova stvar toliko šašava, da više ne znam u šta smem da verujem! Šta je dalje bilo?

— U stvari, ništa! Mislim, ništa se nije događalo... to vozilo kao da se kretalo po šinama, zaobilazeći prepreke savršenom preciznošću, ali pri takvoj brzini da sam stotinak puta pomislio kako će konačno naleteti na neko drvo ili zapasti u duboku vodu.

— Možda i ima šine — umorno reče Dani — skrivene pod površinom vode.

— Nema. Jasno sam video točkove, dosta veće od normalnih.

— I onda?

— Onda smo konačno izbili na obalu, ali to prokleso vozilo nije čak ni usporilo! Pomislio sam da nam je došao poslednji čas kada se voda sklopila nad onom

kupolom, ali u kabinu nije ušla ni kap vode. Malo potom uleteli smo u mračni tunel i izbili iz vode na suvo tle. Vozilo je najзад stalo i jedna ploča na boku je skliznula u stranu, otvarajući prolaz.

— Naravno, ti si izašao i izvukao i mene napolje?

— Naravno. Nije mi se išlo samom u taj mrkli mrak.

— Ja bih ti bio od velike pomoći da je došlo do gužve — progundа Dani. — I sve to vreme nisi video nijedno ljudsko biće, boga mu?

— Nisam. Možda ih je i bilo u blizini, ali rekoh ti da je bio mrkli mrak. Vukao sam te sve dok se na nešto nisam spotakao. Utom su se vrata zalupila, motor onog vozila ponovo je zabrundao i ono je otišlo...

— Kako smo se onda našli ovde?

— Tako kako sam ti ispričao, do đavola! Svetlo se upalilo čim su se vrata zalupila za nama i ja sam ugledao ovo što i ti sada možeš da vidiš. Ništa više, ništa manje!

— Nisi pokušao da otvoriš vrata?

— Jesam. Nemoj me ni pitati da li sam uspeo...

— Neću — nasmeja se Dani. — Hmmm... koliko se razumeš u brave?

— Ne baš naročito, zašto?

— Jedan od razloga — počе Dani s mukom se uspravlajući — jedan od razloga što je moja mama govorila da ću završiti na

robiji bio je što sam se neko vreme družio sa bandom obijača u kraju... Hmmm, baš me zanima dali sam zapamtio neku od lekcija iz tog vremena...

Pikert nije imao srca da mu kaže kako se uzaludno trudi. Ležao je na svojoj postelji odbijajući dimove iz cagarete, sve dok nije čuo razočaranu Danijevu psovku.

— Elektronska brava, zar ne? — reče mirno. — Otvara se samo daljinskom komandom.

— Tako nešto — složi se Dani vraćajući se do postelje. — Koliko smo dugo u ovoj rupi?

— Nešto više od dva sata. Otprilike toliko smo i putovali dovede. Gladan si, a?

— Kao vuk! Šta misliš da li će nas naši tamničari nahraniti ili će problem rešiti tako što će nas jednostavno pustiti da pocrkamo od gladi?

— Teško... da su hteli jednostavno rešenje mogli su nas podaviti u močvari. Niko nikada ne bi otkrio naše kosti.

— U pravu si. Mada nemoj misliti da si me utešio!

— Zašto? — Pikertov pogled bio je iznenađen.

— Ne budi naivan, ortak! Da si ti na mestu naših tamničara, zar bi smeo da dozvoliš da neko ispriča priču o pećini ispod jezera Okičobi? I o onom tvom šašavom vozilu? Ne, dečko moj, srediće nas... a kad to već nisu učinili u močvari — znaj da nas očekuje nešto mnogo gore!

— Ako to već treba da se dogodi — mirno reče Pikert — onda neka se dogodi što pre.

— Zašto?

— Nemam više cigareta.

Dani odmahnu rukom.

— Cigarete su ionako loše po zdravlje, to ti piše na svakoj kutiji... Lagano samoubistvo, znaš!

— Ali je i to bolje od onoga što nas čeka u ovoj rupi... Dani, ti si iz ovog kraja... ko bi mogao biti mozak iza ovog poduhvata?

— Ne znam... Leslie je pomenio nekog Dolmana... pretpostavljam da bi to mogao biti on. Nego, kad smo već kod Leslija. Šta misliš da li je uspeo da se izvuče iz močvare?

— Nadam se da jeste... jer, ako nije — ti i ja smo mrtvi, ortak!

Zgnječivši sa uzdahom poslednji opušak na podu, Pikert priđe vratima, sa rukama zavučenim duboko u džepove. Oslonio se leđima o njih i gledao u suprotni zid, tiho zviždućući.

— Prekini s tim zviždanjem... ponovo će me zaoleti glava!

Pikert ga pogleda.

— Izvini...

— U stvari, ne smeta mi — pomirljivo počeo Dani. — Ja...

— Pssst!

— Šta je bilo? — trže se Dani.

— Neko dolazi! — šapatom odvrati Pikert. — Šta misliš da li bi...?

Dani skoči na noge.

— Ako nam se prilika ukaže, nećemo je propustiti — reče tiho. — Mada ti mogu reći da sumnjam u to... čuješ- koraci nekoliko ljudi...

Vrata se bešumno otvoriše i njih dvojica se zagledaše u isto tako bleštavo osvetljeni uski hodnik.

Prizor u njemu nije obećavao mnogo nade. Pravo u njih gledale su cavi četiri automatske puške...

*
* *

Okrenuvši leđa jezeru, ninda je tražio pogodno mesto za zasedu među drvećem. Pod njegovim nogama tle je još uvek bilo suvo, ali je već osećao nagib koji će ga uskoro dovesti na nivo vode u močvari.

Njegov protivnik pokazao je da se dobro snalazi u vodi i blatu, ali je on ipak njih odabrao za poprište obračuna. Jedna od starih mudrosti ninda govorila je da je samouveren protivnik neoprezan protivnik; čovek koji misli da ima neku prednost često oseti i suviše samopouzdanja.

A postojao je i drugi razlog za to — močvara je pružila više dobrih zaklona od suvog tla, a iznenađenje je predstavljalo veoma bitan deo nindinog plana.

Nije mu bio potreban sat da bi znao kako se trenutak obračuna približava; haragei, to nepo-

grešivo čulo opasnosti, javilo se po prvi put, ukazujući na pravac iz kojeg će protivnik uskoro stići.

Pod oštricom katana kora mla dog drveta gulila se lako i brzo. Veštim pokretima Lesli je savi u trubu dugu gotovo deset stopa, i pažljivo oslonjenu na čvrstu granu susednog drveta. On sam zauze mesto iza gustog žbuna, do kolena u vodi. Tle je bilo malo mekše nego što je želeo, ali to nije bilo opasno sve dok tu činjenicu ima u vidu...

Katana je nepokretno stajao u svojim koricama stisnutim levom rukom ninđe. Biće dovoljan samo delić sekunde da čelična oštrica izleti uz karakteristično zviždanje i zada munjeviti udarac kojem neće moći da se suprotstavi čak ni oklop tvrđi od šuriken.

Njegove osetljive uši po prvi put uhvatiše šum koraka kroz vodu. Protivnik je stizao na vreme...

Ninđa je strpljivo čekao, nepokretniji od žbuna pred sobom. U desnoj ruci nalazio mu se uži deo trube načinjene od kore. Lagano ga je prineo ustima.

Deset stopa. Rastojanje predviđeno njegovim planom...

— Stani! — šapnu on u trubu.

Tišina. Kao da je i vetar na trenutak zastao kako bi video šta se događa u močvari.

A onda smeh. Šupalj, promukao, neprirodan...

— Ko se to usuđuje da izaziva sablast močvare? — u glasu je bilo podsmeha.

— Onaj koji je došao da te ubije...

Glas ninđe nije dopirao sa mesta na kojem se zaista nalazio, već iz otvora trube čitavih deset stopa dalje, po strani, u blizini mesta gde je »sablast« zaustala...

— Mene niko ne može ubiti, čoveče. Ja sam — sablast!

Ninđa se uzdrža od prezrivotog smeha koji bi protivniku jasno dao do znanja šta misli o takvim pričama. Smeh još uvek nije bio potreban. Što manje šumova načini, utoliko su manje šanse da »sablast« otkrije njegov pravi položaj.

— Mene nećeš prevariti — reče ninđa. — Ti nisi sablast... ti si čovek od krvi i mesa, kao i ja, kao svi drugi — a čovek može da umre!

Smeh koji mu je odgovorio iz mračnog spleta močvarnog bilja bio je iskren i samouveren, čak nadmoćan do prezira.

— Mnogi su to pomislili — ponovo se javi onaj isti promukli, šuštavi glas, glas kakvim bi i sama Smrt govorila kada bi imala dar govora. — Njihove kosti su tu, u mulju močvare. Tamo gde će završiti i tvoje kosti, čoveče...

»Videćemo«, pomisli ninđa, bešumno izvlačeći noge iz dubokog blata prekrivenog vodom. »Videćemo... i to veoma brzo...«

Voda iznenada zahuća uzburkana snažnim udovima i žbunje poče da se lomi pred naletom mase teškog tela. Ali su ti zvuci dopirali s mesta odakle se čuo nindin glas...

A njega tamo nije bilo!

Leslijeve oči primiše poslednji podatak koji mu je bio potreban; položaj ogromne tamne mase koja je u paroksizmu besa kršila žbunje oko sebe. Signal iz mozga brzinom munje prenese se do udova napetih za skok, do mišića već ispunjenih potrebnom energijom...

U dugom visokom luku, telo ninde polete kroz vlažni vazduh močvare, a nad njegovom glavom sinu blistava oštrica katane. Vazduh zazvižda pred sečivom koje se nepogrešivo spuštalo na cilj...

Prasak električnog pražnjenja, snažan udarac, jak miris ozona. Mračno rastinje na poprištu obračuna na trenutak obasja svetloplava munja, čineći mrak koji se posle nje ponovo sklopio još crnijim.

... Ninda lagano podiže glavu iz plitke vode, udišući punim plućima vazduh koji je još mirisao na ozon.

»Šta se dogodilo?«, pitao se njegov, ošamućeni mozak.

»Šta?

Ko je pobedio? Ja? Ili on?

I gde je moj katana?«

Nepomičan, kao mrtvac, ninda svojim čulima ispita okolinu.

Tišina. Šum vetra u krošnjama, kao tihi smeh.

Miris ozona, sve slabiji; i sve snažniji miris zapaljene gume, vrelog metala.

Hladno blato, hladna voda pod opečenim rukama. Zašto su opečene?

Tama. Snop iskrica na mrežnjači, ali je to možda samo posledica malopredašnje munje...

Nema opasnosti, kaže haragei.

Zatresavši glavom, ninda se lagano uspravi, osećajući da mu se kontrola nad telom vraća. I mozak je sada radio smirenije, hladnokrvnije, logičnije.

— Šta se dogodilo?

Munja... ozon... šok...

Električno pražnjenje!

Kleknuvši, ninda poče da pipa rukama po blatu oko sebe. Električno polje delovalo je nasuprot energiji udarca... da, katana je bio tu, pod tankim slojem vode. Opečeni prsti skliznuše niz glatku oštricu.

Neoštećen...

Iz bogato ukrašene drške u ruku i telo ninde slivala se nova snaga. Zastao je na trenutak da nekoliko puta udahne duboko vazduh kako bi krv obogatila kiseonikom.

A onda je bilo vremena da pogleda šta se dogodilo sa njegovim protivnikom, tamnom masom koja je nekoliko koraka dalje ležala u plitkoj vodi iz koje se dizala jedva vidljiva para.

Para?

Lesli se još jednom spusti na kolena, pokušavajući da razabere konture tela među polomlje-

nim ostacima drveta. Prsti mu dotakoše njegovo telo.

Metal. Zagrejan metal...

Prsti su se kretali sve brže, naviše, prema vratu koji je morao biti presečen udarcem katan.

Umesto krvi i prekinutih pršljenova, nindini prsti napipaše splet kablova na kojima je izolacija još tinjala.

Robot!

Robot izvanredno prilagođen uslovima močvare, veštačko stvo renje izvanredno dugih nogu, snažnih ruku i glomaznog tela koje u sebi krije ogromnu energiju!

Lesli se uspravi, još jednom ispitujući tišinu močvare. I haragei je čutao. iko nije prisustvo vao borbi na život i smrt između čoveka i robota...

Tanki snop minijaturene baterijske lampe osvetli moćno telo. Lanser raketa ugrađena na desnom ramenu, još dve rakete u posebno predviđenim ležištima duž pojasa. Duge ruke, sa tri zgloba; jedna od njih završavala se mačatom dugom gotovo dve stope, druga je imala prste iz kojih su se mogle izvlačiti kandže od čelika.

I glava. Kutija u obliku kocke čije staklene oči bulje u mrak iznad rešetke zvučnika ispod koje je postavljen senzor za audio signale.

— Prava tvrđava na dve noge — reče ninda tiho. — Sva sreća da ga nijednom nisam video... pitanje je da li bih smeo da mu se suprotstavim...

On oprezno dotače metalnu kocku glave. Bila je teža nego što je mislio, tako da je s mukom uspeo da je prevrne. Ispod poklopca na zadnjoj strani nalazila su se smotana dva električna kablja sa pločicama na krajevima.

Klimnuo je glavom, jer je to bilo ono što je i očekivao da će naći. Dolman je pretekao Skarfa za čitav korak i ostvario ono čega se stari naučnik najviše plašio...

Ne oklevajući, ninda prisloni dve metalne pločice na svoje čelo.

— Sada ćemo videti koliko si dobar naučnik, Dolmane — reče kroz zube.

Samo je on znao da je za takav postupak bilo potrebno mnogo više hrabrosti nego za sve ono što je učinio nekoliko minuta ranije...

*
* *

— Dobro došli u »Vučju jamu«, gospodo — reče jedan glas od kojeg se Daniju podiže kosa na glavi. Buljio je u unakaženo lice čoveka u blistavobelom mantilu koji je sedeo za konzolom ogromnog elektronskog uređaja.

A opet, taj uređaj zauzimao je samo deo džinovske sale koja se kao kupola svijala nad njihovim glavama. Svud unaokolo zujale su druge slične mašine oko kojih su stajali ili sedeli ljudi u belim mantilima, dogovarajući se tihim glasovima, ili izgovarajući zagonetne skraćenice u mikrofone prikačene na revere.

— Kao u Hjustonu — primeti Pikert zainteresovano. On kao da nije obraćao pažnju na cev automatske puške još uvek zarivenu u njegova leđa.

— Da, kao u Hjustonu — reče unakaženi čovek. Glava mu je zadržala samo polovinu sede koše, druga polovina lobanje sastojala se od zbrčkane gomile kože i žila koja se širila i na veći deo lica, sa kojeg je gledalo samo jedno oko. Usta su bila na svom mestu, ali se zato ona užasna opekotina spuštala niz vrat, otkrivajući metalne ecvi na mestu gde je čak i koža bila uklonjena.

— Kako je ovo mesto? — upita Pikert.

— Sami ste rekli — ponovi sedokosi čovek svojim metalnim glasom. — Nešto slično Hjustonu. Samo što odavde nećemo kontrolisati lansiranje raketa, već nešto mnogo efikasnije...

— Vi ste... Dolman?

— Da. Tomas Dolman... sin Ernesta Dolmana.

Pikert pređe rukom preko čela.

— Ernest Dolman? Čekajte... Ernest Dolman... vaš otac je bio Nemač?

— Da. I ja sam Nemač. her Pikert. Njegovo ime vam ništa ne govori?

Pikert s gađenjem na licu odmahnu glavom.

— Kako da ne? Ernest Dolman, zvani »krvavi doktor«, zar ne? Izvršio je samoubistvo pre nego što ga je stigla osveta za ono što je činio po koncentracionim logorima!

— Osveta je prljava reč, her Pikert. Ja ne volim da je upotrebljavam... iako bih imao više razloga za to nego vi. Najzad, vaši zemljaci posredno su krivi za smrt moga oca. Srećom, njegov naučni testament ostao je u mojim rukama. Ako je mom ocu potreban ikakav spomenik, onda će to biti ono što sam ja učinio, nastavljajući njegovo delo!

— On je vršio eksperimente na mozgu... šteta što nije pokušao i na svom sinu!

— Ne! — oštro reče Dolman stražaru koji muni Pikerta puškom u leđa. — On će već biti kažnjen za svoju drskost... na pravi način. Da, moj otac je iskoristio jedinstvenu priliku koju mu je pružio rat, mogao je činiti sve ono što bi u mirno vreme bilo nezamislivo, ali je na taj način došao do dragocenih saznanja. Danas, her Pikert, niko na svetu ne zna bolje od mene kako funkcioniše ljudski mozak... i kako se na njega može uticati! Plodovi mog rada uskoro će biti objavljeni... i upotrebljeni na pravi način!

— Samo za pripadnike »odabrane rase«, pretpostavljam — sarkastično reče Pikert.

— Nešto slično. Moj izum daje ljudskom mozgu neograničeno znanje, neograničenu moć... a za to svaki mozak nije sposoban, Pikerte. Selekcija se mora izvesti vrlo brižljivo.

— Vaš izum? — isceri se Pikert. — A zbog čega vam je onda bio potreban Filip Skarf?

— Filip Skarf bavio se, kao i ja, udruživanjem ljudske i veštačke inteligencije. Mislio sam da zna nešto više, ali je njega onaj takozvani humanizam od koga mnogi vaši naučnici pate, sprečio da produži pravim putem. Uskoro ćete imati prilike da vidite moje remek-delo: robota koji svoje informacije direktno može da razmenjuje sa ljudskim mozgom... isto kao što ja, uz pomoć dva obična električna kablova, mogu da koristim džinovsku memoriju uređaja koji vidite preda mnom.

Dani Mičel stisnu pesnice. Da li je ovo ružan san, ili se ovo zaista događa?

— Šta ćete učiniti sa nama? — upita.

— Isto što i sa Skarfom — sleže Dolman ramenima. — Potrebni su mi vaši mozgovi, gospodo, za još nekoliko delikatnih eksperimenata. Znate, nije uvek lako prilagoditi memoriju mašine ljudskom mozgu... ponekad dolazi do nekontrolisanih električnih pražnjenja koja mogu bi-

ti fatalna. Kako vidite, to se čak i meni jednom dogodilo... — on sa bolesnim uživanjem pogladi svoju unakaženu glavu.

— Je li Skarf tako stradao? — Pikert obliznu suve usne. Nije bio nimalo raspoložen da posluži kao zamorče ovom ludom sinu još luđeg oca. Smrt od metka biće brža i čistija... a možda će pre toga dobiti priliku da istrigne jednu od onih metalnih cevi iz Dolmanovog grla...

— Skarf je umro pre nego što sam bilo šta doznao od njega — prezrivo reče Dolman. — Samoubistvo. Glupan! I kad mi kažu da je bio jedan od najvećih umova današnjice... pih!

Nervi Danija Mičela više nisu mogli podneti taj užasni glas, unakaženo lice koje se pobedonosno cerilo. Divlje kriknuvši, on polete napred, prstiju raširenih kao kandže.

Ali su Dolmanovi čuvari znali svoj posao. Kundak puške sruči se na Danijevu glavu pre nego što je prešao jedan jedini korak. Pikert stisnu pesnice vlažne od znoja.

»Prokletstvo«, pomisli, »Dani je bio brži od mene. Sada će ovi tipovi biti oprezniji i ništa neću uspeti da učinim!«

— Glup pokušaj! — mirno reče Dolman. — Postavite ga na mesto.

Dva stražara podigoše mlitavo Danijevo telo i postaviše ga u stolicu pored Dolmanove. Elasti-

čne trake sklopiše se oko njegovih udova, grudi i čela, onemogućavajući svaki pokret. Pikert je s jezom posmatrao kako jedan od ljudi u belim mintilima zavrće rukav i ubrizgava Daniju u ruku malo providne tečnosti.

— Ovo je neophodno — komentarisao je Dolman — da bi mozak izdržao prvi šok kontakta sa elektronskom memorijom. Naša siva materija neverovatno je prilagodljiva... ako taj prvi šok bude uspešno savladan neće više biti nikakvih problema. Počnimo, gospodo... Čudno, kad smo već kod toga, Skarf je imao tako snažnu svesnu kontrolu nad svojim mozgom da čak ni ovo sredstvo nije delovalo.

— I šta se onda dogodilo? — Pikert nije ni pokušavao da obriše znoj koji mu se slivao niz lice.

— Podneo je šok prvog kontakta, ali mislim da od tada s njegovim mozgom nešto nije bilo u redu. Izvršio je samoubistvo odmah potom. Čak je i poruku ostavio, kao svaki pristojan samoubica.

Od ledenog Dolmanovog smeha Pikert se strese. — Jednu reč bez ikakvog smisla...

— Jednu reč...?

— Da. Torami. Niko ne zna šta znači ta reč...

— Ja znam!

Zvonki, snažni glas odjeknuo je odnekud Pikertu iza leđa. Okrenuo se kao munjom ošinut.

Na ulazu u ogromnu salu stajao je čovek obučen u crno od glave do pete, čak mu je i lico bilo skriveno crnom kapuljačom sa dva uska proreza za oči. Ruke su mu bile prazne, opuštene niz telo.

Šok od njegove pojave bio je takav da gotovo pet sekundi niko ne progovori ni reč. Svi su stajali ukočeni na mestima na kojima su se i zatekli.

— Pucajte! — histerično vrisnu Dolman. — Pucajte!

Kao da se bude iz sna, četvorica stražara podigoše puške. Pikert se instiktivno baci na pod, povlačeći sa sobom najbližeg stražara i stežući ga za gušu. Nad njegovom glavom odjeknuše rafali...

Skupivši svu snagu, on lupi čovekovom glavom o pod i istrže mu pušku iz ruku. Cev se munjevito pokrenu prema trojici preostalih stražara, ali...

Ali su oni već ležali na zemlji, mrtvi... niz njihove sive uniforme curili su tanki mlazevi krvi.

Kako?

Nekoliko ljudi u belim mintilima pomeri se sa mesta. Zastavi ih pokret Pikerove puške.

Čovek u crnom prilazio je sporim korakom.

— Ne pritiskuj više to dugme, Dolmane — reče mirno. Ti više nemaš stražara. Ovo su ti poslednji... A ako dozivaš robota koga si poslao u močvaru, i to ti je uzalud. Uništen je... iako je posle toga bio veoma ljubazan i pomogao mi da se snađem u ovom tvom lavirintu.

— Ti si... ti si...?

— Da, Dolmane. Spojio sam se sa njegovom memorijom i doznao sve što vredi znati o ovoj tvojoj »Vučjoj jami«. Između ostalog i to kako se može pustiti otrovni gas u prostorije stražara. Nisi sanjao da će se i to jednog dana okrenuti protiv tebe, zar ne?

— Ko si ti? — u Dolmanovom držanju, začudo, više nije bilo straha. Pre nečeg što bi Pikert nazvao — poštovanjem. Ono isto osećanje koje jedna zver oseća prema drugoj, snažnijoj i bržoj.

— Zar je to važno? Čovek koji će te ubiti, Dolmane. To je sasvim dovoljan odgovor, zar ne?

Pikert se osvrte oko sebe. Ljudi u belim mantilima polako su se povlačili u drugi kraj prostorije, ostavljajući njega, čoveka u crnom i Dolmana same. U svojoj

stolici Dani Mičel se promeškolji, ali su mu oči ostale sklopljene.

— Oslobodi ga i izvedi napolje — reče oštro čovek u crnom Pikertu. — Kreni hodnikom koji vodi naviše, postoji izlaz koji vodi direktno na obalu. Tu će te sačekati Eldridž, a ako ga nema, sačekaj ti njega...

— A... a ti?

— Ja imam da obavim još jedan posao — glas ispod maske zvučao je potmulo. — Požuri!

Zavaljen u svojoj stolici, Dolman je sa ružnim osmehom iskrivljenih usta pratio njihov razgovor.

— Ti i ja bismo bili dobri saradnici — reče promuklo. — Jesi li siguran da si dobro razmislio?

Bat Pikertovih koraka gubio se na izlazu u hodnik. Vukao je noge, jer opušteno telo Danija Mičela nije bilo lako.

— Dobro sam razmislio — reče ninda. — Ubiću te.

— Nećeš?

— Siguran si?

— Da. Ja sam već ubio sebe!

Sa trijumfalnim izrazom na polovini lica, Dolman otvori usta pokazujući ostatke smrskane staklene ampule.

— Možda... ali neću otići odavde pre nego što budeš mrtav!

Poslednji Dolmanov trik nije uspeo i on konačno izgubi kontrolu nad sobom. Krenuo je napred, raširenih ruku, kao da želi da smrvi vitko telo čoveka u crnom.

— Budalo! — reče ninda.

Nož koji mu se stvorio u ruci pogodio je sa smrtonosnom preciznošću. Čovek u crnom čak i ne pogleda da li je Dolman mrtav. Okrenuo se u mestu i laganim korakom krenuo prema izlazu, ne obraćajući pažnju na bleđa lica i poglede koji su ga pratili...

... Pikert zastade među drvećem, oprezno se osvrćući oko sebe.

— Gde smo? — zastenja Dani.

— Prokletstvo, prijatelju, ti samo pitaš gde si! Napolju smo... a Dolman je do sada već mrtav... ili se bar nadam da jeste...

— Kako?

Pikert otvori usta, ali onda odmahnu rukom.

— Ionako mi ne bi poverovao — reče. — Sem toga, priča je beznadežno dugačka...

Osvrnuo se unaokolo tražeći pogledom Eldridža, ali mu pažnju privuče buka iznad jezera. Snažan snop svetlosti pretraživao je površinu, osvetljavajući blistave krugove elise helikoptera.

— Ko je to? — prostenja Dani. — Policija?

— Ne znam, do đavola — odgovori Pikert povlačeći ga dublje u senku. — Možda su čak i Dolmanovi ljudi... Ne, ipak nisu...

Stotinak koraka dalje, na pešćanu obalu izađe poznata prilika sa neobičnom torbom na ramenu. Leslie Eldridž. Mahnuo je rukom i helikopter načini krug nad njim, pažljivo se spuštajući na uski prostor između šume i jezera...

... Deset minuta kasnije, u helikopteru, Pikert se nađe prema Sumiko koja je, lica blistavom od sreće, gledala samo u Leslija.

— Oprostite, gospođice — vikao je da nadjača buku motora. — Da li vi znate šta je to Torami?

— Torami? — ponovi ona. — Otkuda vam to?

— Dolman... rekao je da je Skarf ostavio takvu poruku na zidu svoje ćelije. I da niko ne zna šta to znači...

— Ja znam — osmehnu se devojka — mada ne znam kako da vam kažem u ovoj užasnoj buci. Torami je japanski pesnik... i njegov najpoznatiji *haiku* — stih glasi ovako: »Dok bura ne prođe — ostaje samo čekanje«.

— Ostaje samo čekanje — zamišljeno reče Pikert. — Mislim da sam shvatio Skarfovü poruku... on smatra da je suviše rano da se njegovo otkriće pokloni

čovečanstvu. Još kada bih mogao da rešim onaj drugi problem... ko je čovek u crnom?

— Zar je to važno? — uglas rekoše Tabasko Pit i Sumiko. — Važno je samo da je bio tu...

K R A J

U PRODAJI JE

BR. 3

CENA 80 DINARA

KONAN

ROBERT E. HOPE
BY CAROLITA

U martu Ninđa 22

BEZ MILOSTI, BEZ POVRATKA

Ferkelu se nije žurilo. A zbog čega bi mu se, uostalom, i žurilo? Nago telo devojke, ispružene na udobnom ležaju, predstavljalo je prijatnu promenu u odnosu na prizore na koje je navikao. Sem toga, nikakva opasnost mu više nije pretila. Taj ninđa, ili kako li se već zove taj maskirani japanski klovn, do sada je svakako već mrtav.

Obliznuo je usne i zadovoljno protrljao bradu. Moći će da se naslađuje satima na ovoj čistoj koži i glatkom telu . . .

Jedna senka pade pred njega. Senka čoveka sa rukom podignutom na udarac!

Ninđa! On je . . . živ?!